CONSTANTIN PAPANACE

DUPĂ DOI ANI DE EXIL
10 MARTIE 1943

POPAS DE ORIENTARE

CRIZA DE CONDUCERE ÎN MIŞCARE
ÎN RAPORT CU SITUAŢIA POLITICĂ INTERNĂ ŞI EXTERNĂ

VOL. 2

Lagărul de concentrare Dachau.
Arest Celula nr. 3.

POPAS DE ORIENTARE
(Judecarea situaţiei)

Dachau (München)
Germania

AL III-LEA POPAS DE ORIENTARE

CRIZA DE CONDUCERE ÎN MIŞCARE ÎN RAPORT CU SITUAŢIA POLITICĂ INTERNĂ ŞI EXTERNĂ

LĂMURIRI

La facerea acestor popasuri anuale de orientare, ai posibilitatea de a vedea deplasările de poziţii ale Mişcării care altfel, în virtutea legii continuităţii, ar fi fost mai puţin sesizate şi mai ales precizate.

În primul popas eram preocupat de probleme de guvernare încercând fundamentarea unui program.

În cel de al doilea popas de cucerirea puterii ceea ce accentua caracterul opoziţionist de relativă lungă durata.

În acest al treilea popas suntem forţaţi să întoarcem privirile mai mult înapoi spre a vedea rătăcirile (devierile de pe linia legionară) constatând efectele dezastruoase şi a schiţa şi răspunderile corespunzătoare. Dacă în situaţia în care ne găsim astăzi nu poate avea nici o eficacitate practică - fiind complet paralizaţi în acţiune, ea poate servi în tendinţa de a judeca problemele organic, mergând astfel spre absolut necesara maturizare politică. Pe de altă parte trebuie să se dea memorie organizaţiei altfel toată experienţa rămâne nevalorificată şi se pierde odată cu dispariţia celor care au făcut-o. În situaţia în care ne găsim însă, nu se cunoaşte soarta acestor manuscrise.

În acest popas a fost necesar să fie atinse şi unele probleme în legătură cu cei care ne-au dat ospitalitatea şi astăzi forţaţi de evenimente ne ţin aici. Sinceritatea cu care au fost discutate ar părea riscantă şi apolitică cel puţin personal, mai ales că poate exista şi primejdia denunţărilor neloiale pentru lucrături . Concepţia de bază legionară însă este a afirma deschis adevărul cu sinceritate şi loialitate mai ales atunci când serveşte interesul ambelor părţi, politica noastră faţă de Germania naţional-socialistă trebuie să se bazeze pe sinceritate absolută şi nu pe păcăleală care este primejdioasă şi să folosim partea bună şi luminoasă în adevărat stil arian şi nu iudaic, şi asta cu atât mai mult cu cat rupta de spaţii şi unităţi mari suntem legaţi aproape prin destin de poporul german spre a putea conjura primejdia de moarte iudeo-bolşevică şi panslavă.

De altfel ştiu că poporul german organic dispreţuieşte pe cei laşi şi trădători. Dacă totuşi din necesităţi politice egoiste nu va fi ţinută această lege fundamentală (specifică) atunci înseamnă că ne-am înşelat şi în consecinţă această greşeală o ispăşim indiferent sub ce formă.

Câmpul larg retrospectiv al acestui popas face să fie prin caracterul său foarte schematic, incomplet din cauză că lipseşte povestirea împrejurărilor iar situaţia din celulă cu toată grija obiectivităţii să dea şi răbufniri subiective de altfel foarte justificate pentru greşelile făcute şi în special cele rezultate din rea credinţă sau interes. Când se va cunoaşte şi poziţia în care s-a fixat HORIA SIMA , atunci se vor putea trage concluzii definitive mai ales că vom afla şi de multe împrejurări de afară pe care acuma nu le cunoaştem.

P.S.: Expunerea ce urmează este rezultată din primul condei astfel că multe greşeli de stil sau exprimări sumare se datorează în mare parte şi acestui fapt.

I. SITUAȚIA

a) Cuvânt în pustiu

În popasul de orientare făcut acum un an în ședințele noastre, am expus cauzele principale în legătură cu "*Criza politică din România în ciclul conjuncturilor germane*".

Cu acel prilej am fixat unele principii și jaloane de orientare ieșite din realități. Pe lângă discuțiile noastre de fiecare zi, am recurs la această metodă cu speranța că vom reuși să evadăm din inerentele preocupări mărunte ieșite din o prelungită conviețuire în comun, care însă nu cadrau cu imensa sarcină ce apăsa asupra întregului grup de conducere. Găseam absolut necesar - cum spuneam textual atunci - "*formularea unei judecăți de ansamblu asupra poziției politice în care ne găsim după un an de exil, atât pentru orientarea noastră în etapele care se vor succede cât și pentru a înfrâna păreri și hotărâri ieșite din judecăți fragmentare sau din sentimente și resentimente în mod firesc tulburate de situația de exilați în care ne găsim.*"

"*Să relev necesitatea determinată de stadiul central în care se găsește Mișcarea Legionară, precum și marele sentiment de răspundere care rezultă din acest fapt, de a renunța la metoda fragmentară și empirică în orientare, potrivită pentru fazele anterioare dar insuficientă pentru stagiul actual și viitor, întrucât problemele care se pun sunt mult mai complexe. Este necesar de a se adopta o metodă mai perfecționată de orientare care să dea siguranța și unitatea de orientare la centru; iar elementelor principale executive să li se ofere un cadru de directive de ansamblu în care să-și poată desfășura și inițiativa proprie.*" (v. pag. 1)

Sunt nevoit să constat în acest al treilea popas de orientare că scopul urmărit n-a fost atins iar sfatul meu cu totul dezinteresat, pornit din preocupările pentru binele Mișcării Legionare, n-a dat nici de data aceasta roade. Acest lucru mă determină să cred că cauza crizei politice în care se zbate atât statul român cât și Mișcarea Legionară este mult mai adâncă, decât cea determinată de diferitele conjuncturi și ea s-ar reduce, în ultima analiză, (pentru momentul actual) la o vădită incapacitate de conducere. În cele ce urmează vom cerceta unele din cauzele mai principale care au dus la actuala criză de conducere în Mișca-rea Legionară precum și repercusiunile ce le-a avut și le va avea asupra statului și poporului român, în care Mișcarea Legionară își are rădăcinile înfipte. Ele vor constitui o completare sau mai bine zis, o fundamentare a celor spuse acum un an în (popasul) expozeul anual când am tratat despre „*criza politică din România în ciclul conjuncturilor germane*", astfel că multe din ideile expuse acolo, nu se vor mai repeta. Evident privirea retrospectivă va fi foarte sumară.

b) Constatarea înfrângerii

Înfrângerea politică a Mișcării Legionare se poate marca prin următoarele constatări principale :

I. <u>Pe plan politic</u>

1. Etape materiale vizibile: Primul popas l-am făcut la vila din Ahornallee Berlin; al doilea la căminul de odihnă SS de la Berkenbruck și cel de al treilea (actualul) în arestul faimosului lagăr de concentrare de la Dachau, unde trebuie să stăm alături de dușmanii lumii noi.

2. Mișcarea Legionară nu participă oficial la războiul dintre "cele două lumi" pentru care a murit Căpitanul și cei mai aleși dintre camarazi, fiind exclusă de la această epopee de răscruce în care se hotărăște soarta Europei pentru veacuri. Aceasta ar oferi pretext pentru anularea politică a luptelor crâncene de 20 de ani și ca consecință ratarea misiunii politice a unei întregi generații,

3. Nu rezolvăm radical problema iudaică în conjunctura cea mai propice, făcând un fapt împlinit din această arzătoare problemă care forma unul din punctele principale ale programului nostru politic. Dacă războiul se va încheia cu o pace moderată (de compromis) nu se știe ce soluție ar putea exista pentru România în problema jidovească. În nici un caz una radicală și expeditivă așa cum permitea conjunctura de acum. Singura speranță rămâne cuvântul Fuhrerului care a spus "că problema jidovească nu se va considera rezolvata atâta timp cat va fi un singur jidan în Europa"! S-ar putea pune însă problema de despăgubiri și alte clauze care în conjunctura de război nu se pun. Protejarea care în fapt le-o face Antonescu acum nu poate servi la nimic în cazul când iudeo-comunismul iese învingător fiindcă poporul român tot va fi exterminat.

4. Lumea veche, aproape complet sufocată de acțiunea politică a Căpitanului și condamnată la o dispariție politică prin inaniție își recapătă respirația și începe să se consolideze în plină conjunctură germană, așa cum n-a putut-o face nici în climatul democratic. S-a oferit clasei conducătoare vechi în momentul (conjunctura) cel mai greu pentru ea, posibilitatea de a se alimenta cu noi elemente, anulând astfel lupta de 20 de ani dusă în acest sens. Ca ilustrare a acestei situații este faptul că pentru prima dată - ceea ce nu s-a întâmplat sub toate prigoanele - anul acesta nu s-a spus nici un cuvânt la a XX-a aniversare a luptelor Mișcării studențești din 10 Decembrie 1922.

Întărirea clasei conducătoare vechi va necesita noi eforturi pentru răsturnarea ei, ceea ce va prelungi caracterul negativ al luptei legionare.

5. Anemierea statului român prin prelungirea acestei crize poate să-i compromită chiar imensele

jertfe făcute de poporul român în actualul război. Nerezolvarea definitivă a crizei politice care a luat în mod inevitabil un caracter de luptă intre generaţii, împiedică ca tineretul să se angajeze într-o operă constructivă de uriaşe proporţii aşa cum plănuise Căpitanul. Răspunderea pentru acest lucru apasă mai mult asupra conducerii legionare decât asupra lumii vechi reprezentată de Mareşalul Antonescu - chiar în cazul când vina lor ar fi evidentă - fiindcă Mişcarea Legionară reprezintă speranţele de viitor ale neamului românesc. Persistă primejdia ca din adâncirea conflictului şi învolburarea pasiunilor, să nu se nască rătăciri care să facă dintr-un instrument salvator pentru neamul românesc care era Mişcarea Legionară intr-un instrument de aservire şi anulare a victoriilor dobândite cu arme şi sânge.

6. Se întăreşte credinţa şi se dă prilej adversarilor cum menţionam şi anul trecut - să spună că poporul român n-ar fi în stare să se conducă, fiindcă nu trebuie uitat că în momentul de faţă criza de conducere a Mişcării Legionare este în ultima analiză criza de conducere a statului şi poporului român. Mişcarea Legionară nu poate rămâne la acţiunea negativă de a acţiona la distrugerea clasei conducătoare existente fără a-şi pune totodată şi problema plină de răspundere de a o înlocui pregătită în funcţiunile creatoare ce i-ar reveni, dacă lupta se continuă să se mărginească la supralicitare, determinată de ambiţii personale, atunci se va nărui atât prestigiul cat şi independenţa statului român.

7. S-a luat posibilitatea ca în aceste momente cruciale interesele neamului românesc să fie apărate cu întreg elanul de Mişcarea Legionară, în cadrul luptei pentru Europa Nouă, fapt care ar fi adăugat la meritele trecutului, noi merite care ar fi întărit poziţia neamului românesc la viitoarea reorganizare europeană. S-ar fi înlăturat definitiv prin o politică de duplicitate pe care acuma o atenuează numai prin presiunea care se face prin menţinerea conducerii legionare în Germania.

În judecarea situaţiei nu trebuie să nu uităm că Mişcarea Legionară nu este un scop, în sine ci un instrument pentru apărarea şi mărirea neamului românesc conform misiunii încredinţată de Dumnezeu. Cele 3 jaloane fixate de Căpitan, Mişcare, Neam, Dumnezeu trebuie avute mereu în vedere.

8. Paralizarea generală şi luarea oricărei posibilităţi de acţiune prin închiderea cadrelor atât din ţară cat şi din străinătate ceea ce se întâmplă pentru prima dată în cursul celor 20 de ani de când Mişcarea Legionară este prigonită.

9. Interzicerea de a se vorbi şi scrie despre Căpitan atât în ţară cât şi în străinătate, în ţările înrudite prin ideologie. Faptul că însuşi Mussolini a evitat să pronunţe numele Căpitanului atunci când făcea un obiectiv expozeu istoric al mişcărilor naţionaliste din Europa arată cât de precară este situaţia politică a Mişcării Legionare şi asta cu atât mai mult cu cât nu putem crede că există decât simpatie pentru figura de erou şi martir a Căpitanului. (Ronneberger a interzis acest subiect care altă dată era tratat. Din ordin. 9/V/1942.)

10. Periclitarea raporturilor, dacă nu chiar definitiva compromitere, cu mişcările de aceeaşi esenţă din statele totalitare de care ne-a apropiat atât de mult jertfa şi lupta de douăzeci de ani a Căpitanului şi a celorlalţi camarazi.

11. Eşuarea misiunii europene pentru perioada acestui război, fiindcă în loc ca Mişcarea Legionară să fi oferit un punct solid în România care să constituie şi un punct de sprijin pentru întreg sud-estul european, prin unele acţiuni nechibzuite şi chiar nesăbuite din ultima vreme, a devenit un factor perturbator. Acest fapt, dacă nu a aruncat suspiciuni în ceea ce priveşte buna credinţă, a pecetluit neseriozitatea conducerii legionare.

12. Faptul este mai grav că acest rezultat politic - adevărat dezastru - se produce în conjunctura cea mai bună pentru Mişcarea Legionară, adică în momentul când lupta pentru care s-a pregătit ea de 20 de ani venea să se producă, iar prietenii noştri, cel puţin în vederea ducerii războiului, aveau interes să ne susţină, dacă am fi înţeles primatul realităţilor care în fond decideau şi bazele victoriei legionare.

Pentru pierderea acestor conjuncturi nu se pot invoca nici considerente de ordin moral cerute de severa etică legionară, fiindcă cel care a avut răspunderea cea mai mare s-a dovedit a nu fi fost sensibil la asemenea principii, aşa cum rezultă din o serie întreagă de fapte mult mai mărunte, astfel că numai vădita incapacitate politică a adus la acest rezultat.

Desigur vor fi existând şi unele justificări pentru acest lucru. Dar aceasta nu este suficient. În materie de acţiune politică rezultatul interesează, fie în bine fie în rău. În această privinţă cuvintele lui Frederic cel Mare sunt cele mai potrivite : "*Ein Politiker darf niemals sagen: ich habe nicht geglaubt dass sich diese oder jene Sache ereignen wurde. Seîn Beruf ist alles vorauszusehen und auf alles vorbereitet zu sein*". pag. 33/606)

În loc de o asemenea concepţie sănătoasă ni s-a creat mentalitatea de a atribui adversarilor sau partenerilor Mişcării reaua credinţă când esenţialul este să cunoşti interesele lor din toate punctele de vedere pentru a le manevra şi a preveni acţiunile dăunătoare.

II. <u>Pe plan moral</u>

Mai alarmant este faptul că odată cu eşecurile de ordin politic s-a produs şi o mare răvăşire morală în ultimii ani.

Greşelile politice la urma urmei, se pot îndrepta cu timpul. Cele morale însă, ating însăşi esenţa Mişcării şi pot avea repercusiuni mai adânci. "*O mişcare* - spune Căpitanul - *niciodată nu moare din cauza duşmanilor dinafară. Ea moare din cauza duşmanilor dinlăuntru. Ca orice organism omenesc. Nu moare omul decât unul la un milion din cauze exterioare (călcat de tren de maşină, împuşcat, înecat). Omul moare din cauza toxinelor interne. Moare intoxicat*", (*Pentru Legionari*, pag. 240).

În ultimii ani Mişcarea Legionară a alunecat de pe imbatabilul său teren moral care îi garanta poziţia dominantă şi îi asigura forţa. Pe acest teren prigoanele cele mai sălbatece îi verificau şi întăreau forţa. **Aceasta constituia originalitatea Mişcării în politica militantă. Pentru a o întări, Căpitanul a mers până la jertfa totală. Şirurile de martiri formează meterezele acestei invincibile cetăţi spirituale.** De pe această înălţime chiar din înfrângerile politice trecătoare, poţi extrage forţă. Cât timp te găseşti ca legionar pe înălţimile terenului moral, orice suferinţă oricât de grea ar fi ea, te înalţă şi se transformă în surse de forţe noi pentru acţiune. Dacă nu te găseşti pe un asemenea teren, suferinţa are un caracter material şi te descompune. **<u>Este anevoios terenul moral, dar el este al nostru propriu. Numai legionarii l-au afirmat pe plan politic. Aceasta este originalitatea şi mândria legionară.</u>**

Toate biruinţele noastre mari şi permanente au venit atunci când am stat înfipţi pe acest teren, după cum toate înfrângerile atunci când am început să alunecăm de pe el spre mlaştina combinaţiilor politicianiste.

Aşadar mai mult decât toate înfrângerile politice **primejdia cea mai mare pentru Mişcarea Legionară este atunci când legionarilor li se atrofiază simţul specific al esenţei lor şi se deplasează pe alt teren fără ca măcar să-şi dea seama.** Aceasta ar fi o catastrofă fiindcă ar anula toate jertfele trecutului şi ne-ar pecetlui o înfrângere definitivă.

Reflectând asupra evenimentelor din ultimii ani **sunt îngrijorat nu atât de înfrângerile politice** şi ele destul de grave - **care însă se pot repara de altă generaţie**, ci de această alunecare. Tot trecutul de jertfă pentru păstrarea onoarei şi toate preocupările în acest sens au început să fie calificate drept măruntă bucătărie morală, iar şmecheria ieftină ridicată la rangul de doctrină de conducere.

Dintr-o asemenea mentalitate care în ultimii ani a început să carieze spiritualitatea legionară, mentalitate pe care personal am făcut toate eforturile să o denunţ şi să o combat în interiorul Mişcării, a ieşit încercarea de evadare a fostului conducător al Mişcării Legionare HORIA SIMA, dintr-o situaţie în care nu era ţinut decât prin cuvântul de onoare dat şi prin părăsirea neloială a camarazilor de luptă şi suferinţe comune care l-au însoţit în exil.

Acest fapt pe lângă consecinţele grave de ordin politic, a pus în discuţie publică, ceea ce până atunci nimeni n-a îndrăznit să ne conteste, onoarea legionară, adică una din coloanele principale ale spiritualităţii legionare.

Mişcarea, izbită de toate părţile, cu toate cadrele închise prin lagăre şi în închisori din Ţară şi din străinătate, se găseşte profund răvăşită chiar în esenţa ei. Faptul se agravează fiindcă nu există posibilităţi de contact pentru a atenua efectele dezorientării, astfel că tot capitalul moral al Mişcării ar risca să se irosească mai ales că elementele dubioase atât din sânul Mişcării cât şi din afară vor încerca să folosească acest moment critic. Totuşi nu disper fiindcă cred în tăria şi vigoarea spiritualităţii creată de Căpitan, încât sunt sigur că mai devreme sau mai târziu ea va învinge şi aceste greutăţi. Asta nu înseamnă însă că noi ne putem abandona în voia sorţii, lăsând lucrurile să meargă de la sine; dimpotrivă: <u>în calitatea de conducători pe care am avut-o şi o avem, suntem obligaţi să examinăm, cu toată obiectivitatea şi întreg curajul ieşit din sentimentul de răspundere, spre a stabili cauzele acestei grave înfrângeri politice şi morale, şi a găsi soluţiile potrivite pentru ca Mişcarea Legionară să fie repusă pe linia Căpitanului</u>. Cu această ocazie vom putea vedea şi propriile noastre greşeli pentru care trebuie să răspundem.

"*Orice înfrângere mare în război* – spune, mi se pare, Clausewitz - *are un mare vinovat. Acelaşi lucru se poate spune şi pentru acţiunea politică*".

Criza de conducere care s-a deschis în Mişcarea Legionară este de o importanţă care depăşeşte cu mult interesul propriu al Mişcării. În actuala conjunctură politică rezolvarea organică a crizei interne româneşti depinde de Mişcarea Legionară. Dar Mişcarea Legionară având după moartea Căpitanului o criză de conducere, implicit criza interna a statului român este dependentă de criza de conducere a Mişcării Legionare. Deci soluţionarea crizei de conducere în Mişcarea Legionară poate aduce şi rezolvarea crizei interne în care se zbate statul şi poporul român. Acest lucru trebuie să-l avem în permanenţă în faţa noastră spre a putea măsura şi imensitatea răspunderii care apasă pe umerii noştri.

De aceea din această privire retrospectivă n-aş vrea să se degajeze numai un caracter negativ prin sublinierea răspunderilor pentru trecut - acest lucru m-am ferit să-l fac până acum şi aceasta ar putea constitui, după mine, o greşeală - ci şi **învăţăminte** pentru ieşirea din situaţia în care ne găsim şi evitarea aceloraşi greşeli pe viitor. Mai mult: rostul acestor popasuri ar mai fi ca să dăm memorie organizaţiei, altfel toate experienţele riscă să rămână nevalorificate şi se pierd odată cu dispariţia celor care le-au făcut. **Continuitatea în acţiune şi iniţierea celor mai tineri în problemele de conducere numai aşa se pot face.** Evident, în actualele împrejurări există şi neajunsul de a nu se putea vorbi prea deschis şi despre unele probleme mai ales de stat, fiindcă Mişcarea este prigonită în toate părţile. De aceea această privire retrospectivă îşi menţine caracterul ei sumar şi schematic faţă de timpul şi spaţiul care îl îmbrăţişează. Ea urmează să fie completată atunci când vom avea întregul material la îndemână şi împrejurările vor permite. În acest caz proporţiile vor fi cu mult mai mari dacă s-ar menţiona şi ordinea cronologică a evenimentelor, cu toate amănuntele ieşite din amintirea lor direct trăite sau a documentelor create. Acum se limitează la o prezentare schematică a fazelor mai principale atât cât este necesar pentru a avea o imagine întreagă asupra "crizei de conducere din Mişcarea Legionară din ultimii ani, în raport cu evenimentele interne şi externe". Cauzele ar putea să fie de natură organică, determinate de greutăţile conjuncturii sau din incapacitate de orientare adică de direcţie greşită. Ele trebuiesc cercetate fiindcă o criză nu se soluţionează temeinic decât dacă ii cunoşti căuşele în adâncimea lor.

II. CAUZELE GENERALE ALE CRIZEI DE CONDUCERE

Sunt o serie de cauze care nu se pot imputa nimănui ele fiind rezultanta structurii noastre rasiale sau a unui proces istoric şi a evoluţiei sociale. Să enumerăm câteva a căror efecte se fac mai simţite şi astăzi.

1. O tendinţă particularistă a făcut ca poporul Trac, unul din cele mai mari popoare din antichitate, care formează elementul de bază a neamului românesc, să nu se valorifice în Istorie aşa cum îl îndreptăţeau calităţile sale de inteligenţă, energie şi vitejie. Această meteahnă aproape congenitală care a împiedicat crearea unui bloc românesc se remarcă în întreaga noastră evoluţie istorică şi datorită ei s-a ajuns de multe ori în umilitoarea situaţie de a fi dependenţi de străini în faţa cărora se strămutau conflictele interne. De aici au rezultat o serie întreagă de aptitudini degradante ca: servilismul, intriga, pâra, denigrarea, etc. care încă cariază societatea românească, fapt care constituie un permanent ferment de descompunere de energie, producând în ultima analiză, o criză de conducere. De aceasta au suferit în decursul istoriei lor şi alte popoare ca Italienii, Germanii, etc. Prin regimurile totalitare care le-au dat din sânul lor tind spre-o completă vindecare. De acest lucru neamul românesc încă n-a reuşit să se vindece şi prin neînţelegerile în care se zbate astăzi, dacă nu vor înceta, tinde să si le agraveze într-un mod care să-i pericliteze însăşi existenţa.

2. Descompunerea clasei boiereşti, în climatul democratic al veacului al XIX i-a luat şi ultima osatură cristalizată de evoluţia istorică, iar elementele eterogene iudeo-fanariote care s-au infiltrat, au împiedicat crearea de noi elite autohtone nealterate, mărind prin aceasta criza de conducere.

3. Provenienţa ţărăneasca a cadrelor de conducere, dacă nu reflectă unele complexe de inferioritate, rămase poate din epoca iobăgiei, aduce o pronunţată tendinţă spre lirism sau romântism în politică, fapt care dislocă de pe terenul riguros al realităţilor şi alterează simţul măsurii, esenţial pentru acţiunea politică. Această dislocare se manifestă fie printr-un spirit haiducesc, cel mai autentic românesc, dar anacronic pentru actuala evoluţie politică dacă se manifestă neadaptat; fie printr-un fanatism sau misticism nebulos care tulbură claritatea judecăţii, când se manifestă la elemente care au răspundere de conducători, fie decăzând în şmecherie, înarmându-se cu şiretenia curentă.

Cu ocazia unei discuţii asupra cărţii "Pentru legionari", Căpitanul remarca la elementele provenite de la ţară, cu excepţia celor special dotate, lipsa de iniţiativă pentru situaţii mai complicate şi mai ales lipsa de măsură, simţind mereu necesitatea unui sprijin din afară, aceste neajunsuri erau cu mult atenuate după observaţiile Căpitanului, la elementele provenite din familiile de preoţi, învăţători, etc., adică din mica burghezie românească care păstrează contact strâns cu pământul şi nu este desrădăcinată.

Cunoscând toate aceste realităţi cu avantajele şi neajunsurile lor, Căpitanul îşi propusese ca prim obiectiv formarea unei elite conducătoare selecţionată în luptă severă - lupta în înţelesul larg al cuvântului -care să înlocuiască elita conducătoare degenerată.

Prin crearea legionarului, acel năzdrăvan care să ştie să biruiască şi să înfăptuiască el urmărea propriu zis rezolvarea crizei de conducere care ţine în marasm energiile neamului românesc.

Asasinarea Căpitanului a însemnat nu numai suprimarea conducătoru-lui excepţional

deschizător de orizonturi şi drumuri noi, dar a împiedicat şi procesul de înjghebare a unei elite conducătoare. Mişcarea Legionară care era chemată să rezolve criza de conducere a neamului şi statului român, a intrat ea însăşi intr-o criza de conducere, atât prin neparcurgerea tuturor etapelor de formaţie, cât şi prin derutările care au urmat după moartea Căpitanului.

Cauzele principale care au dus la această situaţie ar fi următoarele, şi sunt atât de natură externă cât şi internă:

A. Cauze externe

1. Prigoana sângeroasă a lui Carol - Călinescu a surprins Mişcarea Legionară în plină dezvoltare - aş putea spune în plină fază de pubertate - şi înainte ca Căpitanul, după ce a pus fundamentul spiritual şi a turnat caracterul de fier, să fi rezolvat şi opera de educaţie specială a cadrelor, maturizându-le, pentru a putea stăpâni problemele de guvernare constructivă.

Această fază de educaţie se pregătea să o înceapă metodic şi tenace, începând din anul 1938 şi spera ca primele echipe să le desăvârşească până în 1940, pentru a fi gata în cazul când situaţia ar fi necesitat preluarea puterii, de către Mişcare. Aşadar la declanşarea prigoanei din 1938 Mişcarea Legionară avea încă marele neajuns de a nu-şi fi educat cadrele pentru toate fazele de luptă. Ea însă îşi păstra vigoarea şi toată siguranţa de orientare datorită excepţionalei personalităţi a Căpitanului care o ducea metodic spre desăvârşire.

2. Suprimarea fruntaşilor legionari la 21 Septembrie 1939, a agravat criza de conducere prin dispariţia unor elemente de suprafaţă şi mai formate, atât din punct de vedere legionar cat şi din punct de vedere politic prin contactul direct ce l-au avut cu Căpitanul în timpul cat au colaborat cu el. Din cauza acestei sălbatice decapitări, Mişcarea s-a dezarticulat mai mult şi o serie întreagă de elemente valoroase care se cristalizaseră în jurul acestor personalităţi, rămâneau dezaxate şi nu puteau fi valorificate întrucât nu erau cunoscute noii conduceri mai ales că numeroasele percheziţii au făcut să dispară toate scriptele organizaţiilor. Acest fapt accentua criza de conducere.

3. Victimele morale ale opresiunii sângeroase reprezentate de acele cadre care din slăbiciune sau considerente de ordin tactic au renunţat la linia intransigenţii absolute şi s-au strecurat prin anumite compromisuri în prigoană. Şi acest lucru a accentuat criza de conducere prin clătinarea structurării ierarhice de până atunci, fapt care va fi speculat mai târziu de elemente iresponsabile şi ambiţioase .

B. Cauze (interne) intrinseci

Pe lângă cele generale menţionate mai sus în legătură cu structura noastră rasială şi evoluţia istorică şi socială, ar mai fi unele specifice Mişcării.

1. Sistemul totalitar al Mişcării, cu mecanica unei discipline riguroase dezvoltă mai mult aptitudinile executive ale cadrelor decât cele de concepţie care rămâneau aproape exclusiv pe seama Căpitanului. Acest proces de formaţie se observa pană la cadrele cele mai înalte şi fenomenul se petrece şi la alte Mişcări cu structură similară, fiindcă este mai mult legat de sistem. Din cauza aceasta se observă adesea ori că elemente excelente în posturi de conducere unde predomină executivul se dovedesc incapabile, în posturile unde se cere concepţie largă şi viziuni de ansamblu. Numai o metodică şcoală politică - aşa cum fac de ex. Naţional-socialiştii - poate corecta acest neajuns inerent. Pregătirea în acest sens să fie organică şi nu însuşită (ciugulită) în mod sporadic. Numai aşa se poate cultiva simţul de măsură şi orientare realistă care este esenţial pentru activitatea politică.

2. Osatura studenţească de la baza Mişcării Legionare i-a dat marele avantaj al captării forţei proaspete, necesară pentru înnoiri spirituale; dar i-a menţinut şi un climat permanent de exuberanţă tinerească care a împiedicat chiar în straturile superioare, formarea unei concepţii de conducere sobră şi realistă aşa cum reclamă realităţile politice. Centrul de greutate al Mişcării Legionare a rămas chiar în fazele ei mai evoluate, studenţimea, şi de mentalitatea ei juvenilă nu ne-am putut debarasa mulţi din noi chiar când vârsta a fost cu mult trecută de frumoşii şi agitaţii ani ai studenţiei. Poate aşa s-ar explica de ce într-un moment crucial pentru soarta Mişcării şi a Statului Român, care a fost încordarea din Ianuarie 1941, s-a recurs la demonstraţia studenţească, care aminteşte mai mult vremurile romantice ale mişcărilor studenţeşti, decât realităţile crude şi răspunderile implicate de momentele grave şi hotărâtoare de atunci.

3. Concepţia morală - politică, care stă la baza Mişcării Legionare, aduce o permanentă încordare intre necesităţile de ordin tactic pentru atingerea obiectivelor politice şi linia morală pe care se bazează mesianismul său în timp şi în spaţiu. Păstrarea echilibrului, o operaţie de altfel foarte grea, este esenţială, fiindcă numai singură linia morală, înseamnă sectă de puritanism ; după cum numai linia politica fără scrupule, înseamnă politicianism ordinar şi lipsit de orice originalitate. Sinteza intre imoral şi politic este Legiunea. Această mare viziune devine prin ea însăşi o cauză de criză dramatică de conducere, dacă nu există o personalitate de proporţii corespunzătoare sau un sistem de organizare care să o suplinească temporar până la apariţia unei asemenea personalităţi. Situaţia

devine şi mai dramatică dacă ne gândim că această adâncă respiraţie trebuie să se producă în sânul unui popor comparativ nu prea numeros, situat într-o poziţie geopolitică foarte precară. Disproporţia intre realitate şi viziune este dar prin ea însăşi o cauză de perturbare, când conducerea nu poate stăpâni deopotrivă de bine aceste două laturi esenţiale ale Mişcării. În acest caz preponderenţa planului moral faţă de cel politic trebuie să fie asigurată pentru că numai aşa se salvează esenţa Mişcării care poate fecunda mereu şi forţă politică.

Din cauza aceasta chiar revoluţia legionară trebuie să fie după concepţia Căpitanului, fruct a unui proces de interiorizare şi nu rezultatul determinat de forţe materiale exterioare, fiindcă un asemenea rezultat care nu corespunde cu esenţa fondului legionar mai mult răvăşeşte, fiind un ferment de descompunere.

În faza de evoluţie în care se găseşte poporul şi statul român cat şi Mişcarea Legionară, numai Căpitanul putea stăpâni toate aceste realităţi dându-le rezolvarea cea mai potrivită care să ducă la înălţarea neamului românesc. Apariţia sa avea un caracter providenţial fiind determinată de o necesitate istorică milenară. Şi el mergea cu paşi siguri pentru a crea condiţiile necesare pentru valorificarea integrală în istorie a sufletului şi energiei româneşti, acumulată şi menţinută veacuri de-a rândul în stare latentă. De aceea direct vinovată şi responsabila pentru împiedica-rea şi întârzierea acestui proces de desăvârşire rămâne degenerata clasă conducătoare românească care a asasinat , pe Căpitan provocând o gravă criză de conducere a neamului românesc într-un moment istoric crucial, aceşti trădători "*vor fi blestemaţi din neam în neam*".

În ceea ce priveşte răspunderea noastră în desfăşurarea evenimentelor de la arestarea Căpitanului, ea poate avea două etape principale :

1. Acţiunea desfăşurată până la asasinarea Căpitanului,
2. Acţiunea desfăşurată mai târziu pentru apărarea, păstrarea şi valorificarea moştenirii politice şi morale lăsată prin Mişcarea Legionară de către Căpitan şi de către toţi aceia care şi-au dat sângele pentru ea.

Împrejurările au făcut ca să particip - din cauză că am scăpat nearestat - direct, în grupul de comandă al Mişcării rămas liber, în toate etapele pană astăzi. Acest lucru îmi oferă posibilitatea de a desprinde din fiecare etapă - chiar în mod sumar - elementele caracteristice, în legătură cu criza de conducere din Mişcarea Legionară şi prin repercusiune, din statul român. De asemenea se poate vedea şi gradul de merit şi responsabilităţi din diferitele etape care au dus la situaţia de astăzi a Mişcării Legionare.

Un post de comandă în Mişcarea Legionară este o mare onoare dar implică şi o covârşitoare răspundere. Trebuie să se termine cu mentalitatea aceia de a se lua răspunderi verbale, goale şi lipsite de urmări în fapt. Când cineva acceptă să ia un post de comandă, trebuie să ştie că răspunde efectiv, atât pentru capacitatea de orientare în complexul realităţilor cât şi pentru rezultatul acţiunilor întreprinse. Mai mult: ca legionar trebuie să-şi dea seama de greutăţile speciale de conducere care rezultă din structura morală a Mişcării care pretinde ca orice acţiune să se producă atunci când satisface interesele Legiunii, ale neamului şi ale ordinii naturale. Manevrarea trebuie să se facă cu partea bună din om aşa cum a dovedit magistral Căpitanul că se poate face. Echilibrul intre latura morală şi cea politică trebuie să fie ţinut permanent. Este deci demn şi îndreptăţit de a râvni la posturi de conducere în Mişcarea Legionară cel care poate acţiona şi învinge mergând pe legile fundamentale fixate de Căpitan. De altfel este o lege naturală că o Mişcare nu poate învinge durabil decât prin esenţa ei şi este sortită înfrângerilor şi chiar pieirii când îşi părăseşte această esenţă. Lupta trebuieşte angajată deci pe teren propriu. Schimbarea terenului de pildă din moral în amoral chiar dacă ar aduce unele avantaje momentane şi efemere în fapt dezaxează echilibrul stabilit şi răvăşeşte întreaga structură.

Păcatul faţă de Mişcarea Legionară nu este numai atunci când te pui vizibil în contra intereselor ei, sau când nu-i dai sprijinul activând. Adevărata crima şi cel mai mare păcat este atunci când, deşi nu crezi în principiile Mişcării, totuşi continui să activezi sub masca ei, spre alte obiective şi cu alte scopuri care ii denaturează şi desfigurează principiile de bază. Printr-o asemenea prismă largă trebuiesc privite acţiunile şi rezultatele ultimilor cinci ani scurşi de la arestarea Căpitanului, care au adus la situaţia de astăzi. Şi din această cercetare să se tragă învăţăminte care să permită îndreptarea pentru viitor.

Etapele asupra cărora se va arunca această privire retrospectivă ar fi:

1. Comandamentul Mişcării în timpul prigoanei 1938 până la refugierea peste graniţă. - Martie 1939.
2. Primul exil de la Berlin (Martie 1939 - Septembrie 1940)
3. Guvernarea Regimului Naţional-Legionar.(15 Septembrie 1940 -21 Ianuarie 1941)
4. Al doilea exil în Germania (Februarie 1941 - şi până astăzi)
5. Pe plan intern; poziţia şi atitudinea mea şi a lui HORIA SIMA în raport cu problemele

conducerii în Mişcare.

6. Pe plan exterior: poziţia lumii vechi reprezentată de Antonescu şi a factorului german în legătură cu criza de conducere în mişcare şi în statul Român.

7. Deznodământul crizei prin fuga lui HORIA SIMA şi noua situaţie creată.

(Pentru prescurtare, enumerarea va fi pe puncte şi schematică, având mai mult caracterul unor note sumare.)

III. ETAPA I-A A COMANDAMENTULUI

I – <u>Situaţia la arestarea Căpitanului</u>

La răspântia politică în care s-a găsit Căpitanul după lovitura de stat a lui Carol din februarie 1938, el a optat pentru linia spirituală a Mişcării, renunţând la avantajele politice efemere şi dubioase pe care le-ar fi adus anumite compromisuri politice. a ales ca armă de luptă hotărârea de jertfă totală în locul unei refugieri peste graniţă care ar fi putut pune în discuţie - mai ales de către cei de rea credinţă - însăşi rectilinia atitudinii sale de o viaţă întreaga. Toate (succesele) bătăliile câştigate de Căpitan pană atunci au fost dobândite prin folosirea forţei izvorâte din sentimentele mari şi nobile ale omului. A mobilizat numai partea bună şi a renunţat la tot ce a fost meschin şi de esenţă satanică. Ca instrumente pentru atingerea ţelurilor strategice ale concepţiei sale, cu un caracter dualist adică moral şi politic , a creat succesiv : l). Pentru faza revoluţionara: Legiunea centru spiritual ; iar Garda de Fier ca organizaţie de luptă. 2). Pentru faza politică : Legiunea rezerva spirituală iar partidul "Totul pentru Ţară" ca organ de manevră politică înzestrat cu mai multă flexibilitate.

În fond toate acestea instituţii erau faţete ale aceleaşi spiritualităţi determinate de necesitatea adaptării în diferitele conjuncturi ale evoluţiei Mişcării.

<u>Linia tactică şi strategică adoptată de Căpitan</u> în primăvara anului 1938 urmărea :

1) <u>Din punct de vedere spiritual</u>:

În primul rând : Desăvârşirea fundamentului spiritual al Mişcării, prin adoptarea în momentul cel mai critic pentru ea, a armei divine făurită din forţa inepuizabilă ieşită din martiriu. Avea conştiinţa lucidă că din jertfa lui - dacă va fi să se producă - va rezulta permanentul izvor de spiritualitate legionară care va alimenta Mişcarea peste veacuri. Prin jertfa lui a vrut să creeze religia naţionalismului românesc.

2) <u>Din punct de vedere politic</u>:

a) A vrut să cruţe statul şi poporul român de convulsiuni interne care ar fi putut să-i fie fatale, depăşind însă prin marele său sentiment de răspundere şi viziunea sa, întreaga clasă conducătoare în frunte cu regele Carol II.

b) N-a vrut să angajeze o bătălie într-o conjunctură favorabilă unui adversar lipsit total de sentimentul răspunderii faţă de ţară, atât din punct de vedere intern cât şi extern. Prin retragerea pe poziţia non-rezistenţei a vrut să-l lase să dea în gol şi din aceasta sconta şi slăbirea coeziunei coaliţiilor politicianiste.

c) Câştigarea de timp, pentru venirea unei conjuncturi din ce în ce mai favorabile determinată de extinderea influentei italo-germană în Europa care se găsea în plină ofensivă.

Aceasta era soluţia legionară adoptată atunci de Căpitan de natură să evite o fugă peste graniţă sau un aranjament cu adversarii care in-cercau mai mult să-l compromită, decât să-l înţeleagă.

Prin ea se satisfăceau gradat: interesele permanente ale Legiunii, Neamului şi ordinea naturală.

Neajunsul rezultă însă din faptul că, Căpitanul care trebuia să orchestreze această luptă de non-rezistenţă era el însuşi închis adică pus în imposibilitate de a lua contact şi conduce pe legionari în această direcţie. Acest lucru se agrava şi prin faptul că mulţi din fruntaşii legionari erau şi ei închişi iar din cei rămaşi afară şi masa legionară puţini puteau înţelege, noua tactică adoptată de Căpitan în aceste critice împrejurări. Mişcarea Legionară educată mai mult în spirit ofensiv, era mai uşor să fie antrenată pe drumul agitaţiei ineficace decât să o înfrânezi pe acel al răbdării necesare, mai ales că singura frână potrivită pentru dinamismul legionar, care o forma voinţa Căpitanului, era împiedicată să funcţioneze. Problema care se punea pentru cei de afară era deci o optare intre impulsul acţiunii şi eroismul răbdării . Pentru elementele din comandamentul Mişcării aceasta forma tema care trebuia să o rezolve. Dar din aceasta rezulta că prin arestarea Căpitanului s-a produs deja primul început de criză în conducerea Mişcării Legionare.

<u>Atitudinea adoptată</u>

Atitudinea adoptată de mine în problemele, de conducere şi acţiune ale Mişcării Legionare aveau un caracter particular fiind în funcţiune atât de provenienţa cat şi de formaţiunea şi structura mea personală care pe lângă fanatism mai da şi o supapă de siguranţă prin anumit scepticism rezultat

dintr-o concepție largă despre zădărnicia acestei lumi.

Această atitudine s-ar putea caracteriza în următoarele trăsături mai principale atât pentru perioada de dinainte cât şi după arestarea Căpitanului.

I. Înainte de arestarea Căpitanului:

1) Atitudini determinate de proveniența mea de român de peste hotare (macedo-român.)

a) Acțiune pe două planuri. După cunoaşterea Căpitanului în anul 1930 în închisoarea de la Văcăreşti, am văzut că o rezolvare temeinică a problemei Românilor de peste hotare, nu poate veni decât printr-o Românie Legionară. În consecință forțele de care dispunea tineretul nostru au fost angajate de atunci în primul rând, pentru lupta legionară şi în al doilea rând, pentru apărarea intereselor românilor prigoniți peste hotare sau în Cadrilater. Sincronizarea acestei duble acțiuni dădea o poziție specială.

b) Experiența, sentimentele sau resentimentele legitimate de suferințele şi luptele din Macedonia, dădeau un simț mai ascuțit în identificarea primejdiei fanariote, care se traducea printr-o atitudine mai vehementă față de tendința de infiltrare în Mişcare, a elementelor de origine străina şi în special levantină (fanariotă).

c) Venirea dintr-un alt mediu - sănătos prin moravurile lui sobre care ii caracterizează - dădea posibilitatea de a aduce perspective prin comparație, noi, şi o privire mai critică, asupra realităților din România.

d) Exaltarea imaginii unei Românii văzute de departe în anii copilăriei, ne mărea exigența față de ceea ce se putea realiza în condițiile de la început, fapt care stimula elanul revoluționar ; iar tradiția luptelor de acolo, ne indica şi tehnica corespunzătoare de luptă.

e) Frământarea timpurie cu problemele de conducere ale ramurii noastre care ne-a cultivat posibilitățile de a putea concepe un plan de ansamblu şi acțiunea pentru cauza Românilor din Balcani cat şi aceea din Cadrilater, ne-a familiarizat cu multe chestiuni interne şi externe.

f) Spiritul practic caracteristic ramurii noastre, imprima şi acțiunilor cele mai idealiste sau exaltate, o notă realistă care le împiedica să se desprindă din cadrul realităților, etc.

Toate aceste trăsături care contura concepția noastră de luptă apropia grupul (nostru) din care făceam parte de Căpitan, într-un mod cu totul particular; iar Căpitanul aprecia sănătatea morală şi nota serioasă şi gravă care o aducea acest grup.

2. Atitudini determinate de structura şi formația mea personală.

a) Structura echilibrata m-a indicat spre misiunea de element de coordonare în sânul grupului nostru unde, pentru armonizarea temperamentelor vehemente şi individualiste mai pronunțate la ramura noastră, necesita eforturi de echilibru şi simț pronunțat al măsurii pentru înfrânarea impulsivităților.

b) Concepția că în orice organism încadrarea individului trebuie să se facă în aşa fel, încât să se asigure o arhitectură durabilă a acelui organism prin fixarea unui centru de greutate cat mai stabil care să-i dea un echilibru permanent.

c) În cadrul Mişcării şi în faza care se găsea după 1940 în sfătuirile cu Căpitanul accentuam nota (pozitivului) realismului politic în judecarea situațiilor, ca o contrapondere a elanului romântic care în mod inerent pentru faza de atunci, lua amploare. Chiar poziția elementului nostru în Mişcarea Legionară, am socotit-o poziție de completa-re în buchetul românesc.

d) Față de temperamentul Căpitanului, minunat echilibrat printr-un efort de voință călăuzită din instinctul şi simțul său de măsură dar cu impulsiuni naturale spre ieşiri eroice, găseam necesară afirmarea calculului rece şi despersonalizat, tocmai pentru uşurarea menținerii echilibrului de care avea nevoie, deci era o atitudine de completare temperamentala, necesară echilibrului. De această necesitase m-am convins mai mult când ara văzut cum un caracter nobil ca al lui Alecu Cantacuzino dar cu similare impulsiuni eroice, rupea echilibrul şi ieşeau hotărâri care nu mai purtau pecetea simțului de măsură şi prudență caracteristică acțiunii Căpitanului. (Ex. terorismul demonstrativ spectaculos şi verbal de la congresul studențesc de la Tg. Mureş). Afirmarea deci a laturii politice.

e) Față de neajunsul care tinde să se formeze în jurul unei personalități unde, în virtutea unei legi aproape mecanice determinată de forța de atracție, începea să se nască un gol determinat de consensul unanim ieşit din anularea personalităților, adulare sau interes, fiindcă acest lucru putea să împiedice claritatea orientării, afirmam fără reticența jaloane de adevăr pentru a înlesni o orientare realistă prin oferirea unor puncte de vedere deosebite.

f) Discreția cât mai mare şi evitarea de a intra în frământările inerente în anturajele marilor personalități, spre a nu trezi nici o susceptibilitate şi a păstra nealterată obiectivitatea, atât pentru judecarea problemelor puse în raport cu lumea din afară de Mişcare, cat şi cele din interior. Evitarea unei afirmări zgomotoase şi totalul dezinteres în judecarea situațiilor fiindcă aşa puteai reprezenta mai bine linia legionară.

g) Funcțiunea de sfătuitor intim, în condițiile arătate mi-a cultivat mai mult perspicacitatea în

probleme de concepţie în conducere, în legătură cu liniile mari de strategie sau tactică ale Mişcării, pe teren neavând decât sectorul macedonean cu problemele noastre specifice atât din punct de vedere general cât şi legionar, şi asta mai limitat după ce am luat funcţiune la stat. Poziţia aceasta particulară - cum am spus - -făcea să fiu cunoscut şi poate apreciat de unele cadre de la centru dar puţin cunoscut de marele mase legionare. În general poziţia era de afirmare a laturii politice realiste.

Aceasta a fost situaţia la arestarea Căpitanului.

II - După arestarea Căpitanului

După arestarea Căpitanului atitudinea mea în problemele de conducere a Mişcării trebuia să se adapteze în raport cu noua situaţie creată. Ea lua ca bază poziţia pe care se fixase Căpitanul când a refuzat rezistenţa activă sau să treacă peste graniţă şi s-a lăsat să fie arestat, adoptând pentru motivele arătate pe scurt mai sus ca armă non-rezistenţa. Dar problema nu va fi uşoară pentru că Căpitanul a fost simţit de mulţi dar înţeles de puţini.

La aceste motive se adăugau acum două realităţi esenţiale :

1. Căpitanul şi cei mai mulţi dintre fruntaşii legionari se găseau zălog în mâinile duşmanilor noştri de moarte. Grijea de viaţa lor in-lătura din principiu orice acţiune cu caracter de provocare care ar fi putut fi folosită de adversar pentru a-şi pune în aplicare planurile asasine nutrite de mult. Viaţa Căpitanului este esenţială pentru Mişcare.

2. Tactica adoptată de Căpitan nu se poate schimba chiar dacă s-ar fi dovedit greşită, atâta timp cât Căpitanul se găseşte în mâna lor Dacă o schimbam, periclitam viaţa Căpitanului, nu câştigam nimic şi pierdeam avantajele care le oferea ea.

3. Obiectivul principal, trebuie să fie câştigarea de timp. Acest lucru se poate obţine mai bine prin răbdare, linişte şi calm şi chiar prin o totală dare la fund cum a preconizat Căpitanul

4. Legătura cu organizaţiile legionare să se facă cu cea mai mare discreţie şi rostul principal să fie pentru momentul actual, de a preîntâmpina orice încercare de recrutare a maselor legionare de către agenţi provocatori.

5. Ca obiectiv de acţiune : **a)** sfărâmarea blocului politicianist creat împotriva Mişcării prin faptul solidarizării lor în faţa primejdiei comune, prin simularea dispariţiei acestei primejdii ; a). Nu se ataca regele; **b)** Răspunderea aruncată întreagă asupra lui Armand Călinescu; **c)** Încercări de a rupe prin simpatii sau convingere directă din oamenii politici care dau concurs regimului de opresiune; **d)** Rivalităţile din sânul camarilei; **e)** Rivalităţile dintre oamenii politici (Călinescu, Tătărescu, etc. extinse la partizanii lor) etc. Deci prin darea la fund a Mişcării sunt şanse ca acestei solidarităţi negative să-i slăbească coeziunea. Astea toate pentru câştigare de timp spre a apuca conjunctura externă favorabilă, aşa cum se desemnează evoluţia evenimentelor din afară, singură care poate aduce o reexaminare a situaţiei create prin condamnarea Căpitanului.

6. Rămânerea nearestată a cât mai multe elemente legionare, fiindcă ele constituie siguranţa Căpitanului, planul guvernului fiind de a trece la lovitura decisivă după ce operaţia arestării tuturor cadrelor se va fi terminat.

7. Menţinerea în opinia publică a psihozei "*că dacă i se întâmplă ceva Căpitanului, vor urma reacţiuni groaznice*".

8. Formarea unor echipe de elită care date la fund să fie totuşi la dispoziţie, pentru orice eventualitate.

9. Acţiune discretă pe lângă Rege de a-l pune pe terna de a păstra pe Căpitan ca o rezerva cu care să poată conlucra pentru eventualitatea când împrejurările externe o vor cere. Pentru salvarea Căpitanului noi putem întreprinde şi unele acţiuni flexibile.

10. Consideram ca puerile şi foarte primejdioase proiectele de răpire a Căpitanului păzit de atâtea echipe ale lui Armand Călinescu mai ales că Căpitanul refuzase categoric o asemenea soluţie chiar pentru ipoteza când ar fi avut 100 % şanse de reuşită,

11. De asemenea erau nechibzuite şi ieşite din romântism, impulsivitate sau lipsă de viziune justă a realităţilor, proiectele de revoluţie sau lovitură de stat într-un moment când Căpitanul era în mâna călăilor şi toată, poliţia şi siguranţa statului dictatorial concentrate asupra Mişcării. Oricare ar fi fost rezultatul unei asemenea încercări, adică chiar în ipoteza foarte puţin probabilă pentru momentele de atunci a unei reuşiri.

12. Să fim prezenţi la orice schimbare adusă de imponderabil şi să folosim noile conjuncturi create prin evaluarea în special a evenimentelor externe.

După arestarea lui Belgea şi însărcinarea mea de către Dl. Inginer Clime cu conducerea Comandamentului dădea posibilitatea de aplicare directă a acestei concepţii de conducere.

Se iveau urm. **dificultăţi:**

1. Din punct de vedere al Mişcării.

Oricât de ponderată ar fi fost concepţia de conducere pe care o reprezentam în acel moment, faptul că eram de origine macedoneană putea să fie interpretat că acţiunea va lua un caracter terorist,

înlesnind astfel acte de provocare şi înscenări din partea agenţilor provocatori.

2. Din punct de vedere macedonean.

După cazul cu Duca unde a participat lancu Caranica şi Doru Belimace şi după cazul Stelescu unde a participat Caratănase pe care siguranţa îl considera tot macedonean, elementul nostru a fost supus la o prigoană colectivă, fiind luat drept reprezentantul terorismului în Mişcarea Legionară.

Afirmarea mea pe primul plan în aceste momente grele i-ar fi atras noi suferinţe şi poate chiar o execuţie în masse mai ales că de la începutul prigoanei au fost instalate mitraliere în multe comune de colonişti şi luate masuri pentru a se trece la o represiune radicală în cazul când elemente macedonene vor întreprinde acţiuni teroriste. Afirmarea prea mult a noastră ar fi particularizat acţiunea arătând-o ca străina de "sufletul românesc", iar ramura noastră ar fi avut şi prigoane speciale.

3. Din punct de vedere personal.

Făcându-mi studiile în Bucureşti şi având serviciu ani de-a rândul la diferite instituţii publice din Capitală, eram cunoscut de multă lume. Acest lucru împiedica Mişcarea pe teren, mai ales că şi mulţi cunoscuţi din judeţele apropiate (Ialomiţa, Durostor, Caliacra, etc.) circulau pe acolo.

Pentru soluţionarea acestor neajunsuri şi ţinând seamă de faptul că doi conducători ai Comandamentului şi anume : Radu Mironovici şi Ion Belgea, au căzut în scurt timp unul după altul, din cauză că erau cunoscută calitatea lor, pentru asigurarea continuităţii am hotărât să nu se arate cine conduce comandamentul acreditându-se pentru derutare că îl conduce un colonel activ.

HORIA SIMA însărcinat de Belgea pentru restabilirea legăturilor cu organizaţiile din provincie , avea avantajul că era complet necunoscut în Bucureşti, putând circula cu totul liber, în acest scop. Experienţa făcută pe teren în regiunea Timişoarei ii va servi în acest scop. De acolo va putea folosi mai uşor şi elementele auxiliare. Întreaga conducere se baza deci pe sinceritate şi loialitatea colaborării intre noi.

<u>Atitudinea lui HORIA SIMA</u>

Această colaborare însă n-a putut da totdeauna roade pozitive din următoarele motive :

1. HORIA SIMA n-a înţeles fundamentul tactic şi strategic al poziţiei pe care s-a fixat Căpitanul

2. Cadrul strâmt în care se mişcase pană atunci îi împiedicase orice perspicacitate de orientare în ansamblul problemelor care se puneau şi în special a curselor întinse de adversar.

3. Romântism revoluţionar şi parcă o obsesie de a face el o revoluţie, aşa cum ii indica numele de botez; indiferent de rezultat.

4. Un neastâmpăr mai mult de natură nervoasă ii făcea pripit şi ii dădea obsesia că totul este pierdut, dacă nu se reacţionează.

5. Ambiţia pe care a manifestat-o de la început prin ieşiri împotriva D-lui Inginer Clime care nu l-a însărcinat pe el cu conducerea Comandamentului, fiindcă avea ranchiuni personale! Această ambiţie începea să roadă încrederea din ce în ce mai mult.

6. Atitudinea ipocrită, nesinceră şi folosirea misterului pentru a-şi da o importanţă mai mare. Ipocrizia ii va aduce multe avantaje personale prin faptul că în mediul nou legionar se putea mai uşor induce în eroare.

7. Facerea legăturilor, de multe ori inutile, se făcea cu atâta ostentaţie încât nu numai că anula atitudinea fixată de Căpitan de dare la fund, dar înlesnea Siguranţei să captureze succesiv, valuri de cadre legionare, elemente de prima mână, deşi mai puţin cunoscute de poliţie.

8. Evoluţia spre luarea unei atitudini de frondă faţă de guvern, afirmând că Mişcarea este mai tare de cat oricând, mai mult demonstrativ şi fără rost pentru ca duşmanii de moarte ai Mişcării . . . să aibă prilej pentru accentuarea prigoanei.

9. Planuri şi acţiuni de lovituri de stat cu elemente în mare parte neverificate, în care mişunau şi agenţi de la poliţie. Nu este exclus ca poliţia să fi lăsat la început manifestarea unor asemenea acţiuni a căror mişcări le urmărea de aproape, pentru a avea un pretext de nimicire totală a celor din lagăre şi închisori în frunte cu Căpitanul precum şi a cadrelor care ar fi încercat lovitura.

10. Continuarea, unor asemenea acţiuni cu toate că Căpitanul le-a interzis categoric, atât lui Alecu Cantacuzino care cerea deslegare cât şi lui HORIA SIMA, reînnoind ordinul de linişte şi neprovocare.

11. Informaţii exagerate şi tendenţioase asupra stării prerevoluţionare din Ardeal, inducând în eroare atât pe Vasile Cristescu şi prin acesta pe Căpitan.

12. Actele provocatoare şi de terorism izolat şi fără nici un rost în timpul călătoriei Regelui Carol în străinătate care au culminat cu atentatul asupra lui Goangă. Acest lucru părea cu atât mai provocator pentru rege cu cât el n-a putut face această călătorie decât după introducerea ordinii măcar aparentă.

Acţiunea mea de temperare şi aducere la realitate n-a reuşit totdeauna (afară de zădărnicirea unor pretinse lovituri de stat pregătite pentru luna Septembrie care ar fi fost o catastrofă pentru Mişcare).

Situaţia era de aşa natură încât **nu permitea luarea de măsuri pentru următoarele motive :**

1. De neînţelegerea noastră ar fi profitat organele poliţiei şi s-ar fi derutat cadrele intrând fermentul descompunerii în ele.

2. Era oribil ca în timpul cât Căpitanul şi atâţia camarazi zăceau în închisoare să fie neînţelegeri pe chestii de ambiţie la cei de afară.

3. Am considerat că o ruptură şi îndepărtare a lui HORIA SIMA care prin calitatea ce o deţinea până atunci în Comandament ca element de legătură, era mai primejdioasă fiindcă scăpa de supraveghere şi frână. Şi apoi în acele momente ori cine putea face acte necugetate dacă era lipsit de sentimentul răspunderii, care se răsfrângea în mod sigur asupra Căpitanului şi a Mişcării.

4. Când pe la începutul lui Noembrie 1938 am constatat că înfrâna-rea acestor manifestări primejdioase devenise extrem de anevoioasă am trecut comanda printr-o scrisoare cu data de 3 Noembrie 1938 lui Vasile Cristescu, atrăgându-i atenţia asupra primejdiei ce poate rezulta din această psihoză revoluţionară ieşită din pierderea nervilor. Speram că în felul acesta, voi reuşi să trezesc sentimentul de răspundere a lui Vasile Cristescu care în consfătuirile noastre de la Comandament privea cu toleranţă aceste manifestări romantice dar care în fond conveneau lui Armand Călinescu.

A fost în zadar. Insuficienţa aproape congenitală în judecarea situaţiilor a adus prin continuarea lor la **dezastru care se poate marca în următoarele :**

1. Căpitanul, Nicadorii şi Decemvirii asasinaţi adică producerea ireparabilului pentru neamul românesc.

2. Asasinarea lui Vasile Cristescu şi atâtor camarazi trădaţi de agenţii infiltraţi pe lângă HORIA SIMA,

3. Impotenţa pentru vreo reacţiune de răzbunare a Căpitanului, fapt care dovedea încă odată cat de neserioase au fost toate aşa zisele pregătiri supravegheate de poliţie,

4. Dezaxarea Mişcării Legionare şi producerea crizei de conducere care zguduie şi astăzi însăşi existenţa neamului românesc,

5. Abandonarea terenului şi refugierea peste graniţe a cadrelor care au reuşit să rămână nearestate.

6. Lăsarea de către HORIA SIMA a legăturilor în mâna lui Vârfureanu, dovedit mai târziu trădător, arată neseriozitatea cu care erau concepute toate acţiunile lui de care poliţia era atât de complet informată la timp. Vârfureanu era în centrul tuturor pregătirilor pentru lovitura de stat.

7. Nu este exclus ca în mod inconştient să fi servit prin acţiunea lui planurile adversarului, fapt care s-ar explica de ce el a reuşit să scape nearestat deşi lucra cu atâtea elemente suspecte. Se crede că felul lui de acţiune a convenit poliţiei româneşti în momentele acelea. Chestiunea va trebui cercetată de aproape şi pe această pistă.

Din toată această agitaţie negativă soldată cu un rezultat atât de sângeros şi dezastruos a început sa se înfiripeze o faimă personală de terorist a lui HORIA SIMA care cultiva partea neformată a sufletului Legionar şi lipsa de pregătire pentru problemele politice şi morale. Pe o temă, în aparenţă eroică romantică, se înregistra prima deturnare de la adevăratul eroism legionar care nu însemna aventură iresponsabilă şi nu este de esenţă exterioară, ci plin de adâncă înţelepciune creatoare Ou acest prilej s-a dovedit că cultivarea şi exaltarea tendinţelor nedisciplinate şi anarhice este mai uşoară decât acţiunea dusă pe linii mari şi scopuri superioare. Starea de spirit răvăşită de evenimente se preta mai mult la acţiuni de aventură . Meritul unui conducător este când o poate stăpâni cu înţelepciune.

Din viaţa de erou şi moartea de martir a Căpitanului va ieşi însă forţa care să repare cu timpul toate ereziile şi greşelile care le-a suportat Mişcarea Legionară în decursul acestei perioade de mari greutăţi, umiliri şi mişelii.

III. ETAPA PRIMULUI EXIL

După moartea Căpitanului poziţia pe care m-am fixat în primul exil era următoarea:

1. În principal afirmarea liniei morale şi ţinuta ortodoxă şi intransigentă pentru spiritualitatea legionară, întrucât îmi dădeam seama că după dispariţia Căpitanului, multe elemente din Mişcare care le ţinea în frână el, vor înclina spre compromis. O esenţială problemă de echilibru cerea acest lucru de la mine care în timpul când trăia Căpitanul afirmam latura calculului politic. Acum când Mişcarea Legionară era dezaxată prin moartea Căpitanului trebuia afirmat şi elementul de pondere. Intransigenţa însă era voinţa de a continua lupta orice durată şi perspective ar avea.

2. Forţa elementului nostru să păzească masiv această linie legionară şi pentru inerentele dispute pentru succesiune la şefie ce se vor naşte să reprezinte prin imparţialitatea sa, interesul

legionar absolut,

3. Renunțarea la orice ambiție de șefie pentru a putea reprezenta o atitudine complet dezinteresată dând un centru de echilibru a Mișcării dezaxate.

4. Fiind în plină luptă și întrucât pe lângă acțiunea politică era necesară și o acțiune de pedepsire a acelora care au asasinat pe Căpitan, pentru înjghebarea unității, am crezut necesar să privesc înainte, fără a deschide procesul cu imputările asupra răspunderilor. Am considerat acțiunea lui HORIA SIMA ca făcută de bună credință, dar greșită din cauza lipsei de perspicacitate și de experiență politică, fapt care mi-a impus rezerve în ceea ce privește posibilitățile lui de conducere.

5. Acțiune matură pentru acoperirea spatelui la Berlin, fapt care în trecut nefiind, ne-a lipsit poate de un concurs mai eficace pentru salvarea Căpitanului. Informarea despre Mișcarea Legionară făcându-se mai mult prin legionarii din București știrile aveau uneori și ceva caracter subiectiv sau unilateral. Completarea acestor informații prin legătura competentă făcută cu secția externă a Partidului Național-Socialist. (Rosenberg.)

6. Păstrarea unității tuturor celor refugiați în Germania spre a evita țigănia denigrărilor reciproce pentru care mulți au o înclinare bolnăvicioasă, fapt care ne-ar pune într-o lumină urată în fața străinilor. Prin denigrări reciproce străinii cunosc mai bine și exagerat tarele noastre naționale iar poporul român își pierde din valoare în ochii lor și implicit și cei care denigrează. Cu atât mai mult pentru o mișcare spirituală .

7. Afirmarea poziției legionare în mod demn pentru a se înlătura orice atitudine dependentă și subalternă umilitoare așa cum se observau unele tendințe ca urmare a nenorocitei mentalități rămasă la unii din timpul împilărilor, Grija ca Mișcarea Legionară să devină o soluție serioasă în cazul când conjunctura o va impune.

8. Reorganizarea comandamentului sub conducerea Preotului Dumitrescu în care să aibă funcțiuni toți comandanții legionari refugiați pentru ca în felul acesta să folosim calitatea lui de fost secretar al Mișcării Legionare și voluntar în Spania, coordonând totodată și activitatea celorlalți în diferite sectoare.

9. În criza de conducere deschisă și pentru faza de tranziție, pană la selecționarea noului conducător, crearea unui vad legionar (Comandament, for, senat, etc,) care să asigure continuitatea adică crearea Bisericii (în sens de instituție) legionară organizată și cu prestigiu (Vezi: Scrisoarea-răspuns către legionari, citită în ședința colectivă în august 1939.)

10. Stabilirea unei baze realiste de plecare a Mișcării răvășite și sincronizarea acțiunii cu factori externi dat fiind că ei intraseră în faza de executare a planului ofensiv în special după ocuparea Cehoslovaciei și încheiaseră sub presiune un acord-economic cu oficialitatea românească, Vezi notele din 27 iulie 1939 date și unei mari personalități politice prin Păr. Dumitrescu.

11. Păstrarea, cu fermitate a poziției externe a Mișcării fixată de Căpitan pe care guvernul român prin anumiți legionari de la Berlin în legătură cu legația (Cazul Amzăr, Dumitrescu-Zăpadă) căuta să o clatine, urmărind risipirea în alte țări a grupului de legionari refugiat în Germania, (Vezi :Fixarea poziției Mișcării în ședința publică din 10 Septembrie 1939 după încheierea pactului germano-sovietic - Buletin Informativ,)

12. Înțelegerea acțiunii de pedepsire a lui Miti Dumitrescu pornită din propria lui inițiativă și reușită parțial întrucât n-a prins în aceeași operație și pe Carol ca să micșoreze primejdia pentru suprima-rea cadrelor din închisori, (Apărarea memoriei lui :Vezi: Scrisoarea , către Dr. Goebbels din 22 Septembrie 1939 .

13. După rărirea cadrelor prin masacrarea celor din închisori apropierea pe liniile mari cu HORIA SIMA pentru a crea un nucleu de credință intransigentă care să poarte steagul Mișcării neîntinat mai ales că sub teroarea sau din motive tactice mulți legionari din Țară, înclinau spre compromis. Prin actul de la 24 Martie 1940 (inițiat, conceput și citit în ședința legionară colectivă deschisă de mine) pe lângă că am fixat această poziție, dar am apărat și poziția externă a Mișcării Legionare, care începea să fie pusă la îndoială.

14. Rezervă fața de revenirea obsesiilor loviturilor de stat ale lui HORIA SIMA, concepute cu totul neserios și justificarea lor ca o consecință a mustrărilor de conștiință pentru dezastrul cauzat în prima perioadă, crezând că își caută o ieșire onorabilă sub această formă disperată.

15. Asigurarea completă a liniei externe prin legături directe avute cu delegațiile legionare venite de la București, după audiențele avute la Regele Carol și contactul făcut cu forurile germane.(Vezi : Scrisorile răspuns pentru Regele Carol și notele lămuritoare pentru germani.)

16. Constituirea ultimei rezerve după plecarea lui HORIA SIMA în Țară și căderea lui în mâinile lui Carol și afirmarea unei poziții categorice pentru următoarele motive :

a) Plecarea s-a făcut la 5 mai 1940 înainte de termenul pe care îl socoteam propice care urma să fie după rezultatele ofensivei pe frontul de Vest, așa cum cereau necesitățile unei sincronizări. Ofensiva era în pregătire și orice tulburare în România era prematură.

b) Acțiunea de compromis a lui HORIA SIMA față de Regele Carol nu reieşea -în cazul când era sincer- din planul cu care a mers în țară şi părea foarte curioasă contrastând foarte mult față de intransigența pe care a manifestarăm atunci când Căpitanul era închis. (Nu s-a fixat pe linia eroică pe care o afirmase mereu).Tactica adoptată era de circumstanță improvizată. Schimbarea macazului a fost o decepție.

c) Lansarea lui HORIA SIMA ca conducător al Mişcării Legionare chiar de către Regele Carol mi s-a părut suspectă ținând seamă şi de anumite conversații făcute de Stoicănescu cu Vorobchievici (mason de înalt grad, mâna dreaptă a lui Pangal şi ataşat militar la Berlin) suspectând toată chestiunea întoarcerii ca organizată şi montată pentru a da regelui Carol un conducător al Mişcării cu prestigiu şi mit. Afirmația lui Alexandru Popovici, că HORIA SIMA i-a spus înainte de plecare că în cazul când va cădea el va face totul să scape. (Această bănuială am împărtăşit-o chiar atunci lui Stoicănescu, când a venit la Berlin să ne cheme în Țară.)

d) Teama ca Regele Carol să nu-l desumfle pe HORIA SIMA şi cu el Mişcarea Legionară la un moment mai potrivit care îl pregătea după câştigarea timpului pentru trecerea greutăților.

e) Apărarea intransigenței legionare față de asasinul Căpitanului (Regele Carol)

f) Păstrarea poziției externe a Mişcării, mai ales că toate compromisurile făcute tactic de cei din țară erau considerate ca o mască care folosea mai mult regelui Carol de a scăpa un moment greu şi de a continua după aceia vechea politică de ostilitate față de puterile Axei.

g) Constituirea unei supape de, siguranță pentru cei care manevrau pe teren, fiindcă existența unui grup constituit la Berlin, făcea îndoielnică eficacitatea unei noi exterminări a cadrelor din țară, fiindcă tradiția luptei s-ar fi continuat mai departe.

h) Grija preventivă ca Țara să ispăşească mai puțin, ca urmare a politicii externe dusă pană atunci şi deci necesitatea ca schimbările de regim în România să se facă înainte ca să fi venit arbitrajul de la Viena, folosindu-se deruta provocată prin pierderea Basarabiei. Deci, prevenirea dezastrului Țării (vezi directivele din şedința publică de la 24 Iunie 1940 în Buletin Informativ Nr. 6 din 8 Sept. 1940).

i) Pentru înlăturarea posibilităților de manevră la Berlin ale lui Carol în grupul rămas s-a făcut şi apropierea elementelor mai dubioase, izolate până atunci, angajându-le într-o atitudine ostilă față de Rege (Vojen, Constant, Pr. Dumitrescu-Borşa). (Vezi scrisoarea către Rege pentru abdicare din 3 August 1940 - în Buletin Informativ nr. 7 din 13 Sept. 1940.)

j) Presiunea prin această scrisoare asupra lui HORIA SIMA să nu tergiverseze acțiunea, în cazul când este de bună credință, sau să i se strice combinația în cazul când totul a fost un aranjament pus la cale prin Siguranță. Acest lucru şi-a avut rostul să accelereze acțiunea, căci altfel avea posibilitatea să înăbuşe în sânge toate pregătirile (Curier - Predescu).

17. Apărarea intereselor Țării arătând efortul de jertfe adus de Mişcarea Legionară angajată ca avangardă în lupta pentru Europa Nouă şi posibilitatea serioasă de câştigarea unui punct de sprijin sigur prin Mişcarea Legionară, torpilând combinațiile lui Carol prin manevrele din Țară făcute cu tratativele şi cele din străinătate prin misiunea iui Moldoveanu (memoriu către Rosenberg şi diferite note prin Otto Liess).

În rezumat poziția adoptată în această, perioadă a fost:

1. Din punct de vedere spiritual. În primul rând păstrarea intransigenței legionare pentru ca Mişcarea să aibă un punct fix care să evite dezorientarea şi destrămarea fiindcă aveam convingerea că criza de con-ducere în Mişcarea Legionară va deveni imposibil de rezolvat dacă va renunța la esența spirituală a Mişcării Legionare dată de Căpitan. Numai sub forma aceasta se putea asigura un element de rezistență şi stabilite pentru echilibrul luptei de durată.

2. Din punct de vedere politic. Supapa de siguranță pentru ca politica oficială a statului Român să nu alunece pe drumul aventuros şi lipsit de interes al unei ostilități față de puterile Axei spre care împingea iudeo-masoneria şi care ar fi adus dispariția Statului Român şi poate chiar a poporului român.

3. Din punct de vedere al manevrei tactice, constituia rezerva continuității şi prin această supapă de siguranță pentru cei aflați în țară, acoperindu-se totodată spatele Mişcării prin lămuririle date asupra importanței Mişcării Legionare pentru o nouă ordine în sud-estul Europei.

Toată lumea avea tendința spre manevră. Devenise o obsesie, în momentul când m-aş fi pus şi eu pe manevră, aşa cum îmi permiteau anumite posibilități, Mişcarea Legionară şi-ar fi pierdut orice punct de stabilitate morală; iar lumea veche ar fi profitat pentru a ne da lovituri decisive. Această rațiune de bază va perzista în situații similare şi mai târziu. Fidel jurământului legionar, am vrut sa apăr Mişcarea legionară de orice compromis care, "*i-ar scădea măcar frumusețea liniei morale*".

Păstrarea liniei morale mi s-a părut chiar din puncte de vedere politic mult mai esențială decât rezultatul oricărei manevre de compromisuri. Aşa cerea structura Mişcării Legionare, intre planul politic şi cel moral am optat totdeauna pentru cel moral fiindcă el este esențialul forței, cu tendința insa

de a le împăca.

Forța Mişcării legionare izvorăşte de sub stanca intransigenței morale. Pentru mentalitatea politică curentă pare paradoxal acest lucru. De aceea păstrarea acestui izvor este esențială pentru Mişcarea Legionara. Valorificarea şi amplificarea prin activitatea de toate felurile este o chestiune care urmează. Poziția în care m-am aşezat a fost ca sa asigur în primul rând mai ales în perioada de completă criză în care ne găseam prin asasinarea Căpitanului şi a atâtor fruntaşi, acest izvor. Misiunea era foarte grea, în această ipostază trebuie să te privezi de posibilitățile de manevră în compromis mai ales că acest lucru devenea o bolnăvicioasă înclinare la mai mulți. Pe de altă parte HORIA SIMA care căzuse în mâinile lui Carol, intenționat sau forțat se pusese pe acest teren. Echilibrul trebuia restabilit printr-un exces în afirmarea intransigenții morale şi a lupta fără compromis față de asasinii căpitanului. Deci reprezentarea liniei legionare care este dreaptă, nici la stânga şi nici la dreapta ci înainte. De aici rezulta şi echilibrul. Elementul macedonean să fie prin structura lui reduta onoarei şi a demnității. Să nu se antreneze în compromis şi în meschinărie.

Am socotit că intransigența pentru liniile mari trebuie să o aibă orice legionar şi mai ales oricine a stat pe lângă Căpitan pentru a-i păzi comoara şi a-i valida linia. Poate exista şi maleabilitate pentru adaptare fără a se renunța la principiile de bază. Nu se poate însă concepe adaptare cu orice preț.

4. Sincronizarea acțiunii cu evenimentele externe. Mişcarea Legionară încleştată în interior cu iudaismul (forța prin excelență internațională), lupta se era strâns legată de evoluția acestei lupte pe plan-internațional.

5. Constituirea unui frâu pentru orice acțiune care ar fi neserioasă, şi ar duce la ridicol rezultată din neexperiență şi neformarea noastră.

6. Rezervă față de ambiția lui HORIA SIMA de a tinde spre şefia Mişcării determinată de disproporția ce există intre sarcina de conducător şi posibilitățile lui de realizare dat fiind că nici acestea nu sunt dezvoltate armonios şi mai ales că am văzut lipsuri esențiale în experiența din țară. Pe de altă parte nu cunoşteam ce pot o serie întreagă de elemente cu prestigiu în mişcare, care n-au fost asasinate în masacrul de la 21 Septembrie 1939, Acest lucru îl puteam aprecia complet dezinteresat fiindcă nu m-am gândit vreodată să râvnesc la şefia Mişcării, dovadă că n-am schițat nici o tendință de acțiune în acest sens, fiind de principiu că un conducător trebuie să aibă aderența directă cu masa care o conduce. Eu, în calitate de român de peste hotare, proaspăt venit, nu terminasem necesarul proces de adaptare.

7. Alături de apărarea poziției morale a Mişcării, am urmărit şi indicarea şi păstrarea obiectivelor mari strategice pe care le-am urmărit cu tenacitate lăsând pe seama lui HORIA SIMA ca element de legătură partea tactică a luptei curente.

8. Recunoaşterea necesitații de colaborare pentru completare de funcțiuni şi de temperament pornită din concepția de bază, că intr-un organism adevăratul proces de încadrare, se poate realiza numai când se face sincer şi lucid această recunoaştere, Tendința egocentrică atunci când nu-i corespunde o perfecțiune desăvârşită aduce la o hipertrofie canceroasă care se dezvoltă în detrimentul organismului. Interesul Mişcării Legionare, cerea înțelegerea şi colaborarea noastră. Pentru înlesnirea acestuia nu m-am uitat înapoi spre a face imputări în plină luptă. Am privit mereu înainte relevând unele greşeli ale trecutului spre a trage învățăminte pentru îndreptare.. Poate aceasta a fost o greşeală a mea fiindcă încercarea nu a reuşit de a îndrepta. Atunci însă era singura soluție legionară. Astăzi când suntem complet paralizați şi doborâți la pământ trebuie să reflectăm asupra trecutului şi să ne facem chiar şi imputări.

Pe liniile mari era necesar să ne înțelegem fiindcă interesul Mişcării Legionare trebuia să primeze. Toți băieții recunoşteau şi doreau această colaborare. Faptul însă că el nu s-a pus, nici după ce evenimentele până atunci îmi dăduseră dreptate, pe principiul unei colaborări sincere a făcut să rezulte atâtea greşeli mari care au adus noi prăbuşiri politice şi morale. Ea a fost îngreunată şi de o diferență de structură. Eu aveam concepția revoluționară interioară manifestată echilibrat în exterior, HORIA SIMA prin structura lui căuta forme exterioare excentrice de manifestare. Mai mult însă, a fost egocentrismul şi teama de eclipsare prin prestigiul care îl aveam din care ieşea şi un complex de inferioritate, fiindcă îl rodea chestiunea şefiei, cu toate că eu nu manifestasem nici o aspirațiune în acest sens. Dimpotrivă, pentru a apăra cat mai dezinteresat liniile Mişcării, m-am pus lucid pe tema de a nu face caz de indicația d-lui inginer Clime şi de a nu da curs insistențelor făcute de mulți fruntaşi legionari de a primi sarcina conducerii. De aceea străduința mi-a fost ca neastâmpărul şi energia legionară a lui HORIA SIMA să fie captată şi să fie folosită rațional pentru Mişcare, făcând-o creatoare şi nu distructivă şi iresponsabilă, Asta cu atât mai mult cu cat acțiunea teroristă de altfel rămasă şi aceasta fără mici un rezultat pentru Mişcare - acțiunea lui Miti Dumitrescu fiind provenită din puterea lui de jertfă - l-a legat de Mişcare, fiindcă ca element de legătură a luat contact cu multe din cadrele legionare.

Ştiam că egocentrismul va aduce noi greutăți şi nenorociri.

Prevenirea lor şi deschiderea de perspective conform principiilor legionare, va fi misiunea care mă va apăsa mai mult. Principiile Căpitanului nu puteau fi lăsate ca să fie călcate şi nici interesele neamului desconsiderate cu uşurinţă. Nutream speranţa că evenimentele tragice care au culminat cu asasinarea Căpitanului şi a celorlalţi camarazi dând dreptate prevederilor mele, va releva pentru orice om de bună credinţă, necesitatea unei conlucrări în stilul şi cu sinceritatea legionară.

IV. ETAPA GUVERNĂRII

Judecând obiectiv se poate preciza:

1) Răsturnarea regimului Carol a fost în primul rând un rezultat al noii conjuncturi externe ce s-a creat determinat de victoriile fulgerătoare german în Franţa, iar din punct de vedere intern prin, haosul rezultat după ciopârţirea Ţării.

2) Punctul de vedere al Căpitanului în politica externa căpătând completa confirmare prin prăbuşirea graniţelor şi dezorganizarea aparatului de stat, impunea soluţia legionară singură care prin suferinţa acumulată prezenta o speranţă de îndreptare.

3) Acţiunea lui HORIA SIMA plănuită prematur înainte de decizia victoriilor germane pe frontul de vest, a eşuat prin prinderea echipei la graniţa sârbească (asta în cazul când nu a fost o montare cum arată unele indicii). Nemerirea conjuncturii peste această acţiune, i-a dat valoare politică, prin specularea unui presupus atu german.

4) Acţiunea de destindere concepută de regele Carol pentru a trece momentul critic, tinde să-i folosească mai mult acestuia, făcând un paravan din ea, fapt ce mi s-a relevat de către cercurile germane ca foarte primejdios atât pentru Mişcarea legionară cât şi pentru existenţa statului român.

În acest scop am trimis la 5 Iulie pe Stoicănescu la Bucureşti să spună lui HORIA SIMA ca să demisioneze fapt care s-a întâmplat şi care a fost cu folos. Meritul manevrei dusă de HORIA SIMA în acest interval de timp este incontestabil (favorizat şi de calculele lui Carol) el reuşind să-şi ascundă gândurile şi să simuleze sentimente de loialitate cu o îndemânare puţin obişnuită la un legionar. La aceasta l-a ajutat şi lipsa lui de prestanţă în raport cu faima de terorist care o avea atunci fapt care a făcut pe Regele Carol să subevalueze făcându-l să creadă că îl va utiliza ca un paravan comod. De aici a pornit şi tendinţa lui de lansare şi umflare urmând să-l desumfle după trecerea momentului critic,

Pentru evitarea unei prelungiri a tratativelor şi izbirea Mişcării de către Carol - dat fiind că în acest joc care lua un caracter de tergiversare avea şanse să-l câştige cel care dădea primul lovitura - am insistat prin curierul special Predescu care făcea legătura cu HORIA SIMA, să dea lovitura, considerând orice întârziere dăunătoare şi primejdioasă. Ca presiune am trimis şi o scrisoare către Rege din partea grupului refugiat în Germania chiar prin Preotul Palaghiţă care era trimis de acolo ca să observe ce-i pe la Berlin, prin care se cerea abdicarea Regelui (vezi Buletin Informativ Nr. 7). Mijlocul mai potrivit şi mai economicos pe care îl preconizam era înlăturarea fizică a Regelui care rămăsese singurul stâlp al Regimului putred decât încercări de a lupta cu armata, prin revoluţie şi dezordini mai ales că acestea puteau fi fatale însăşi existenţii statului, în momentele acelea când apetiturile de pradă şi invazie ale statelor vecine şi în special ale Rusiei erau aţâţate.

Încercarea de la 3 Sept, 1940 în care atâţia legionari s-au aruncat cu dispreţ de moarte în luptă, deşi n-a reuşit fiind anihilată de armată, a constituit totuşi semnalul iniţial. Aceasta dovedea încă odată cat de greu este să lupţi împotriva statului modern cu mijloacele de reacţiune de care dispune chiar când se găseşte în plină descompunere. Care ar fi fost soarta unor asemenea încercări în timpul când dictatura regală era în plină siguranţă externă şi aparatul poliţienesc a lui Armând Călinescu pus la punct şi concentrat întreg asupra Mişcării Legionare? Însuşi HORIA SIMA recunoştea mai târziu mărturisindu-mi că "***material încercarea de la 3 Sept. 1940 n-a reuşit***"!

5) Intervenţia Generalului Antonescu adus de Rege pentru stabilirea ordinii folosindu-i prestigiul pentru a trece momentul greu a desăvârşit lovitura. Fiindcă generalul Antonescu care avea ranchiuni mai vechi împotriva regelui, sub impulsul mişcărilor de stradă, făcute sub egida legionară, a întors manevra regelui şi folosind investirea de conducător al Statului pe care el i-a dat-o l-a silit să abdice sub presiunea curentului popular răscolit de Mişcarea Legionară. Concursul Generalului Coroamă a fost decisiv.

În aceste condiţiuni puterea oficială a statului n-a căzut în mâinile Mişcării, ci a rămas în mâna lui Antonescu care prin simpatiile, ce le avea în masele legionare ca urmare a legăturilor întreţinute cu Căpitanul se sprijinea pe mişcare folosind-o.

Acest lucru îl dovedeşte mai mult decât orice faptul că Regele, la cuvântul dat de Antonescu, a putut să plece împreună cu Lupeasca în tren special încărcându-şi toată mobila, bagajele şi bijuteriile intr-un mod aproape sfidător. Încercarea neizbutită şi chiar ridiculă de la Timişoara dovedeşte cată

putere aveau în mană legionarii la 6 Sept, 1940. HORIA SIMA îmi spunea că Antonescu nu şi-a dat cuvântul de a proteja viaţa decât Regelui. Pentru Lupeasca însă nu, astfel că acţiunea de prindere la Timişoara a fost în fapt tolerată de el, dar Jienescu în loc să dea avionul lui Boldeanu la orele 9 dimineaţa l-ar fi dat la orele 12 ceea ce n-a dat timp pentru pregătirea operaţiunii.

1 Noembrie 1941: Faţă de Rege, îmi spunea HORIA SIMA, că nu vrea să creeze cu noul Rege raporturi grele prin pedepsirea tatălui său, în acest sens îmi spunea Groza că el a cerut să meargă mai târziu şi nu i-a dat voie (13 Oct. 1941). Adevărul este că nu s-a putut. Şi asta o dovedeşte în mod izbitor plecarea lui cu Lupeasca, fiindcă aici nu putea fi decât sau neputinţă sau complicitate.

Aşadar după cum recunoştea şi HORIA SIMA la comemorarea de la 6 Sept, 1941, victoria de la 6 Sept. 1940 se datorează :

1. Efortului concentric al celor doi ani de luptă legionară de la moartea atâtor camarazi;

2. Puterea de jertfă a Căpitanului a ros rădăcina adversarului;

3. Hotărârea de moarte a lui Miti Dumitrescu a distrus unealta cea mai tenace a lui Carol care a fost Armând Călinescu;

4. Conjunctura externă a oferit climatul ca aceste jertfe să rodească.

Venirea la guvern a Mişcării, în conjunctura de atunci era o necesitate politică de la care nu se putea sustrage nimeni.

Problema care se punea deci era: 1). Cum se foloseşte această conjunctură pentru ca Mişcarea Legionară profitând de această situaţie să se instaleze cât nai temeinic la putere, fiindcă este mai uşor să cuceresti puterea decât să o păstrezi; 2) Cum manevrezi şi armonizezi situaţia cu partenerul Gl. Antonescu care deţine oficial puterea statului; 3) Mişcarea se angajează imediat şi total în opera de guvernare? 4) Mişcarea mai întâi se reorganizează susţinând un guvern format de persoane agreate şi pe urmă se angajează treptat prin colaborare sau infiltrare pentru ca să-şi pregătească cadrele etc.

Aşadar problema care se punea era imediat la guvern sau reorganizare?

Existau argumente intr-un sens sau altul. Esenţialul era ca odată adoptată o soluţie să se fixeze un plan de acţiune.

Un asemenea plan însă n-a existat.

Înainte de 3 Septembrie 1940 cerându-mi-se de către cercurile mane părerea asupra posibilităţilor de soluţionare a crizei din România, am dat două note consecutive (vezi notele scrise) în care preconizam :

1. O soluţie reală a crizei este numai prin Garda de Fier. Orice altă soluţie este o diversiune pentru camuflare.

2. Mişcarea Legionară, după prigoanele sângeroase care i-a adus prinderea Căpitanului şi a celorlalţi fruntaşi, nu poate prelua imediat şi integral puterea.

3. Necesitatea unui guvern tranzitoriu cu elemente agreate de Mişcare şi cu experienţă de guvernare în care ea să ocupe toate posturile puterii executive, iar la celelalte departamente elemente tinere legionare de dublură ca subsecretari de stat pentru a impune noua spiritualitate, dinamism şi a face experienţa necesară în opera de guvernare. Concepţia era deci de infiltrare în primul rând în centrele forţei executive.

4. Posibilitatea unei conlucrări cu generalul Antonescu care poate fi utilizat, neoferind garanţii pentru actuala conjunctură externă decât numai în cadrul Mişcării Legionare, dat fiind părerile lui în politica externă şi caracterul său ambiţios.

5. Înainte de preluarea integrală a puterii, Mişcarea să-şi reorganizeze cadrele răvăşite de prigoane şi să-şi pună la punct pentru noua perioadă de luptă cu mult deosebită de cele anterioare.

Acum, după abdicarea Regelui Carol se puneau aceleaşi probleme poate în termeni diferiţi determinate de noua situaţie dar de aceeaşi esenţă.

Înainte de a mă întoarce în Ţară cu grupul refugiat, trei griji mă munceau pe care ii le-am împărtăşit lui Laurenţiu Vereş care locuia cu mine, spunându-i cu un simţ profetic să le noteze :

1) Dat fiind caracterul ambiţios atât al lui Antonescu cât şi al lui HORIA SIMA, aceşti doi oameni nu vor putea să se înţeleagă şi să colaboreze şi din acest lucru va ieşi o catastrofă pentru Mişcarea Legionară şi mari neajunsuri pentru statul Român.

2) HORIA SIMA n-are nici pregătire şi nici posibilităţi pentru noua misiune în opera de guvernare în care se angajează Mişcarea Legionară şi nici metodă de a valorifica şi utiliza alte elemente în acest scop,

3) Nu m-aş fi întors dacă n-aş simţi ca o datorie de a face cât mai multe eforturi pentru a evita greşelile ieşite din aceste neajunsuri.

4). Mă întorc fiindcă nu vreau sa constitui o dificultate chiar prin simplul fapt al absenţei mele cu atât mai mult că nu vreau să las ramura macedo-română de care sunt atât de strâns legat, dezorientată.

Atitudinea fixată pentru noua fază era o atitudine de sinteză intre latura morală şi cea politică.

Ea se rezuma în următoarele puncte :

1. Soluționarea crizei de şefie din Mişcarea prin consacrarea lui HORIA SIMA care şi-a căpătat un atu în plus după evenimente-din Septembrie. Satisfăcându-i-se această ambiție perturbatoare, credea în posibilități de colaborare fecundă şi de completare reciprocă pentru a evita neajunsurile care mă îngrijorau deosebit. Am crezut chiar în posibilitatea adoptării principiilor mari şi la o maturizare determinată de funcțiune.

2. Soluționarea crizei de generații care zguduie viața politică a Statului român prin înțelegere cu generalul Antonescu.

3. Conservarea puterii prin politică de stat realistă (flexibilă) şi cu simțul măsurii.

4. Asigurarea spiritualității legionare la temelia noului regim pentru a se simți aportul şi a noului om creat de şcoala Căpitanului, aşa cum îl redă jurământul legionar (vezi Cuvântul către camarazi - Buletin Informativ Nr. 7 din 13 Septembrie 1940)

5. Reorganizarea Mişcării şi elaborarea programului de guvernare pe care Mişcarea Legionară nu-l avea până atunci.

Nu este cazul, după cum am spus, a discuta acum dacă soluția participării la guvern sub forma care s-a făcut era cea mai potrivită sau aceia a infiltrării pe măsură reorganizării Mişcării. Esențialul este să fi fost un plan de luptă şi de lucru pentru rezolvară odată ce o anumită soluție a fost adoptată.

Situația moştenită era foarte grea:

1. Granițe prăbuşite;
2. România ruptă pe plan extern de orientarea ei şi părăsită în preajma furtunii;
3. Populații refugiate masiv în urma evacuării Basarabiei, Ardealului de Nord şi a Dobrogei;
4. Bugetul răvăşit prin noi cheltuieli neprevăzute şi pierderea de surse de venituri cu personal supra numerar şi epuizat prin concentrările continue făcute şi economia parcă înadins dezorganizată;
5. Armata zdruncinată în moral şi dezorganizată prin materialul pierdut în Basarabia;
6. Mişcarea decapitată şi dezorganizată, învolburată de elan eruptiv abia ieşită din prigoană;
7. Puterea împărțită cu Gl. Antonescu care cu toate simpatiile ce ar fi existat în acel moment totuşi era un om ambițios care reprezenta şi multă mentalitate veche;
8. Aparatul de stat superior corupt şi ostil fiind dependent de politicianismul care l-a creat şi lipsit de tradiție pe care acest corp o avea de ex. în Germania, etc, sabota şi el;
9. Germania într-o expectativă;
10. Situația internațională cu perspective de noi complicații.

Față de aceste realități n-a existat nici un plan, nici obiective strategice şi nici tactice pentru învingerea greutăților. Nu s-a stabilit care este centrul de rezistență şi greutate al forței legionare şi nici eşalonarea urgențelor. A lipsit complet o perspectivă de ansamblu, aşa cum cerea poziția pe care o ocupa în Stat Mişcarea Legionară şi poziția pe care o ocupa Statul român în situația tulbure internațională.

N-a existat un plan de luptă sau de lucru fiindcă nu s-a ştiut precis ce se urmăreşte.

Singura preocupare care l-a absorbit a fost asigurarea şefiei, de altfel cu nimic amenințată, care a tulburat în toate direcțiile şi anume :

1) Generalul Antonescu, în loc să fie folosit în prima fază, mai ales că şi el avea nevoie de Mişcare pentru a se purcede la o organizare liniştită a Mişcării, s-a început hărțuiala corespondenței care l-a făcut pe acesta să se pună în poziție de a înlătura Legiunea de la colaborare;

2) Cadrele Mişcării consacrate, în loc să fie toate strânse şi folosite la greaua operă care trebuia împlinită atât în Mişcare cât şi în Stat, stabilind ordinea şi ierarhia, au început să fie subminate prin intrigă şi calomnii. Cazul Prof. Codreanu a purces din aceeaşi teamă de şefie;

3) Raporturile cu Germania care ofereau suportul poziției externe a Mişcării n-au fost cultivate şi acolo unde existau relații stabilite, cum era cazul cu mine (căruia germanii s-au adresat pentru organizarea siguranței Mişcării şi a statului prin B şi H,) au început opera negativă a subminării.

De asemenea nu s-a ținut seamă de interesele de război şi nici interesele economice determinate de aceeaşi situație.

Este uluitor cum a fost posibil ca intr-un moment când din punct de vedere al forței eşti inexistent, fiindcă n-ai nici arme şi nici puncte de sprijin în poliție sau în armată unde lumea veche este încă pe deplin stăpână, să te încurci în toate direcțiile, fără ca să cultivi măcar o singură parte pentru asigurarea spatelui.

HORIA SIMA nu şi-a pus problema ce face cu elementele cinstite care nu figurau în Mişcarea Legionară, menținându-le pe toate în aceeaşi ostracizare şi prin aceasta solidarizându-le, cu toate că existau la cele mai multe dintre ele tendințe de adaptare.

0 totală necunoaştere a realităților sau incapacitatea de orientare agravată de beția puterii făcea ca activitatea să fie îndrumată spre sectoare cu totul secundare în ordinea importanței.

Pentru ca acest lucru să fie posibil a trebuit să se înconjoare şi menajeze elemente cu totul

dubioase ca structură legionară, aşa-zisele fidelităţi personale care constituiau focare de dezordine şi anarhie. Din cauza aceasta HORIA SIMA nu stăpânea Mişcarea; din necesitatea de a-şi menaja fidelităţile, era propriu-zis stăpânit. Aşa se explică de ce actele dezordonate şi anarhice inerente la început oricărei revoluţii, mai ales una atât de comprimată şi sălbatic prigonită ca a noastră, care puteau găsi justificare în prima fază, au mers crescând cu trecerea timpului.

Acest lucru a făcut pe Antonescu să conceapă un plan de înlăturare a Mişcării Legionare care era vizibil în liniile lui mari şi anume :

1. Uzura Mişcării pentru desumflarea mitului, încurcându-i pe legionari în comisariate de românizare, consilii de administraţii, întreprinderi, etc, pentru a se mânji în partea materială, spre a le sfâşia nimbul purităţii şi imputa dezorganizarea economică;

2. Compromiterea faţă de germani atât pentru dezorganizarea economică cât şi pentru starea de anarhie a Statului, invocând necesităţile de război în acest sector şi afişând mai multă înţelegere. Roaderea legăturilor cu Germania se făcea sistematic prin relevarea tuturor greşelilor făcute de legionari;

3. Cultivarea disidenţelor din Mişcare create de însuşi HORIA SIMA sau acoliţii săi şi manevrarea lor pentru a slăbi Mişcarea arătând-o ca neunitară. Ambiţia lui Antonescu pentru obţinerea şefiei Mişcării îşi are originea în faptul că HORIA SIMA nu stăpâneşte Mişcarea Legionară, fapt ieşit mai mult din disidenţele create chiar de el.

Reacţiunea

I. Faţă de Antonescu

Faţă de acest plan, HORIA SIMA n-a opus nici unul. Nici de apărare, înlăturând cazurile pe care le specula Antonescu prin aducerea armoniei în Mişcare şi cultivarea activă a raporturilor cu Germania sau menajând vizibil pe Antonescu pentru a aduce încrederea colaborării. Dacă acest lucru îl considera imposibil - deşi eu cred că era foarte posibil - atunci să fi conceput un plan activ şi anume :

1. Întorcându-i manevra să-l uzeze el pe Antonescu cu inerentele greutăţi ale guvernării în situaţia de atunci, lăsându-i pe seama lui ministerele economice de care făcea caz pentru a-i arăta incapacitatea lumii vechi - specialiştii lui Antonescu - care au adus dezastrele până atunci.

2. Să cultive în opinia publică sentimentul că Mişcarea Legionară încă n-are efectiv întreaga putere pentru a-şi aplica programul integral.

3. Să cultive activ nemulţumirile din armată care, datorită temperamentului lui Antonescu, erau frecvente, menajând această instituţie esenţială intr-un stat prin forţa care o deţine. De asemenea să câştige din lumea veche sfărâmându-i blocul care, din cauza lipsei de tact, se făcea pentru Antonescu, folosind predispoziţia acestei lumi de a se înţelege mai mult cu Mişcarea care reprezenta viitorul, decât cu Antonescu.

4. Să fi lămurit din timp cercurile germane de intenţiile lumii vechi, înlăturând acuzaţiile nedrepte.

5. Şi la rigoare să fi luat iniţiativa loviturii care, în ceea ce priveşte partea tehnică internă, era foarte uşoară - dacă vedea că Antonescu se pregătea în acest sens.

Acesta ar fi fost un plan (chiar dacă după mine, ţinând seamă de situaţia externă şi necesităţile de război - cu vecinătatea Rusiei şi cu capacitatea noastră de guvernare - nu-l socoteam potrivit) şi oricât de rău ar fi fost el, totuşi ar fi fost mai bun decât lipsa oricărui plan.

În loc însă de o atitudine în fond precisă care să ştie ce se vrea, s-a continuat cu o atitudine ambiguă. Raporturi de colaborare oficială cu Antonescu şi înjurături şi ameninţări făcute de legionarii neorientaţi şi în special de oamenii anturajului său. Acestea, aduse la cunoştinţă şi speculate vădit în mod exagerat şi tendenţios de anturajul său, l-au făcut pe acesta să pregătească lovitura după ce va fi obţinut mână liberă de la Germani.

II. Faţă de Germani

Interesele Germaniei în România aveau două laturi.

1. În primul rând introducerea ordinii cat mai repede pentru că România să devină un punct de sprijin cât mai cert, dat fiind evenimentele politice şi operaţiile militare care, după un plan prestabilit, trebuiau să se desfăşoare.

În acest scop colaborarea cu Generalul Antonescu era absolut necesară fiindcă se făcea o completare a politicului cu a militarului, dat fiind că era climat de război şi mai ales imposibilitatea Mişcării de a prelua pentru asemenea grele momente întreaga conducere a Statului.

HORIA SIMA nu era o personalitate formată spre a angaja un stat în momente aşa de grele. Lipsa de prestanţă şi pregătire organică era evidentă.

2. În al doilea rând interese economice care aveau un caracter de revărsare dat fiind golul creat prin dislocarea rapidă a finanţei iudaice naţionale şi internaţionale şi comprimarea în care s-a găsit până atunci economia germană faţă de cea românească.

Oricât de legitimă ar fi fost dorinţa de a umple întreg golul prin propriile forţe româneşti, privită

problema în mod realist, ea nu era posibilă. Armonizarea era absolut necesară atât pentru interesul românesc, cât şi pentru cel german, pentru a se evita excesele afaceriste şi de rapacitate posibile în asemenea momente. Este drept că şi unele elemente germane care nu erau pătrunse de idealurile național-socialiste au manifestat o rapacitate dăunătoare care a dat prilej evreilor să profite pentru a face afaceri mai bune, punând în concurență comercială pe români cu germani şi alimentând zvonurile de primejdia germană.

Nici în această direcție HORIA SIMA n-a avut un plan sau să fi ştiut ce vrea :

1. În cazul când vroia să-şi ia răspunderea, recunoştea situația economică de fapt şi, judecând prin prisma intereselor generale, se oprea la o soluție precisă care să armonizeze ambele tabere, indiferent de impresia făcută în cercurile care n-au posibilitatea de a judeca interesele mari ale țării prin prisma largă politică, adică a posibilului.

2. În cazul când totuşi impresia produsă prin anumite aranjamente economice ar fi constituit o realitate grevantă pentru prestigiul Mişcării, atunci, întorcându-i manevra lui Antonescu, îi lăsa lui departamentele economice pentru a-l uza pe el atât față de cercurile germane cât şi față de opinia publică tendențios iritată de către cercurile iudeo-liberale şi național-țărăniste.

În loc de o atitudine hotărâtă într-un sens, el s-a lăsat balotat de excitațiile patriotarde ale acelor cercuri afaceriste care pe de o parte imputau Mişcării Legionare că "vinde țara la Nemți", iar pe de alta relevau obstrucția şi şovinismul legionar care dezorganizează viața economică.

Pe plan general, lipsa de judecată de ansamblu asupra problemelor de stat cu care se pusese într-un moment foarte gingaş în plin război şi nepreocuparea de sincronizare a acțiunii interne cu conjunctura internațională.

Acest lucru a fost observat de germani şi afară de unele rezerve inițiale, cu toate că nu aveau încredere în sinceritatea g-lui Antonescu, oficial tindeau să se apropie mai mult de el decât de Mişcare în caz când s-ar produce o ruptură, fiindcă el angaja mai mult.

Pe de altă parte, rezervă ostentativă manifestată pentru Fabricius (în special greşeala lui Sturza) agrava situația fiindcă făcea din întreaga Legație un oficiu categoric ostil Mişcării. De asemenea, atitudinea ideologică față de Rusia mai mult decât politică!! Nu este exclus ca Rusia, invocând pretexte, să fi făcut anumite presiuni de echilibru în legătură cu regimul legionar pe care tactic germanii le-au ținut în seamă. De asemenea zvonurile pe care le lansa Antonescu să fi fost făcute de conivență cu germanii şi acolo unde noi găseam unele acuzații să fi fost certificate de capacitate politică pentru el şi naivitate de oameni necopți pentru noi!

III - Față de Mişcare

Două serii de probleme se puneau conducerii Mişcării Legionare în faza de guvernare care începea: 1) În raport cu Statul şi 2) În raport cu structura Mişcării.

La preluarea puterii accentul trebuia să cadă pe noile probleme de Stat, fără să se neglijeze problemele organizației care va trebui - mai ales în cadrul statului totalitar - să constituie pivotul acțiunii politice pe noul teren.

Lupta în opoziție se poate duce cu partizani proprii şi hotărâți.

La guvern însă măcar trebuie şi alte calități, şi în special suplețe şi viziune realistă, fiindcă şi problemele care se pun sunt destul de complicate, mai ales în vremuri tulburi atât din punct de vedere politic, cât şi din punct de vedere economic, financiar şi social.

Problemele care se puneau erau atât de variate şi de grele, încât trebuiau mobilizate şi folosite toate energiile - şi totuşi cu greu s-ar fi făcut față.

Asta cu atât mai mult cu cât Mişcarea a fost decimată de cadre, iar prin ostilitatea surdă a lumii vechi şi prin faptul că în structura statului totalitar lipsesc elementele de elaborare şi control cu atâtea comisii şi para-comisii.

S-a făcut însă contrariul.

Elementele vechi care au stat pe lângă Căpitan au început să fie denigrate sau neutilizate. Se punea în discuție însăşi desființarea gradelor date de Căpitan. Intriga, calomnia, au început să înflorească. Se năruia şi tot ce mai rămăsese după prigoană din disciplina Căpitanului.

Fermenții acestei descompuneri a Mişcării erau:

- *N. Petraşcu*, un om mediocru din toate punctele de vedere şi capabil de nesecată ură ieşită din complexele lui de inferioritate şi sentimentul neputinței creatoare. Acesta, în calitate de secretar general al Mişcării, pompa veninul de la centru spre periferie şi dizolva orice viață legionară. În loc de putere de atracție, aşa cum se cere unui conducător legionar, stârnea repulsie. Sediul unde stătea el era pustiu ca şi inima lui.

- un alt element apropiat era *Stoicănescu*, o structură de intrigant şi cabotin cu fantezie nebuloasă şi ruptă de lealitate şi cu o şmecherie educată parcă în hrube, cu anumite posibilități de insinuări mieroase. Voluptatea lui era de a descoperi mereu primejdii "pentru Comandant" de care începea în primul rând el să se sperie şi pentru ca să le prevină era necesar să țească intrigării peste

intrigării pe plan intern şi chiar extern.

Pentru ca HORIA SIMA să nu fie înlăturat de la şefie. Aici cădea accentul.

La început alegerea de colaboratori am găsit-o legitimă pentru cel care are răspunderea până la o anumită măsură. Faptul că erau ardeleni era un motiv în plus fiindcă am considerat această ramură mai sănătoasă şi dârză, iar pe de altă parte se slăbea curentul regionalist. Elemente-le alese însă au fost o decepţie.

În ultima analiză, toate preocupările convergeau spre acest lucru.

Restul erau afişări de cabotini şi joc de-a soldaţii şi oamenii de stat.

Interesele Mişcării şi ale statului cădeau pe un plan cu totul secundar sau aproape că nu existau. HORIA SIMA n-a putut domina în sens constructiv Mişcarea Legionară şi s-a lăsat cârmuit de tendinţele oportuniste şi catilinare pentru a complace. Dinamismul Mişcării depăşea frâna.

Constituirea Forului Legionar din iniţiativa şi sub insistenţele colonelului Zăvoianu n-a putut să îndrepte lucrurile pentru HORIA SIMA care, în egocentrismul său mărginit, n-a vrut şi nici n-a putut să-i înţeleagă rostul. Vroia numai să-l folosească ca paravan pentru a-şi ascunde greşelile pe care le făcea atât de des cu oamenii de casă.

Pe de altă parte, îi lipseau calităţile elementare pentru un conducător cu răspundere în Stat:

1. N-avea puterea unei viziuni de ansamblu asupra tuturor problemelor pentru a putea fixa directive armonizate pe toate planurile aşa cum cereau în acel moment interesele Statului şi ale Mişcării;

2. Îi lipsea viziunea strategică pe un plan mai complicat din care cauză nu putea desprinde liniile pe care se mişcau adversarii sau prietenii interesaţi;

3. Nu putea sesiza esenţialul din problemele puse în discuţie pentru a avea şi hotărârea potrivită în situaţia pe care o deţinea;

4. Nu avea experienţă şi nici pregătire teoretică pentru problemele de Stat şi nici n-a făcut ceva ca să şi-o apropie;

5. Nu avea metodă de organizare pe sectoare mari pentru ca să poată da directive şi posibilităţi de iniţiativă în cadrul fixat la colaboratorii săi, iar din cauză că n-a ştiut să-şi aleagă colaboratorii care să amortizeze şi să soluţioneze ierarhic chestiunile de mai puţină importanţă, era invadat şi zăpăcit de toate lucrurile mărunte atât din Stat cât şi din Mişcare. Nefiind însărcinări speciale în domenii de activitate şi atribuţii precizate s-a îngreunat organizarea şi din proprie iniţiativă.

6. Din cauza acestor lipsuri conjugate cu ambiţia de mărire năştea un complex de inferioritate care îl făcea să fie refractar şi să nu utilizeze cele mai multe din sfaturi chiar când erau şi spre interesul său. Adesea mă întrebam dacă un sfat, oricât de bun ar fi el, dat fiind că este primit cu suspiciune, să nu-l determin să facă contrariul, ieşind astfel rău pentru Mişcare. Totdeauna când n-a ascultat a făcut greşeli care au păgubit şi Mişcarea şi pe el personal.

Pot releva acum aceste lucruri fiindcă pornind de la concepţia de a nu îndeplini decât funcţiuni efective şi nu decorative în calitatea de membru în Forul Legionar, am relevat preventiv, direct şi integral toate problemele menţionate care se puneau conducerii, chiar dacă pentru acest lucru păream de multe ori incomod.

Dezinteresul total şi sinceritatea absolută le-am găsit calităţile esenţiale pentru ca un sfătuitor să-şi îndeplinească corect misiunea pe care o are atât în interesul aceluia pe care îl sfătuieşte, cât şi a cauzei comune. Aşa am procedat totdeauna în sfătuirile avute cu Căpitanul fiindcă aşa am considerat că este legionăreşte. Aşa procedam şi cu HORIA SIMA în calitatea lui de conducător al Mişcării Legionare şi atunci când a ascultat, atât pentru el cât şi pentru Mişcarea Legionară a ieşit bine. Sfaturile indirecte le accepta mai uşor!

Pentru a înlesni posibilităţile unei colaborări pe care o găseam absolut necesară în interesul Mişcării Legionare şi a înlătura obsesia temerii cu totul nejustificată că aş urmări să-i iau locul, mi-am impus ţinuta chiar ca formă, cea mai severă. Principiul meu era - cum am mai menţionat în cursul acestei expuneri- că criza de conducere să fie soluţionată, ca în această criză pentru ca să pot apăra mai dezinteresat liniile Mişcării Legionare să nu manifest nici un fel de aspiraţie dată fiind şi calitatea mea de macedonean. Din moment ce evenimentele de la 6 Sept. 1940 l-au impus pe HORIA SIMA, să fie întărit, cu speranţa că va dispărea lupta negativă pentru şefie şi va uşura colaborarea. Acest lucru ii găseam cu atât mai necesar cu cat se formase Statul Naţional -Legionar şi ştiam ce misiuni grele vor aştepta Mişcarea în faza de guvernare.

În vederea acestui scop am făcut printre altele următoarele fapte principale care să ilustreze această convingere :

1. Am acceptat - în urma unei convorbiri telefonice cu HORIA SIMA - să mă întorc în ţară cu grupul, pentru a nu fi interpretată absenţa noastră ca o disidenţă în Mişcare şi a nu crea prin aceasta dificultăţi.

2. Am acceptat să primesc postul de subsecretar de stat la Finanţe - cu un titular exponent al

Finanţei liberale - pentru care n-am fost întrebat - pentru ca să nu iasă dificultăţi şi pentru ca să fiu consecvent în politica de infiltrare preconizată pentru dobândirea experienţei.

3. Potolirea Prof. Codreanu care, nemulţumit de anumite procedee ale lui HORIA SIMA, făcuse ruptură în mod public, mai ales că el punea mari speranţe în colaborarea mea, dat fiind că aflase despre rezervele asupra lui HORIA SIMA. Nu puteam admite ca Statul Legionar abia înfiripat să şi intre în convulsiuni. Acest lucru ar fi reuşit definitiv - cu toate că existau şi anumite influenţe aţâţătoare - dacă HORIA SIMA n-ar fi sabotat orice înţelegere.

4. Refuzul de a admite să se polarizeze în jurul nostru a elementelor disidente care ar fi constituit un nucleu de forţă capabil să se opună forţei cu care ameninţa şi teroriza individual nucleul lui HORIA SIMA. De asemenea vroiam să folosească în acest scop prestigiul meu personal. L-am sfătuit pentru necesitatea de structurare şi ierarhizare a Mişcării este absolut necesară ierarhizarea şi încadrarea prin susţinerea şefiei lui HORIA SIMA. N-am folosit şi nici organizat sau polarizat curentul opoziţionist.

5. Rezerva faţă de apropourile făcute de Mişu. Antonescu care, aflând de trecutele noastre divergenţe, încerca o apropiere pentru a diminua importanţa lui HORIA SIMA. De asemenea şi faţă de anumiţi factori politici ai lumii vechi.

6. Rezervă faţă de unele tendinţe de apropiere ale Statului Major (Gen. Şteflea etc.) tot cu rostul de a manevra în Mişcare, spărgându-i unitatea spre a o ataşa la politica sa.

7. Slăbirea contactului cu Gl. Antonescu pentru a nu trezi susceptibilităţi printr-o mai accentuată apropiere la HORIA SIMA şi să trezească neîncredere. Din felul cum au evoluat lucrurile poate aceasta să fie considerată ca o greşeală fiindcă dacă păstram un contact mai strâns prin influenţa pe care aş fi exercitat s-ar fi evitat poate multe nenorociri. Această influenţă n-am folosit-o în întregime.

8. Evitarea eventualelor posibilităţi şi intenţii de supralicitare în cadrul Mişcării pe care le făceau unii prieteni (Cazul B.)

9. Pentru a înlătura definitiv orice suspiciune de răsturnare care devenea coşmarul clicii şi a înlesni odată structurarea Mişcării, am evitat orice publicitate personală, dându-mă la fund şi n-am manifestat nici o tendinţă de organizare şi preocupare de aproape nici chiar cu familia "Armatolii" care era atât de strâns legată de mine.

10. Am recunoscut necesitatea pentru noul şef al Mişcării să-şi aleagă colaboratorii din moment ce poartă răspunderea, consacrând noi elemente care s-au distins în luptă. Am recomandat însă păstrarea echilibrului în cadrele vechi pentru ca Mişcarea să nu intre într-o criză de cadre vechi şi cadre noi, pentru a se putea asigura tradiţia.

11. De asemenea am găsit într-o oarecare măsură justificată folosirea elementelor ardelene şi cu deosebire bănăţene în judeţele din vechiul Regat, atât pentru că era principiul stabilit de Căpitan ca să transfere elemente în judeţe străine, cât şi pentru faptul că acestea erau cunoscute şi verificate direct de cel care purta răspunderea. Am recomandat însă măsură pentru a nu se zgândări o problemă regionalistă. De altfel, calităţile de ardelean ale lui HORIA SIMA au fost pentru mine în toate etapele de luptă un motiv în plus pentru a dezarma regionalismul specific ardelenesc întreţinut în special de Maniu.

Deci, pe scurt, principiile de bază pe care m-am fixat au fost :

a. Nu există rău mai mare de care pot profita adversarii Mişcării în aceste grele momente pentru a o compromite şi răsturna de la putere, decât desunirea noastră.

b. Decât două comenzi, chiar dacă ar fi geniale, mai bine una singură, fie cât de mediocră.

c. În consecinţă, orice acţiune de îndreptare să se facă prin cadrul interior al Mişcării şi nu prin acţiuni opoziţioniste exterioare.

Acţiunea pozitivă era deci în două direcţii :

1. Sfaturi cu totul dezinteresate şi ieşite dintr-o atentă cercetare a realităţilor date în consfătuirile noastre în şedinţele Forului, atât în ceea ce priveşte problemele de luptă cu lumea veche sau cele care se puneau în cadrul Mişcării, cât şi problemele de stat interne şi externe. N-au dat rezultatele cuvenite uneori din cauză că nu le-a sesizat importanţa; de cele mai multe ori însă din cauza complexului de inferioritate de care am vorbit. Au avut efect cele date indirect sau ieşite din climatul pe care îl cream în consfătuirile noastre. Faptul însă că nu ştia să folosească nişte sfaturi sincere şi dezinteresate venite de la cineva care reprezintă o realitate în Mişcare, care accepta să-l întărească la şefie - ambiţia şi preocuparea lui până la obsesie - mi s-a părut încă un indiciu de incapacitate pentru conducere.

2. Acţiuni pozitive pentru întărirea regimului legionar.

a) Pentru asigurarea unei puteri efective şi proprii.

Încă de la începutul guvernării (18 Sept. 1940) au venit la mine reprezentanţi ai guvernului german, care, îngrijoraţi şi ei de faptul că Mişcarea şi noul regim stă în vânt şi oricând poate fi răsturnat de adversari care agreau încă forţa materială, au propus organizarea unui serviciu de

siguranță al Mişcării înzestrat după experiența lor cu toate cele necesare.

Cu proiectul pus la punct am mers împreună cu aceşti reprezentanți la HORIA SIMA, expunându-i necesitatea şi urgența creerii acestui organ - dat fiind că iudeo-masoneria se pregătea de atac. Pentru a înlătura orice urmă de suspiciune că aş vrea să conduc eu această operațiune, i-am spus să numească pe cineva capabil în care să aibă toată încrederea. Fie că n-a înțeles importanța, fie că nu i-a dispărut suspiciunea - poate de ce să vie prin mine acest lucru - n-a îmbrățişat această propunere absolut necesară pentru situația de atunci, spre marea decepție a celor care o propuneau. După insistențe a numit pe Ilie N.

Din cele ce mi-au spus mai târziu reprezentanții germani, întrebându-mă asupra înțelegerii mele cu HORIA SIMA, făcându-mi cunoscute calomniile răspândite de Biriş - omul lui HORIA SIMA - am înțeles că motive meschine au făcut ca acest lucru să avorteze sau să capete o realizare cu totul insuficientă şi neserioasă.

Acest fapt se va simți atât în desfăşurarea evenimentelor de mai târziu, cât şi în relațiile cu Germania şi în posibilitățile de sincronizare a acțiunii în raport cu acțiunea internațională a iudeo-comunismului.

b) Pentru armonizarea intereselor economice în urma golului rămas după înlăturarea influenței finanței iudaice, propuneri concrete pentru ca interesele româneşti de emancipare economică să fie asigurate, satisfăcând totodată şi interesele de război ale Germaniei.

În special soluționarea cazului Malaxa. (La venirea regimului legionar acest corupător al vieții publice româneşti a oferit statului 35% din acțiunile întreprinderilor sale pentru a fi luat sub protecție față de noul regim. Când această ofertă n-a fost luată în considerație a schimbat macazul şi făcându-şi paravan legionar a început să-şi continue vechea acțiune perturbatoare în viața statului, râvnind la menținerea tuturor avantajelor scandaloase în detrimentul statului şi poporului român.)

Situația n-a fost judecata nici politic - adică în raport cu posibilitățile existente şi cu survenirea altor soluții mult mai dăunătoare - şi nici măcar moral, printr-o acțiune de trecere în patrimoniul statului cu ajutorul cărora s-a făcut, soluționând şi problemele de război care se puneau cu această întreprindere.

La fel şi cu alte cazuri care vor fi relevate odată pe larg.

Lipsa unei politici precise în această direcție şi a unor convenții a făcut ca situația Mişcării să nu fie consolidată, iar din această cauză interesele Țării în general şi cele economice în special să sufere foarte mult în urma supralicitărilor care au urmat după înlăturarea regimului legionar, eşuarea acestor acțiuni de ordin politic şi economic din cauza neînțelegerii lui HORIA SIMA, au descoperit şi mai mult spatele față de factorul german. Faptul este cu atât mai inexplicabil cu cât el s-a angajat în direcții esențiale - poate sub pretextul tacticei păcălelii într-un mod inadmisibil, astfel că nu motive de intransigență națională îl împiedicau de la aceste aranjamente, ci mai mult neprevederea politică sau faptul că erau venite prin mine!

c) Pentru ridicarea prestigiului legionar în raport cu posibilitățile de guvernare, acțiunea de lămurire întreprinsă în străinătate cu ocazia vizitei la Roma şi Berlin.

d) metode de conducere a sectorului încredințat.

Principiile de conducere şi obiectivele fixate izvorau din spiritualitatea legionară adaptată la conjunctura politică şi anume :

1. Stabilitate într-un sector gingaş cum este cel al finanțelor publice de care depinde însăşi existența materială a statului cu atât mai mult cu cât viața de stat era răvăşită de prăbuşirea granițelor şi sabotată organic de lumea veche şi cel puțin tactic de însuşi Antonescu.

2. Orice reformă în asemenea conjuncturi este dăunătoare mai ales când nu exista un plan de ansamblu şi criza politica intre partenerii regimului era în mod lent deschisă. Acest lucru îl consideram cu atât mai necesar cu cât de dragul reformelor cu orice preț (aşa cu democrată, la multe departamente se veneau cu inovații izolate şi incomplete care contribuiau la mărirea haosului şi aşa destul de mare, însăşi lipsa de experiență a Generalului Antonescu era o sursă pentru sabotare prin anumite măsuri pripite. El însă avusese grijă să-şi creeze în aşa fel poziția încât uzura să se răsfrângă asupra incapacității de guvernare a legionarilor a căror înlăturare o pregătea zi de zi. (Aşa mi s-a părut extrem de suspectă anunțarea trecerii în cadrul disponibil a funcționarilor de stat aflați în surplus, fapt care a aruncat în incertitudine întregul aparat de stat, vehiculatorul cel mai primejdios al stărilor de spirit din România. De asemenea anunțarea cantinelor pe lângă ministere ca în Anglia aşa cum văzuse Dl. G-ral când era ca ataşat militar acolo.) În general probleme de reformă adâncă nu se puteau pune pentru că ... .Mişcarea Legionară se găsea încă în faza de cucerire a puterii. Aceasta era problema centrală. Încercări de reformă sporadice ciuntite şi nearmonizate sub masca dinamismului mai mult dăunau.

3. Asigurarea burgheziei noastre ca să poată conlucra cu Mişcarea Legionară dacă renunța la apucăturile conrupte de până atunci care erau în detrimentul statului şi a poporului român. În felul

acesta slăbea blocul care stătea la spatele lui Antonescu, cultivând predispoziția acestei burghezii - în special a elementelor cinstite de a se împăca cu regimul legionar . Faza în care ne găseam fiind încă politică, acțiunea era îndreptată în primul rând ținând seamă de această realitate (Ca ex : În acest scop înadins eu n-am schimbat pe cei mai mulți din reprezentanții ministerului de Finanțe la diferite instituții moșteniți de la diferite partide politice.)

4. Orice schimbare sau înlocuire în funcțiuni să se facă având ca criteriu de selecțiune cinstea și capacitatea și atâta cat nu perturbează normala funcționare a serviciului.

5. Ocuparea unui post de către un legionar să ofere garanția că va aduce rezultate bune iar lipsa lui de experiență să fie compensată prin cinste, zel și energie. Fiindcă pentru un post ocupat de un element vechi nu răspunde regimul legionar pe când cel nou numit consumă din prestigiul Mișcării legionare. Deci simplul criteriu al partizanului să fie înlăturat ostentativ pentru a se vedea că este un regim nou. Acest criteriu l-am aplicat cat a fost posibil mai mult chiar dacă aducea nemulțumiri pentru legionarii neformați în școala Căpitanului sau cei deformați de mentalitatea arivistă.

6. Spargerea blocului de ostilități din interiorul administrației care împreună cu politicianismul de afară putea prinde ca intre două pietre de moară. Această operație se face cu succes folosind elementele cinstite din interior care erau la curent cu șurubăria aparatului de stat împotriva celor necinstite. Elementul cinstei deci să fie ciocanul pentru spargerea blocului interesat de rezistențe și sabotaj. Cu ajutorul elementelor mai cinstite am identificat și înlăturat, începând de sus în jos elementele conrupte de notorietate ale aparatului financiar, urmând ca treptat operația să meargă mai departe fără ca serviciul să sufere și să fie paralizat. În felul acesta se intimida și cu timpul se stârpea necinstea, această cangrenă degradantă a statului român iar Mișcarea Legionară își deschidea drum pentru climatul său spiritual. Lozinca era : Mișcarea Legionară vrea să creeze mediul propice ca toate inteligențele cinstite și creatoare să se poată valorifica.

7. Facerea dovezii că se poate conlucra și cu oamenii de bună credință a lumii vechi - cum era Ministrul titular de la Finanțe, Crețianu - așa cum cerea în acel moment interesul statului și al Mișcării care căpăta timp pentru a se iniția dând totodată și un element de certitudine pieței financiare și economice zguduită de atâtea întâmplări și sabotată de puternica finanța iudaică care avea rădăcini așa de adânci. Pentru a nu dezaxa (dezorganiza) cu totul economia Țarii trebuia menajată cea cu adevărat națională pentru a putea umple golul creat de înlăturarea celei iudaice și asta cu atât mai mult cu cat bunurile și întreprinderile jidovești puteau cădea în mâna altor străini ca Greci, armeni, etc. Pe de altă parte menajarea burgheziei naționale avea și un obiectiv strategic fiindcă nu trebuie uitat că această burghezie dă atât elementele magistraturii cat și ale armatei. Pentru consolidarea la putere și atingerea scopului trebuie tactic menajată. Realitatea de bază pentru societatea românească era, în stadiul în care se găsește că cele trei coloane ale statului :Armata, Magistratura și Aparatul de stat sunt foarte intim legate. (Familie, ginere, nepot, etc.)

8. Schimbări imediate și radicale Mișcarea legionară le-ar fi putut face dacă ar fi preluat puterea integral și cu cadrele întregi în frunte cu Căpitanul cu program de guvernare bine cristalizat așa cum s-a întâmplat cu Regimul Național-Socialist în Germania. Chiar și în acest caz simțul măsurii trebuie să meargă conf. realităților existente pentru a fi creator.

Pentru elementele neformate și lipsite de simțul realității aceste adevăruri elementare de conducere păreau ceva static, de asemenea înțelepciunea politică și simțul măsurii. Impulsiunile nervoase și dezordonate ale dinamismului caricatural la modă, cerea răvășiri. Această tendință avea aproape un caracter morbid. Lipsa de maturitate politică se făcea crunt simțită mai ales că HORIA SIMA de aceeași formație nu avea autoritate de înfrânare. Naivitatea și aroganța nu făcea posibilă - așa cum cerea situația nici tactica infiltrării în posturile de comandă (centrele de conducere) mai ales că Antonescu nu avea elemente de ale lui și nici tactica absorbirii elementelor cinstite cu pregătire tehnică și experiență și lipsa de maturitate a elementelor de conducere ținea pironită Mișcarea într-un minorism politic exasperant. Nu se observa nici o tendință de maturizare. Lipsa de pregătire se făcea simțită și ciugulirea câtorva lucruri asupra guvernării luate la întâmplare mai mult derutau decât instruiau, fiindcă dădea naștere la confuzie într-o reformă care trebuie organic concepută după un plan constructiv încadrat în realități și împrejurările existente și nu răvășiri numai de dragul de a reforma. Fiindcă o soluție politică trebuie să țină seamă de toate sectoarele de viață care sunt interdependente din care cauză ia un caracter relativ. Nu se apreciau realitățile la justa lor valoare. Este adevărat; că politica moderată este greu de dus fiindcă Mișcarea legionară nu deținea întreaga forță și revendicările unei mișcări revoluționare sunt greu de satisfăcut în vreme de război. Cauza este alta : După cum am mai spus Conducătorul Mișcării neavând nici un plan pentru a-și stabili centrul de rezistență.

În lupta surdă cu Antonescu care avea un plan bine conceput pentru uzarea Mișcării, în neînțelegere cu factorul german care era de aproape interesat de stările din România, cu Mișcarea răvășită, cariată de intrigă prin nesocotirea cadrelor cu suprafață și ridicarea oamenilor inferiori de

casă, s-a pornit haosul în fața căruia însuşi HORIA SIMA - după cu spunea Borobaru - plângea de multe ori neputincios. Lipsa de personalitate în raport cu sarcina aici se dovedea, când trebuia să ia atitudine împotriva curentului, suflul spiritualității Căpitanului care dăduse in-credere poporului român în zilele cele mai întunecate ale lui Septembrie 1940, când s-au prăbuşit granițele şi încălzise inimile în manifestările de la 6 Oct. şi 8 Nov. 1940 începea să fie din ce în ce mai mult alterat de miasmele politicianiste.

Sentimentul de libertate care l-a simțit poporul român de la oraşe şi sate (prin intimidarea abuzurilor polițiste şi jandarmereşti) - ca niciodată după răsturnarea regimului tiraniei carliste - începea să fie tulburat de abuzul elementelor iresponsabile. Energia, munca şi elanul de creație al atâtor elemente de elită depusă în funcțiuni de stat, la Centru, județe şi sate, care dădea atâtea atuuri față de putregaiul politicianist vechi, era anulat din lipsa de coordonare şi de abuzurile elementelor slabe. Eroarea fundamentală a fost că Mişcarea Legionară n-a călărit ostentativ pe elementul cinste unde era cel mal slab adversarul, satisfăcând milenara sete de dreptate a poporului român.

Dezmățul a început să crească pe toate laturile. Însăşi esența spirituală a Mişcării era amenințată. Jurământul legionar complet nefolosit.

1. Sub pretextul românizării îşi făcuse apariția afacerismul la multe elemente noi infiltrate care afişau zel pentru HORIA SIMA.

2. Sub pretextul legionarizării întreprinderilor au apărut membrii în consiliile de administrație în cămaşă verde! Era o liberalizare a Mişcării lipsită de experiență şi pricepere!

3. Sub pretextul menținerii ordinii, au apărut abuzurile şi dezordinile elementelor chiar din garda personală a lui HORIA SIMA care făceau uz de pistol pe stradă, petreceri, nunți, etc. , făcând pe muşchetarii sa Haiducii!

4. Lăsat la inițiativa fiecăruia problema umplerii golului lăsat de eliminarea jidanilor a ajuns un prilej de fricțiuni până la ultimul sat atât în concurența intre legionari căi şi față de nemții din Ardeal din care ieşeau atâtea dificultăți prin caracterul minor şi meschin pe care îl luau. Fără să aibă măcar justificarea eficacității, deplasa conflictul cu Antonescu spre factorul care îi acoperea pe plan extern spatele.

5. Lipsa de atribuții fixate la elementele încadrate făcea ca să se ia diferite măsuri, în aceeaşi chestiune din care fapt ieşeau încurcături şi chiar ridicolul.

6. Inundarea Mişcării de elemente dubioase, fără a se putea lua măsuri de stăvilire tocmai fiindcă cadrele care au rămas şi puteau face un control erau puse la index. Se umbla după adepți zeloşi !

7. Bunul plac în distribuirea fondurilor Mişcării şi lipsa oricărei posibilități de control. Iată de ex. cum au fost repartizare fondurile de la Patrimoniu unde Stoicănescu a făcut ce a vrut :

Din 110 milioane numai un milion s- a dat pentru vechiul Regat, restul distribuindu-se în anumite regiuni din Ardeal unda Stoicănescu şi Petraşcu aveau legături, fără să se țină seamă de interesul general pe întreaga țară. Numai în județul Timiş s-au dat 54 milioane:

Regiunea Banat	Puscaşu	25.000.000
Regiunea Sibiu	Chioreanu	15.000.000.
Județul Caraş	Cerbu	7.000.000
Arad	I. Corbici	5.000.000
Braşov	Trâmbițaşu	25,000,000
Făgăraş	Malene	3.000,000
Vlaşca	Gorănescu	500.000.
Un jud.Moldova..		500,000.
C.M.L.	Tibi Teodorescu	12,000,000
Banca Timişoara		22.000,000
		110.000.000.-

Lipsa de bunacuviință dusă pană la obrăznicie, în special a elementelor apropiate personal jignea toată lumea şi de multe ori cadrele ofițereşti ale armatei. Această instituție pe care Căpitanul în tot timpul o menajase atât de mult nu numai că nu era apropiată acum când erau atâtea posibilități, dat fiind că Antonescu nu era agreat dar era jignită şi astfel era împinsă prin spirit de corp să facă zid în jocul lui Antonescu.

Mişcarea scoasă de pe liniile ei de bază mergea spre prăbuşire. Întreg capitalul moral tindea să fie irosit. Toate forțele au fost provocate, Antonescu (forța constituită), lumea veche, aliatul (suspiciune). Acest lucru i-a permis lui Antonescu şi clicii masonice care îi dirija ambițiile din umbră să saboteze organizarea statului şi să compromită orice colaborare pentru conlucrare. (Vezi notele mele : "Criza politică din România" -note care au fost trecute în memoriul semnat de Iasinschi către Killinger.

Deci după cum am spus :

1). Uzura prin relevarea dezastrului ;
2). Roaderea încrederii față de Germani;
3). Cultivarea disensiunilor din Mişcare;
4). Facerea din armată un instrument pentru ca să reprime Mişcarea şi să aibă un atuu real în necesitățile de război.

În denigrarea reciprocă ce se angajase într-un stil minor ce amintea tare de ale trecutului, lumea veche avea mai mari posibilități de denigrare fiindcă prin contactul zilnic în afaceri, baruri, mese, cadouri, putea să exagereze şi să calomnieze pe legionari folosindu-se de relațiile avute. Şi când aceste probleme grave puneau în discuție însăşi existența Mişcării şi a statului român, HORIA SIMA şi anturajul lui se ocupau de lucruri meschine; săparea, lucrătura şi denigrarea elementelor care aveau un trecut sau prestigiu în Mişcare şi erau apreciate de Căpitan. Eu am fost un obiectiv special în această privință fiindcă linia morală care o urmasem nu-mi crea nici un punct vulnerabil. Autoritatea morală mă făcea incomod pentru clica care se simțea vinovată de toate greşelile şi abuzurile, fiindcă mulți legionari în aceste vremuri de decepție îşi găseau un sprijin moral pentru a nu-şi pierde credința. Tot timpul am simțit o ostilitate ieşită din coaliția vițiilor acelora care aveau teamă de adevăr. Afirmarea cu tărie a liniei Căpitanului mi-a trezit duşmănia tuturor acelora care o calcă sau vreau să o calce. Şi fiindcă nici problema de incapacitate nu o putea afişa şi nici de ținută neloială se încerca sub toate formele lucrătura sub insinuarea că n-ar fi loială față de conducere.

Astfel câteva cazuri din atâtea :

1. Eu propun organizarea forței pentru siguranța Mişcării şi îi dau întreg sfatul şi sprijinul lui Ilie Niculescu, recomandat de HORIA SIMA iar acesta din sugestiile lui Petraşcu, insinuează la băieți să fie atenți cu macedonenii şi în special cu mine fiindcă aveam să răsturnăm pe HORIA SIMA !

2. Eu ii pun la dispoziție lui HORIA SIMA toate legăturile cu nemții pentru a le folosi în sincronizarea acțiunii în interesul luptei comune, el trimite pe Biriş ca să mă calomnieze la acele cercuri spunând chiar că n-aş fi român de origine ! ? , în orice caz arătând neîncrederea. Loialitatea mea însă cunoscută de aceştia a făcut să vază lucrurile invers !

3. Numesc pe Cengher ca secretar general pentru a avea un colaborator legionar în rezolvarea anumitor chestiuni mai discrete, primeşte sugestii de la anturaj ca să se rezerve pentru a II-a echipă, ceea ce înseamnă că aceasta era provizorie şi era să urmeze alta de oameni ai lui HORIA SIMA !

4. Încercarea de tragere pe linie moartă în chestiile economice era vizibilă, fiindcă deşi lua contact cu Neubacher, însărcinatul pentru problemele economice ale Germaniei în România, totuşi evita ostentativ luarea contactului cu mine cu toate dorințele manifestate în acest sens !

5. Lansarea ostentativă a anumitor elemente bune pentru credința lor legionară dar mediocre pentru misiunile date, era făcută nu pentru considerarea acestora şi nici pentru interesul Mişcării, ci ca să fie buturugi aruncate în cale pentru distanțare. Efectul produs însă era contrariu şi obsesia creştea mai mult.

6. Zvonuri de suprimare fizică. Din această mentalitate încărcată de ură şi invidie au ieşit poate intenții care au transpirat în zvonuri că aş fi amenințat de conspirațiile clicii. Generalul Şteflea m-a informat personal . Alți prieteni la fel. Nu era exclus, dat fiind mentalitatea loviturilor date pe la spate care devenea dominantă. Cunoscând însă şi grijea lor pentru pielea proprie am considerat mai mult ca o posibilitate de manevră a adversarilor poate chiar a Siguranței, de a arunca germenul autodistrugerii în sânul Mişcării. Un atentat pregătit de ea să urmeze o răzbunare cruntă şi odată lucrul început să se dezlănțuie pană la autonimicirea completă. Aceste posibilități de manevră pe care inconştiența le oferea adversarului în momente atât de critice, nu au putut fi înlăturate decât prin păstrarea calmului şi limpezimea judecății aşa cum cereau interesele Mişcării şi ale statului. Prin totală desconsiderare a ştirilor primite dezarmam fie manevra adversarilor fie eventualele intenții laşe ale unor camarazi nedemni.

Toate aceste lucruri nedemne ieşeau din o teama cu nimic justificată decât doar faptul că ştiau că ocupă locuri pe care nu le merită din punct de vedere al curățeniei sufleteşti şi nici al capacității morale. Faptul că însuşi HORIA SIMA ținea prin asemenea atmosferă de suspiciune o problemă de şefie care după 3 Sept. cu toate rezervele ce existau asupra posibilităților sale nimeni nu avea de gând să o conteste, arată încă o-dată că nu se putea ridica la un nivel mai înalt chiar atunci când era interesul lui personal, alături de acel al Mişcării şi al statului.

Această atmosferă l-a încurajat pe Antonescu şi mai mult pe poziția de a se debarasa de mişcare pe care el o considera frământată de adânci disensiuni interne.

Oricât de mare ar fi fost desgustul pe care îl încercam, în fața unor asemenea meschinării, totuşi sentimentul de răspundere față de Legiune şi Căpitan trebuia să biruiască cu atât mai mult. Răspunsul meu a fost lupta de înălțime fiindcă singura bătălia de înălțime, trecând peste toate meschinăriile, te poate ridica pe creasta liniei legionare. Puterea de rezistență o găseam în conştiința mea. Aş fi fost cea mai sinistră farsă ca după jertfe atât de mari noi să ne bălăcim într-o atât de degradantă

meschinărie. Din meschinărie n-a ieşit nimic mare, chiar atunci când s-au falsificat faptele pentru a o ascunde.

În special m-au durut insinuările că aş fi grec sau bulgar făcute cu atâta rea credinţă. Dacă nici lupta unei familii continuă de trei generaţii de-a rândul nu este de ajuns ! Daca nici sângele bunicului vărsat pentru cauza naţională, dacă nici închisorile şi exilurile tatălui meu prigonit o viaţă întreagă de greci, dacă nici lupta mea din fragedă copilărie nu sunt dovezi al originii mele, atunci ce poate convinge pe aceşti mişei care au insinuat ? Nici n-am relevat această amărăciune în cercul nostru macedonean pentru a nu stârni pasiuni violente care cu greu s-ar fi potolit. Prevederea mea impusă de la început de a mă afişa pe primul plan se dovedea justificată. Asta nu pentru alt ceva decât spre a nu vedea mişelia care cum spunea Căpitanul - iţi încreţeşte carnea pe tine". Căci toată lumea ştie din scrisul Căpitanului că sunt macedo-român Pentru faptul că eram macedonean am avut, pe lângă aceste amărăciuni interne, şi unele neajunsuri care oricât m-au tulburat în activitatea generală în timpul guvernării şi în special cu gl. Antonescu, mi-au dat satisfacţie că am putut să-mi fac datoria faţă de ramura de care eram atât de mult legat prin suferinţele ei.

1. Dislocarea colonIştilor din Cadrilater în urma schimbului de populaţie cu Bulgaria nu numai că nu le dădea posibilitatea să guste libertatea Regimului Legionar şi să dovedească ce pot crea, dar ii punea pe drumuri. Inerentele fricţiuni în noile aşezări erau folosite de greco-bulgărime şi în ultima analiză ajungeau încordate la mine şi gl. Antonescu. Cu cazul de la Cogealâc am simţit chiar că Rioşanu vroia să folosească materialul inflamabil macedonean pentru a provoca o ciocnire sângeroasă şi prin aceasta chiar o criză de guvern.

2. Situaţia Românilor din Grecia gravă prin faptul că grecii vroiau să folosească războiul cu italienii pentru a distruge sub pretextul necesităţilor militare centrele compacte din Pind. Influenţa fanariotismului pe lângă Antonescu am simţit-o atunci foarte vie manifestată oficial prin impertinenţa lui Colas şi ascuns de atâta lume cu origine dubioasă (Scanavi - Rioşanu era canalul de scurgere a acestei influenţe). Aceste două probleme pe care sentimentul conştiinţei şi onoarea mă făcea să nu le neglijez, au fost câte odată piedici în raporturile cu Gl. Antonescu asupra căruia căpătasem, prin felul meu realist de a vedea lucrurile în Consiliul de miniştri şi prin comportarea mea, un vizibil ascendent.

În aceste două probleme "particulare" de la HORIA SIMA n-am avut nici un concurs. Pentru prima dată, invocând raţiuni de stat (!), cerea (discuţia din For) de a nu li se exagera importanţa - asta în legătură cu măsurile de represalii împotiva grecilor din Ţară care trebuiau luate.

În aceste frământări a venit criza în urma pedepsirii celor de la Jilava care pare că HORIA SIMA a fost pus în faţa unui fapt împlinit (vezi 13 Oct. 1941). Accentuarea ei s-a făcut prin asasinarea Prof. Iorga şi Virgil Madgearu! (Motivele care au adus la acest desnodământ se vor arăta altă dată.) Aici menţionez că această criză era o criză de Regim, de conducere în Mişcare, şi sursa crizei în care se zbate Statul Român în momentul de faţă, căci de atunci pare că s-au zguduit profund bazele colaborării.

Antonescu cerea şefia Mişcării pentru a avea o garanţie că se va realiza unitatea de comandă în Stat.

Pentru HORIA SIMA personal acest lucru era de neconceput, valorând în ochii săi mai mult decât orice interes al Mişcării sau al Statului.

Iniţial deci poziţiile erau, în fond, ireductibile. Situaţia era foarte grea pentru HORIA SIMA Dacă m-aş fi mişcat pe linia de resentimente personale, răsturnarea lui era foarte uşoară. Cuvântul meu în defavoarea lui putea fi hotărâtor. Eu însă, dimpotrivă, i-am apărat şefia. Asta nu din simpatie personală, ci fiindcă aşa mi s-a părut că cer în acel moment interesele Mişcării care se găsea la o mare răspântie. Problema avea două laturi:

1. O latură politică :

a) Colaborarea cu Antonescu trebuia continuată; b) Unitatea de comandă în Stat trebuia asigurată; c) HORIA SIMA s-a dovedit că nu poate stăpâni pentru fapte pozitive Mişcarea Legionară şi este depăşit de elementele anarhice şi iresponsabile; d) Dacă el ar înţelege situaţia, ar accepta situaţia de locţiitor al lui Antonescu la Mişcare, el rămânând tot conducător efectiv - pentru a-i satisface ambiţia personală a acestuia şi ieşind din guvern s-ar putea consacra reorganizării Mişcării; e) Antonescu să fie precursorul care sa-i pregătească drumul şi să dea posibilitatea de iniţiere a cadrelor.

2. O latură morală.

a) Schimbarea nu se poate face ca urmare a faptului că au fost pedepsiţi asasinii Căpitanului. (pentru Iorga şi Madgearu măsuri în cadrul Mişcării); b) Antonescu se înfeudase în influenţa lumii vechi şi acum nu mai oferea garanţia că, odată luat postul de conducere al Mişcării, nu va încerca să o dilueze cu fel de fel de elemente dubioase; c) Chiar dacă ar fi de bună credinţă, el este incapabil structural să înţeleagă Mişcarea Legionară aşa cum pare că n-a înţeles nici pe Căpitan; d) Dacă HORIA SIMA nu înţelege să treacă în noua situaţie din convingere, orice trecere silită înseamnă

convulsiuni în Mişcare, pe care nu va întârzia să le folosească în primul rând Antonescu pentru a se debarasa definitiv de ea.

Mie mi s-au făcut apropouri să iau succesiunea în colaborare cu Antonescu. Pentru principiul de bază al Mişcării Legionare care este în primul rând păstrarea unităţii, am refuzat şi am susţinut rămânerea lui HORIA SIMA, cu speranţa că odată trecută această criză, se va putea desăvârşi unitatea pentru a îndrepta relele constatate până atunci. Într-un moment greu, deci, am fost mai mult ca loial faţă de HORIA SIMA Acesta era răspunsul prin faptă la toate meschinăriile de până atunci. Şi pentru cele ce au urmat mi-am angajat o răspundere. Ca legionar însă credeam că nu puteam face altfel. (Se vor arăta pe larg cândva aceste împrejurări. Acum se poate spune că datorită susţinerii şi Germanilor desnodământul rupturii nu s-a produs atunci - vezi conversaţiile cu Neubacher). Asta arată că până atunci Antonescu nu reuşise să ne rupă întreg creditul, iar pedepsirea de la Jilava, deşi ilegală ca formă, era considerată ca legitimă în fond. Antonescu a renunţat la lovitură atunci, dar a mers pe poziţia lui mai departe, mişcându-se pe planul stabilit.

HORIA SIMA n-a tras nici un învăţământ şi a mers pe aceeaşi totală lipsă de plan.

1. Faţă de Antonescu n-a încercat nici o menajare de fond şi nici de formă, adică aceiaşi lipsă de plan precis: împăcare sau răsturnare!

2. Pentru cazul Iorga şi în special Madgearu, produs în condiţiuni dezonorante - fiindcă a fost ridicat prin darea cuvântului de legionar care apoi a fost călcat. (Rezultatul descompunerii morale! Groaznic!) (După informaţiile de la FCW nu s-a luat nici o măsură disciplinară, Mişcarea Legionară încărcându-se cu o pată morală pentru prima dată.)

3. N-a încercat nici o rezolvare a conflictului cu Prof. Codreanu care reprezenta opoziţia deschisă, iar prilejul înmormântării Căpitanului care era cel mai bun, după pedepsirea asasinilor, a fost folosit mai mult pentru bruscare decât pentru apropiere (cazul decorărilor).

4. În Mişcare aceeaşi atmosferă de intrigă şi dezordine, cazul de la Jilava nefiind, cum socoteam eu, o "supapă" de siguranţă a revoltei acumulate din care să urmeze liniştea sufletească pentru creaţie, ci un prilej de anarhizare a elementelor iresponsabile. Lipsa de autoritate şi disciplina creştea (B. 22.III.1942). Punerea la index a oricărui legionar considerat că este prieten cu mine (cazul Brt. destituit în condiţii cum n-a fost nimeni). Din aceeaşi tactică de provocare s-a suprimat "Părintească Dimândare".

5. Nici o tendinţă de liniştire şi captare a elementelor corecte din lumea veche pentru a o scoate din coşmarul în care o întreţineau adversarii Regimului, după Jilava.

6. Faţă de Germani aceeaşi lipsă de cultivare a legăturilor serioase, mărginindu-se la folosirea elementelor "fidele" lor, fanteziste şi neserioase, care a culminat cu uluitoarea greşeală de a refuza invitaţia Fuhrerului sau de a fi atras în cursă ca să o refuze! Singurul acest fapt este de natură să confirme totala incapacitate.

Indiferent dacă a fost o cursă pregătită sau întâmplare, Antonescu a speculat nevenirea ca să arate cât de "necopt" şi neserios este HORIA SIMA şi că în aceste condiţiuni nu se poate conduce un stat în preajma unor evenimente atât de importante ca acelea care se pregăteau.

Necesitatea unităţii de comandă era absolut necesară. Şi afară de sentimentul de jignire, Fuhrerul era îndreptăţit să dea lui Antonescu mână liberă pentru a soluţiona criza internă din România.

Chiar dacă n-ar fi fost invitat, el trebuia să facă tot posibilul ca să fie prezent, mai ales după discursul lui Antonescu de Anul Nou, fiindcă "*cei absenţi n-au niciodată dreptate*". Care au fost împrejurările care au adus aici se va arăta odată pe larg.

Cauzele însă vor fi greu de găsit fiindcă n-au existat. Cele invocate mai târziu pentru justificare sunt puerile şi de circumstanţă, mai ales că Fabricius a repetat invitaţia şi în faţa Gen. Hansen. Nu stau în picioare la cea dintâi analiză. Singura explicaţie este că nu şi-a dat seama şi nu s-a consultat cu nimeni care sa-i atragă atenţia asupra gravităţii măcar ca chestiune de formă, dacă nu de fond. Problema n-a fost adusă înaintea Forului decât după ce se consumase. Singurul cu care vorbise înainte - îmi spunea chiar el - a fost Iasinschi. Dar se vede că nici el - poate ca să fie pe plac! - n-a sesizat sau n-a relevat consecinţele refuzului. Ar putea exista două cauze, totuşi :

1. HORIA SIMA, bănuind că Antonescu va pune problema şefiei la Fuhrer, n-a vrut să fie prezent! Dar în acest caz de ce n-a ştiut să ocolească problema măcar formal !

2. HORIA SIMA se pregătea să meargă în vizită ca invitat al lui Hess. În acest scop îşi făcea uniforme. Totul se făcea oarecum discret, nu s-a adus la For această chestiune, fiindcă tot pentru chestiuni mărunte nu trebuia să meargă decât cu elemente agreate ca reprezentanţi ai Mişcării - adică elemente docile (eu nu an fost anunţat). Producându-se invitaţia se anula în aparenţă vizita proiectată. El trebuia să meargă în Germania ca secund al lui Antonescu şi nu ca vedetă cum se pregătea. Şi pentru acest lucru n-a vrut să meargă - poate şi sfătuit de Petraşcu şi Stoicăneştii lui - fără să-şi dea seama măcar că după acest refuz şi vizita la Hess va cădea. Preocupările unui conducător de Mişcare

şi vicepreşedinte de Consiliu în vremuri atât de aprige: "*Casa arde şi baba se piaptănă*". Conflictul cu Rusia plutea în aer, armate peste armate treceau în Balcani şi HORIA SIMA avea preocupări de vedetă sau dacă nu el, Stoicănescu !!

După întoarcerea lui Antonescu din Germania, Greceanu informase pe HORIA SIMA de succesul lui. A transpirat că a obţinut mână liberă. Am aflat indirect din cercurile lui Şteflea că singurul care are o poziţie bună la Germani "aş fi eu", restul sunt compromişi !!

Nu se ia nici de data aceasta o poziţie matură şi chibzuită. Nu se pune problema în For.

Se convoacă adunările de la 19 Ian. 1941 pentru a arăta fidelitatea faţă de Axă.

Dar nenorocitul acela de Petraşcu, fără nici un rost, ţine un discurs la Academia Comercială în ziua de 16 ian (?) prin care ameninţa că se va trage din toate ferestrele !! În loc ca să facă altceva mai serios - dacă găsea că este necesar să facă. Asemenea lucruri spuse de un om cu răspundere în mişcare (Secretarul General) l-au alarmat pe Antonescu şi, folosind cazul Doring - cine ştie dacă n-a fost şi provocat de anturajul său suspect - a dat lovitura prin destituirea lui Petrovicescu cu scop preventiv (informaţia Flondor, vezi 22 iulie 1942).

Cum a reacţionat HORIA SIMA?

1. Nu s-a consfătuit cu Forul şi nici individual cu fiecare.

2. A făcut demonstraţie „cu studenţii" ca în vremurile romantice din epoca democrată şi după ce a răspândit manifestul prin care se cerea guvern legionar, într-un moment când miniştrii legionari erau destituiţi - şi s-a strigat sacadat "HORIA SIMA". Apoi s-a împrăştiat în linişte !

3. S-a ascuns, rupând orice legătură, cerând doar lui Antonescu guvern sub preşedinţia sa, pe Antonescu lăsându-l numai conducător al Statului (cât de puţină cunoaştere a oamenilor!). Cum se putea concepe ca Antonescu, cu armata în mână şi cu sprijinul german asigurat, va ceda lui HORIA SIMA care n-avea nimic, fiindcă realmente rupse legăturile şi cu Mişcarea Legionară şi cu organele de Stat (prefecţii, etc.)! Nici Trifa şi Groza care au fost însărcinaţi cu manifestaţia nu ştiau mai mult. Nici un membru din For şi nici nenorociţii din anturaj !

4. Rezistenţa (aşa-zisa rebeliune) a izbucnit mai mult dintr-un sentiment de demnitate a legionarilor care nu se puteau lăsa aruncaţi peste bord ca nişte cârpe democratice. În această reacţiune s-au amestecat şi elemente dubioase de la periferii sau agenţi provocatori care aveau misiunea să facă dezordini pentru compromiterea Mişcării.

5. În tot acest interval de timp, HORIA SIMA pe care nici noi (eu, Iasinschi, Gârneaţă, absolut nu ştiam unde este ascuns) n-a fost capabil de nici un fel de iniţiativă şi hotărâre. Nici de atac şi nici de rezistenţă organizată. Nici de împăcare când Antonescu încă putea face acest lucru, dat fiind că nu avea deplină încredere în asigurările date de Germani, crezând că este vreo cursă pentru a prilejui ocuparea. Ceilalţi conducători nu puteau lua nici ei vreo iniţiativă de linie mare fiindcă nu ştiau ce plănuise şi ce plănuieşte HORIA SIMA, conducătorul Mişcării. (Eu mă întorsesem bolnav de la Timişoara şi eram în pat la G. Pariza.) Toate legăturile, curieri, etc., se dezorganizaseră.

6. Completa dezorientare a lui HORIA SIMA şi totala incapacitate de a lua hotărâri în situaţii neprevăzute am văzut-o atunci când a trebuit să se dea ordinul pentru încetarea luptei. Atunci am văzut că a fost o aventură făcută din uşurinţă şi fără nici un plan sau o incapacitate de reacţiune sănătoasă.

Ce l-a făcut să se angajeze în această aventură sau mai bine zis cursă întinsă de Antonescu ? Nu se poate răspunde, ca şi pentru faptul refuzării venirii la Fuhrer - decât că nu şi-a dat seama. Totală uşurinţă.

Mai târziu (în exil 3 Februarie 1942) vorbindu-mi la o plimbare de neajunsurile pentru Ţară rezultate din neînţelegerea între Antonescu şi Mişcarea Legionară, cultivate de duşmani şi poate de prieteni interesaţi, mi-a strecurat ca justificare "că nu se va afla niciodată adevărata cauză care a adus la rebeliunea din Ianuarie 1941". Prin mister vrea să insinueze că a fost îndemnat de cineva care nu şi-ar fi respectat cuvântul. Nu cred să fi fost, judecând situaţia din acel moment. Dacă a fost, trebuie să fi fost elemente fără mare răspundere care nu angajau, sau informaţii date umflate de fideli care făceau legătura şi necercetate cu oameni de răspundere. Dacă au fost din cele care angajau, el a lucrat atât de neîndemânatic, încât cu toată bunăvoinţa acestora, tot nu mai putea fi ajutat. (A fost atâta dezorientare la 21 ian. 1941 (îmi spunea Few. - 28. Febr. 1942) că nimeni nu mai ştia ce să facă, nici măcar un ordin prost).

Deci incapacitate, dezorientare şi lipsă de sincronizare.

Din punct de vedere legionar - cum scrie Căpitanul - *legionarul nu face ceva decât din iniţiativă sau din ordin*. Cu atât mai mult conducătorul legionar. El trebuie să-şi păstreze în permanenţă poziţia proprie şi de pe această poziţie sa judece acţiunile atât cu duşmanii cât şi cu prietenii. Simulând pe victima nu poţi găsi justificare, mai ales când faptul nu pare adevărat - pentru o asemenea ratare într-o conjunctură favorabilă.

Acțiunea mea în această împrejurare care m-a surprins bolnav în pat - a fost să merg - la venirea lui Gune - să iau contact cu cercurile germane spre a vedea punctul lor de vedere, fiind esențial în conflict. N-avea nici o legătură cu HORIA SIMA sau alții. Spre surprindere am constatat că nici Iasinschi, Gârneață, Georgescu, care au fost aduşi şi ei acolo, nu aveau legătură. Nu ştiam ce face HORIA SIMA şi ce urmăreşte. Venind Neubacher am arătat că interesul lor în acest conflict este să dea concurs Mişcării Legionare fiindcă situația din Balcani este tulbure, intențiile Rusiei foarte suspecte. Iugoslavia, prin starea de spirit, primejdioasă. România legionară este un punct de sprijin sigur care nu trebuie să-l piardă cu atât mai mult cu cât englezii şi iudeo-masoneria nu părăsesc aşa de uşor acest sector european care se pretează prin natura lui la tulburări şi surprize. Ei pregătesc un moment H. când toate forțele începând cu Rusia, Iugoslavia, etc. se vor îndrepta în mod concentric împotriva lor. Pentru aceste momente ei trebuie să aibă România sigură fiindcă aşa îşi pot considera acoperit spatele pentru operațiunile din Balcani. Deci nu expectativă în conflictul izbucnit, ci ajutarea Mişcării Legionare. Altfel Mişcarea Legionară are posibilități să se apere printr-o luptă de guerilă, organizată, care însă n-ar fi de dorit şi ar fi primejdioasă aici în vecinătatea Rusiei Sovietice. (De față mai erau von B. şi Iasinschi.) Părea convins, dar era târziu. Mişcarea Legionară, prin politica lui HORIA SIMA, pierduse atuul din mână. Acest atuu îl luase acum Antonescu. Şi pentru motive de restabilirea ordinii, cu toate că atunci nu avea întreaga încredere a cercurilor germane, totuşi a fost ajutat. A ştiut să speculeze . necesitățile de război ale Germaniei, care cu armatele în plin transport spre sud se găseau într-o mare strâmtorare. Aşa se explică de ce nici respectarea armistițiului stabilit prin care s-a promis legionarilor libertate şi neurmărire n-a putut cere să fie respectat.

Conflictul era atât de avansat, cursese atâta sânge şi fusese închisă atâta lume nevinovată, încât o înțelegere în acele momente, când lumea veche devenise stăpână pe situație prin Antonescu, nu era avantajoasă şi onorabilă pentru Mişcare; mai ales că nemții nu s-au pus pe tema să medieze această înțelegere!

Mai mult decât loviturile de afară ale adversarilor, Regimul legionar, după o durată de 4 luni şi jumătate, se prăbuşeşte mai mult din păcatele proprii făcute posibile de o conducere incapabilă. Această prăbuşire are loc în conjunctura politică cea mai favorabilă când regimul legionar era necesar pentru dezvoltarea războiului în sud-est. Era suficient dacă se administra bine poziția şi forța lăsată de Căpitan, fără să fie nevoie de a se crea altă forță, pentru a putea dura.

De aici rezultă: cucerirea puterii, fruct al conjuncturii; pierderea ei, rezultat al incapacității. Dacă HORIA SIMA ar fi avut sinceritate în colaborarea cu mine, aşa cum am arătat-o eu, sunt sigur că această catastrofă ar fi fost evitată şi criza care bântuie Statul Român ar fi fost rezolvată. Multe sfaturi nu au fost ascultate şi multe soluții nu mi-a dat ocazia să le spun! (Ex. Partidul „Totul pentru Țară" etc.)

Mişcarea răvăşită de pe liniile ei, capitalul moral lăsat de Căpitan - irosit sau compromis. Nimbul necunoscutului sfâşiat.

Mişcarea trebuie să-şi ispăşească păcatele pentru a-şi căpăta echilibrul pierdut.

Al doilea exil începe.

Nesecata forță a spiritualității legionare creată de Căpitan, sfințită prin jertfa sa, ne va da puteri să ieşim şi din aceste greutăți. Credem în ea !

V. ETAPA CELUI DE-AL TREILEA EXIL

În popasul din anul trecut am fixat liniile de orientare pentru această etapă în raport cu laturile externe, atingând cele interne mai mult pentru fixarea principiilor de bază a acestei orientări. În enunțarea cu totul sumară (urmează a fi completată cronologic cu toate datele de amănunt), amintesc liniile de conduită avută de diferiți factori în raport cu criza internă a Mişcării.

I. Aspectul intern

A. Poziția adoptată de mine

Se poate rezuma în următoarele puncte:

I. Înainte de declararea războiului cu Rusia

1. Salvarea unității Mişcării în perioada critică în care intra potrivit principiului de bază al Căpitanului de a „*merge şi în iad uniți, căci prin unire se poate ieşi de acolo*". Ştiam că din desunire nu poate ieşi decât dezastrul total pentru Mişcare dat fiind posibilitățile de manevră ce s-ar fi deschis pentru adversarii noştri. Pentru salvarea unității, n- am acceptat sondarea făcută de von. Bolschwing (12 martie 1941) la Berlin prin anunțarea unei telegrame trimisă de Mişu Antonescu, prin care m-ar chema în Țară să începem tratative. Desigur a fost o sondare.

2. Problema unei colaborări. de fond sau de manevră cu Antonescu să se pună după ce mai

întâi Mişcarea va fi dat examenul unităţii pentru ca greutatea cuvântului ei să aibă valoare şi pentru prieteni şi pentru adversari.

3. Afirmarea unei poziţii proprii a Mişcării atât faţă de adversari, cât şi faţă de prieteni, care este mai greu de făcut dat fiind greutăţile care le aduce pentru cel care o face. Sentimentul continuităţii a luptei care a devenit o tradiţie în familia noastră, mi-a dat tăria pentru afirmarea luptei drepte cu orice risc. Principalul meu punct de sprijin mi-a fost şi de data aceasta conştiinţa proprie.

4. Funcţiune de supapă de siguranţă de a opri (ca şi în perioada primului exil) să alunece politica oficială în primejdiosul făgaş al duplicităţii.

5. Permanentul sentiment al răspunderii pentru criza politică care anemiază statul şi poporul român năruindu-i prestigiul şi independenţa.

6. N-am criticat trecutul pentru a pune problema răspunderii ci ocazional s-au discutat diferite probleme spre a scoate învăţămintele necesare.

7. Redresarea Mişcării o vedeam printr-o structurare sănătoasă în care concepţia revoluţionară să fie printr-un proces de interiorizare şi nu prin manifestări exterioare (lovituri de stat).

8. Bază largă de încredere în care să cuprindă toate cadrele legionare corecte, pentru a se putea face faţă zidului de mişelie din afară şi temperarea „zeloşilor personali" care sunt paraziţii ce trăiesc din prestigiul acelui în jurul căruia se îmbuibează. Baza de sprijin cat mai lărgită prin încredere reciprocă fiindcă numai aşa piedestalul poate fi mare şi se poate evita opera de Sisif.

9. Evitarea tendinţelor spre denigrare cu orice preţ a instituţiilor şi stărilor din Ţară pornind de la concepţia că ele nu folosesc nici Mişcării şi nici neamului românesc, fiindcă în ultima analiză nu se capătă dreptate prin aceste metode ci se face rău neamului fiindcă din argumentele furnizate rezultă mai mult incapacitatea lui politică.

10. Ridicarea nivelului, (mediului) la preocupări mai serioase compatibile cu problemele care se puneau în noua fază de guvernare a Mişcării pentru ca din acest mediu să se degajeze o atmosferă serioasă şi matură care să influenţeze în mod direct, binefăcător, asupra conducerii. Prin influenţa indirectă speram să se evite şi complexele de inferioritate -despre care am vorbit şi care xxxxxxxxx o colaborare normală astfel că sfaturile şi tehnica indicată să-şi dea toate roadele. Punerea la punct a unui plan de luptă şi a unui program de guvernare pentru ca la o nouă conjunctură favorabilă să nu ne găsim în aceeaşi situaţie ca în Sept. 1940. Dacă atunci existau justificări, acum nu mai există. Timpul acesta trebuie folosit pentru pregătirea noastră. Consideram că este operă negativă faptul de a face dependentă rezolvarea crizei Statului român de Mişcare iar Mişcarea să nu fie pregătită sistematic, pentru sarcina guvernării căci menţinerea în infantilism după ce ai făcut ca criza statului român să depindă de Mişcarea Legionară este o crimă.

11. Evitarea unei crize de şefie pentru a nu zădărnici structurarea Mişcării dat fiind că întreg sistemul ei este bazat pe unitatea de comanda cu toate neajunsurile observate la persoana lui HORIA SIMA pană atunci. În succesiunea conducerii mişcărilor totalitare ca şi a statelor totalitare problema şefiei formează punctul vulnerabil mai ales în vremurile dă opoziţie. Forţa conducătorului are două surse: 1) una ieşită din valoarea intrinsecă; 2) cealaltă din simbol şi mai târziu din mitul care se formează.

Nu vroiam ca după o educaţie de mit făcută în cadrele largi ale Mişcării să se producă o nouă criză şi disensiuni. Pentru acest motiv am format blocul în jurul lui HORIA SIMA spre a nu dezaxa Mişcarea şi a-i da un centru de greutate.

Această concepţie a asigurat unitatea Mişcării. Sentimentul de răspundere a stat mereu la bază.

Evident acest sentiment de răspundere îşi creează poziţii mai grele faţă de cel care nu-l are. Dar prea mult sânge şi lacrămi s-au vărsat în nenorocirile care s-au abătut asupra Mişcării care au adăpat acest prestigiu, pentru ca să nu avem grijă de el.

II. După declararea războiului cu Rusia

După angajarea României în războiul împotriva Rusiei Sovietice şi ţinerea discursului Cancelarului Hitler, se năşteau două mari probleme pentru Mişcare.

1. Problema de a participa la războiul împotriva bolşevismului pentru care Căpitanul a pregătit Mişcarea Legionară de 20 de ani.

2. Problema şefiei sau a crizei de conducere în mişcare relevată de Fuhrer în mod public ceea ce făcea aproape imposibile raporturile lui HORIA SIMA cu oficialitatea germană.

3. La acestea se adăuga ca factor nou atitudinea de fond a G-ralului Antonescu împotriva Mişcării Legionare prin publicarea ,,*Pe marginea prăpastiei*" în care era atacat Căpitanul şi esenţa spiritualităţii legionare precum şi urmărirea celor de la 3 Sept. 1940, ceea ce dezvăluia intenţiile de totală nimicire a Mişcării. Pe de altă parte executarea colonelului Zăvoianu şi a celorlalţi camarazi şi apărarea asasinilor Căpitanului prin publicaţia "*Asasinatele de la Jilava*", înseamnă un început de trecere în fapt a acestor intenţii. Lumea veche în mod meschin profita de conjunctura de război pentru a nimici Mişcarea Legionară. Preocupări oribil de meschine şi lipsite de orice sentiment de răspundere

de a agrava o criză internă într-un moment când începi un război atât de greu. Se repeta greşeala lui Carol. Poate intenţionat făcea iudeo-masoneria acest lucru.

Atitudinea în linii mari în această situaţie cu atâtea laturi contradictorii era :

1) Pentru ca Mişcarea Legionară să poată participa la război se poate pune principial problema unei împăcări cu G-ralul Antonescu în vederea colaborării spre a mobiliza întregul elan de luptă.

2) Pentru ca o acţiune de apropiere să reuşească, dat fiind experienţa din trecut a lumii vechi cu cazul Carol al II-lea şi pornirile lui Antonescu, manevra trebuieşte pornită cu elemente care nu sunt considerate ca „oameni ai lui HORIA SIMA ".Tendinţa să fie pentru netezirea drumului în vederea unei colaborări integrale.

3) Până la reuşirea acestei acţiuni păstrarea unei rezerve, care să garanteze linia absolută a Mişcării Legionare să fie element preventiv daca regimul din ţară va fi rău intenţionat în tratative şi o supapă de siguranţă de a nu se renunţa la linia de luptă împotriva bolşevismului.

4) Dat fiind resentimentele create, acţiunea de împăcare poate reuşi prin ajutorul unei mediator german.

5) În problema şefiei care era definitiv deschisă din punct de vedere extern poziţia era :

a) Principial, nu trebuie în mod absolut identificată persoana lui HORIA SIMA cu Mişcarea Legionară (aşa cum era cazul cu Căpitanul) şi când persoana lui constituie un inevitabil impediment, interesele Mişcării trebuie să primeze.

În raport cu Germanii chestiunea trebuie să aibă trei aspecte: a) De conjunctură - atitudinea oficialităţii germane nu este de fond, ci pentru a menaja pe Antonescu de care au nevoie pană când se decide războiul pe frontul de răsărit; b) Problema personală pentru nevenirea la Fuhrer; c) Plan de anemiere a Mişcării pentru alte scopuri.

Ne fixăm pe prima ipoteză şi stăm pe ea cât mai mult posibil pentru a vedea adevăratul punct de vedere şi a nu dezaxa Mişcarea în momente critice. Dacă nu este posibil, soluţionăm al doilea punct, prin retragerea formală a lui HORIA SIMA spre a obţine clarificare. În nici un caz nu putem trece de la I-ul la al III-lea.

6) Convingerea de bază era că criza de şefie determinată în primul rând din necesităţi externe se poate soluţiona cu efecte pozitive pentru Mişcare numai cu consimţământul lui HORIA SIMA În mod silit poate ieşi mai mult rău fiindcă se va mări haosul.

Aceste puncte de vedere în legătură cu şefia le-am împărtăşit în Sept. 1941 lui Iasinschi (vezi data 3 Sept. 1941) când se punea problema unei totale izolări pe care el însă din anumite considerente personale nu a vrut să le înţeleagă sau poate nu le-a putut înţelege.

7) Acceptarea chiar a unui rol minor de piesă de constrângere atâta timp cât foloseşte intereselor vitale ale neamului românesc pentru ca cei care îi conduc să aibă măsură şi echilibru înfrânând lipsa de scrupule şi tendinţele de aservire ale „faliilor" sau ale ambiţioşilor lipsiţi de scrupule şi aventurieri.

Această poziţie a fost tot timpul dovedită prin fapte şi anume :

1. Refuzul unui om menţionat de a trata separat cu .Antonescu la sugestiile date de von B. (Cazul cu telegrama trimisă de Mişu Antonescu) la Berlin în ziua de 12 martie 1941? Poate ca urmare a conversaţiei avute între Antonescu şi Goring la Viena. De altfel aducerea mea şi a lui Iasinschi la Berlin înaintea celorlalţi a fost ca să putem angaja tratative din stare de libertate şi fiindcă Iasinschi nu era agreat de Antonescu fiind considerat ca nepotrivit s-a recurs la mine. Se vede că plecarea deşi făcută clandestin totuşi se ştia de autorităţi după cum spunea maiorul Proca care aflase de la Cristescu de plecarea noastră.(inform. oct. Roşu - 1 apr. 1941)

2. Cuvânt de ordine băieţilor noştri rămaşi pe teren să nu se angajeze în tratative cu Mişu Antonescu şi să nu semneze memorii sau să ia atitudine ostilă lui HORIA SIMA.

3. Refuzul la apropourile lui Vojen când a venit la Berkenbruck (5 mai 1941) de a colabora spunând că „bătălia se dă aici", asta pentru a strămuta centrul de greutate al Mişcării în mijlocul grupului care reprezenta autoritatea Mişcării şi garanţii mai multe pentru păstrarea ei.

Această atitudine poate a atras pornirea lui .Antonescu, manifestată atât prin implicarea mea în proces - cu toate că ştia să n-am nici un amestec în neserioasa aventură a rebeliunii - şi condamnarea la muncă silnică pe viaţă (aflat la 16 Iunie 1941) cât şi adresa oficială cu conţinut infam adresată lui Sole Taşcu de la Sofia prin care este jignită întreaga noastră ramură. Această adresă este semnată din „înalt ordin" de „Dumitrescu"

4. Recomandat băieţilor noştri aflaţi în grupul de la Rostock, la plecarea de la Berkenbruck să nu facă nici un fel de dificultăţi, să se ţină pe linia legionară a unităţii. chiar dacă ştiam ca Petraşcu care fusese desemnat cu conducerea acelui grup nu va corespunde prin structura sa şi va aduce discordie acolo.

5. Temperarea acelora din grupul de la Berkenbruck, Rostock sau Berlin care mi se spovedeau pentru durerile şi decepţiile pe care le încearcă. Oficiu de duhovnic pentru a amortiza nemulţumirile

(26 oct.)

6. Apărarea cu toată dragostea şi căldura în faţa Germanilor (Rademacher, Legath etc.) reprezentanţii guvernului german pe lângă grup, a cauzei Mişcării şi a cauzei personale a lui HORIA SIMA punându-mi în joc întreg prestigiul de a face acest oficiu pe care nici HORIA SIMA şi aici lasinschi din cauză că erau consideraţi vinovaţi nu-l puteau face. Cuvântul meu avea mai multă valoare cu atât mai mult cu cat se ştia că eu n-am stat în raporturi tocmai bune cu HORIA SIMA în timpul guvernării şi aveau motive să se mire pentru că apăr o cauză atât de dificilă. Dacă n-ar fi fost toată sinceritatea puteam sta mai rezervat mai ales că imputările făcute lui HORIA SIMA erau în mare parte îndreptăţite.

7. Reacţiunea pentru apărarea onoarei (cazul Wolf) atunci când cineva încerca să banalizeze şi să jignească conştient sau inconştient conducerea unei Mişcări. (20 oct. 1941)

8. Lăsarea pe al doilea plan a problemei ramurii noastre pentru a nu crea dificultăţi Mişcării prin relevarea ei şi hotărârea de a sta pe poziţia fără a încerca să merg în alta parte unde i-aş fi fost de mai mare folos (scris. Găzdaru către Roşu) Asta cu toate că cei de acolo mai cereau instrucţiuni.

9. Evitarea oricărei legături cu Ţara spre a înlătura orice suspiciune că aş lucra pe cont propriu şi spre a nu tulbura unitatea, de comanda lăsând totul să se facă prin cel cere avea răspunderea conducerii şi organele lui cărora am consimţit să le dau tot girul moral.

10. Renunţarea de a cultiva relaţiile cu cercurile cunoscute din primul exil, pentru aceleaşi motive.

11. Izolarea la început luni de-a rândul de a nu lua contact cu nici un băiat de ai noştri atât de la Berlin cât şi de la Rostock.

12. Acordarea mai departe a întregii libertăţi de iniţiativă şi acţiune pe teren în care era angajată şi onoarea noastră.

13. Toată această atitudine corecta şi loială o luam într-un moment când HORIA SIMA avea poziţia cea mai slabă şi când fără girul nostru şi mai ales cu ostilitatea noastră - după ce el îşi dovedise incapacitatea în ţară şi în Germania era desconsiderat. Şi meritul cred că este mai mare cu cat nu aveam nici un motiv personal ca alţii de recunoştinţă faţă de el, ci dimpotrivă faţă de comportarea lui din trecut orice resentiment -omeneşte - nu legionăreşte - era îndreptăţit.

Am trecut peste toate pentru ca să se termine odată cu criza de conducere în mişcare şi sub ameninţarea zidului de mişelie care ne împresura să desăvârşim pentru totdeauna unitatea sufletească spre a birui şi începe opera creatoare atât în cadrul Mişcării cât şi în cadrul Statului. Tot prestigiul şi girul meu l-am dat pentru a apăra un om care se purtase incorect cu mine. Asta pentru a consacra principiul de bază al Mişcării care este servirea unităţii şi cu speranţa că lucrurile se vor îndrepta. Am făcut acest lucru din toată inima cu toate că adesea mă credeam în postul acelor înţelepţi care se străduiesc să scoată din puţ piatra aruncată de un nebun. Pe de altă parte îmi dădeam seama că HORIA SIMA a pus mana pe un steag pe care ii duce în toate părţile şi este urmat de mulţi în virtutea legilor fixate de Căpitan. O bătălie pentru acest steag poate ar face să cadă în noroi şi să-şi piardă strălucirea. Acest lucru am vrut să-l evit cu orice preţ.

B. <u>Poziţia lui HORIA SIMA şi a anturajului în această perioadă</u>

În general un conducător se cunoaşte după felul cum îşi recrutează colaboratorii. aici se oglindeşte capacitatea de conducere.

1. După primele derutări şi atitudini mieroase, acelaşi egocentrism feroce faţă de cele două probleme ce erau deschise, a lui şi a Mişcării Legionare, acea personală prima.

2. Dorinţa de unitate speculată şi cariată de la început de acelaşi sistem de şoapte, intrigi şi incorectitudini semănătoare de neîncredere.

3. Menţinerea elicei cu toată repulsia care o stârnea. în legionarii atât din Ţară care cer sancţionarea lui (9 Mai 1941) cat şi a celor din Germania. Numirea lui Petraşcu atât de odios pentru legionari ca şef al lagărului la Rostock era primul indiciu că nu se poate îndrepta. Conducătorii reali îşi apropie colaboratori aleşi. Acesta este meritul lor principal care ii recomandă şi cu cât îi saltă mai mult cu atât îşi ridică o platformă mai solidă.

4. Chircirea mai departe pe o bază strâmtă şi prin teama şi lipsa de încredere manifestată în majoritatea cadrelor se împiedică structurarea Mişcării. Atmosfera tenebroasă cu mister, şuşotiri etc. luată ea, manta pentru ascunderea incapacităţii şi mişeliilor.

5. Coborârea atmosferei în meschinărie prin intrigăriile şi lipsa de seriozitate a anturajului său (Stoicănescu, Petraşcu etc.) şi tăierea oricărui elan de luptă sau creaţie.

6. Interesele Mişcării sau ale neamului văzute prin prisma intereselor personale. Astfel problema unei colaborări era condiţionată numai de participarea lui sau a oamenilor din clică şi nu de necesităţile Mişcării sau cele generale.

7. Nici o preocupare pentru problemele de guvernare cu toată că ţinta eforturilor făcute era revenirea la guvern şi nici un plan de acţiune matur conceput, aceiaşi improvizaţie minoră ieşită din

intrigă măruntă şi cancanuri meschine. Totul a fost lăsat pe pripeală şi fantezie bolnăvicioasă. Niciodată nu s-a putut urmări o problemă sistematic în timp şi spaţiu. Din cauza aceasta n-a ieşit nimic în legătură cu pregătirea pentru guvernare deşi noi urmăream acest lucru.

8. Nici o preocupare pentru prestigiul sau interesele statului şi sub pretextul de considerente tactice renunţarea la cele mai vitale interese (vezi chestia Ardealului) fiindcă toate problemele erau privite prin prisma intereselor personale.

9. Umilirea. până la totală degradare spre a obţine şi bunăvoinţa gazdelor, făcându-se cele mai desgustătoare atenţii la care nu s-ar fi pretat nici ultimul politician. Şi acest lucru pare cu atât mai straniu cu cât nu se răspunsese la invitaţia Fuhrerului iar după aceea se ţine paltonul lui Paudiss (şoferului)! Demnitatea ca şi umilirea stă şi ea în sânge.

10. Alterarea esenţei Mişcării prin introducerea spiritului de spionare intre legionari şi selecţionarea elementelor ariviste sau dubioase care se pretează în situaţii de linguşitori şi promovarea acelora care luau atitudini ostile faţă de mine. Tendinţa de fragmentare în generaţii intreţinută de HORIA SIMA precum şi folosirea regionalismului odată cu denigrarea gradelor.

11. Minciuna, şmecheria, ipocrizia ridicate la rangul de mari virtuţi politice, înţelegându-se prin politică şmecheria uşoară şi nu liniile mari ieşite din realităţi cu fond permanent care să se mişte conform principiilor Căpitanului. Păcăleala, lucrătura, promisiuni, cadouri, căpătuiri - elementele politicii lor. Un scut de şiretlicuri, se vorbeşte în şedinţă de dragoste şi se împroaşcă cu ură! (26 mai 1941) Desgustătoarea politică a cadourilor şi atitudinea lor linguşitoare.

12. Denigrarea ori cărui element de valoare dacă nu se preta la rolul de om da casa şi în special denigrarea elementelor care au cunoscut pe Căpitan şi aveau un trecut în Mişcare şi încercarea de a cultiva criza de generaţii, lansând paravane pentru ascunderea murdăriei. Orice denigrare este o piedică a Mişcării Legionare.

13. 0 reclamă deşănţată prin falsificări şi minciuni grosolane la care nu s-ar fi pretat nici ultimul politician. Studii despre HORIA SIMA şi cântece făcute din comandă. Comparaţia cu Horia, Cloşca, Crişan etc.

14. Ştiri trucate şi informaţii date tendenţios sau incomplet, pentru derutare. Cele bune pentru noi nu se aduceau. Cenzurarea corespondenţei în casă şi oprirea de scrisori (cazul Caranica). Carantina elicei devenise al doilea lagăr şi cel mai greu de suportat de legionari. Această pustiitoare mentalitate rodea din ce în ce mai mult substanţa legionară şi Mişcarea scoasă de pe liniile sale fireşti se politicianiza, iar elementele cinstite se năruiau sufleteşte în vreme ce cele incorecte căpătau o mentalitate de banda. În special la Rostock situaţia devenise îngrozitoare Tot fardul exterior cu reviste, şezători etc, nu putea ascunde acest marasm intern.

15. Ca ilustrare a mentalităţii de colaborare se poate face prin faptul că circularile pe care le trimitea HORIA SIMA la Rostock nu ni le-a arătat niciodată. Cred că erau idei care se frământau acolo şi pe care el şi le însuşea direct.

Personal am simţit acţiunea acestei atitudini incorecte în următoarele Împrejurări mai importante. Cu toată repulsia care o simt totuşi trebuie amintite spre a se vedea, pana la ce nivel s-au. coborât aceşti oameni.

1. De la început, în timp ce eu apăram cu îndârjire poziţia Mişcării şi unitatea ei, apărând cauza personală a lui HORIA SIMA cu toată căldura faţă de cercurile germane, Petraşcu mă calomnia la. Rostock că umblu să răstorn pe HORIA SIMA. Această mişelie a lovirii pe la spate se petrecea într-un timp când eu nu aveam nici măcar posibilitatea de a mă apăra, fiind întrerupt contactul luni de-a rândul pe care nu-l păstra decât HORIA SIMA personal. (Felonia a început de la 16 Aprilie 1941). Dacă cineva este mişel şi loveşte pe la spate şi continuă să fie tolerat într-un post de unde poate lovi este legitimă orice măsură de apărare de a nu se lăsa la discreţia mişeilor.

2. Refuzul lui Cerna (un om cu trecut dubios, adus în mijlocul grupului de comandă) de a traduce în nemţeşte un memoriu adresat Fuhrerului şi ministrului de Externe Ribbentrop în chestia Aromânilor.(Era vorba să aibă loc o conferinţă la Viena .pentru problemele din sud-estul Europei, motivul refuzului ar fi fost că eu aş fi "contra Comandantului". În fond întreaga „clică" în frunte cu HORIA SIMA era alarmată ca să nu circule numele meu prin forurile superioare germane mai ales că semnau "Comandant legionar". Cât de meschin mi s-a părut faţă de hotărârea mea de a nu renunţa la o problemă de care mă simt atât de legat şi care aparţine neamului românesc, pe considerente atât de meschine - destul am renunţat că am pus-o pe al doilea plan - s-a tradus memoriul, arătând o grijă deosebită ca Cerna să facă traducerea mai Îngrijită. Eu simţind motivul ce-i durea, am renunţat de a. mai adăuga la semnătură titlul de „Comandant legionar". Câtă meschinărie prostească!

3. Scotociri în absenţa mea, prin cameră, geamantane, sertare, buzunare, spre a vedea la ce lucrez şi ce activităţi am pe care ei nu o cunosc? (Locuiam singur în camera mică.) şi prin anumite semne am dedus precis că se umblă la lucrurile mele în absenţă, de asemenea sustragerea corespondenţei.

4. Supravegherea poliţistă în timpul plimbărilor ieşită probabil din teama de a nu se lua contact şi asta atunci când apăram cauza lui cu ardoare în faţa Nemţilor. Se vede că un om organic incorect nu poate concepe corectitudine la alţii. Cu acest oficiu degradant a fost însărcinat şeful tineretului (frăţiilor de cruce) Smultea. Ce crimă pentru deformarea sufletească la care era supus acest tânăr care are misiunea să educe noua generaţie în spiritul Căpitanului?! (Am remarcat acest lucru de mai multe ori când mă întorceam pe pod în zilele 2 nov. 1941 orele 10,35 şi i-am împărtăşit lui Gârneaţă. Mi-a spus că acelaşi lucru îl observa atât el, cât şi alţii.

5. Denunţul făcut la Externe că aş pregăti o carte împotriva lui Antonescu. De asemenea la Antonescu pentru intrigă (5 mai 1941).

6. Lovirea în bieţii care ar fi bănuiţi că sunt apropiaţi sufleteşte de mine şi ar constitui puncte de sprijin! Făcuţi „trădători"! (Cazul Brătianu, îmi spunea Nae Smărăndescu) (Vezi 11 nov. 1941.)

7. Campanie surdă de minimalizarea importanţei în faţa cercurilor germane oriunde li se ivea ocazia. Deşi de multe ori efectul era contrariu şi mişelia lor apărea evidentă (cazul von V.), totuşi din acest lucru reieşea neînţelegerea între noi şi lipsa de caracter (aluzia lui Legath la 23 nov. 1941 cu plecarea în Ţară şi cu Papa Nazi.

8. Acţiunea dusă de Petraşcu la Rostock pentru ruperea băieţilor noştri de mine prin adulări, promisiuni etc., punându-se întrebarea de cine ascultă băieţii. Şi când asemenea tentative au fost respinse cu scârbă de sănătatea morală a băieţilor, declararea întregului grup ca primejdios prin unitatea lui. Acesta a fost coşmarul lor şi singurul lucru care intimida oarecum mişelia de acolo prin linia superioara pe care o afirma. Era un reazem pentru mulţi clătinaţi în credinţă. Acţiunea de punere la index a întregului grup (cazul Ioraş cu cel de la Ialomiţa). Folosirea cazului Bitaracu, Cuţumina etc. pentru insinuări de rea credinţă. Ce contrast cu recomandarea ce o făcusem băieţilor de a se menţine pe linii mari, de a renunţa chiar la dorinţa de constituire în grup pentru a nu se introduce regionalisme! Murdăria sufletească a celor ce încercau sa-i rupă apare mai mult fiindcă se întâmplă într-un moment când te plângi că alţii nu fac la fel.

9. Condiţia cu fanarioţii (elementele de origine dubioasă) pentru reabilitarea lor şi îndreptarea împotriva macedonenilor, lansându-se formula că nu există "primejdie fanariotă", ci macedoneană! (cazul cu scrisul lui Eminescu – 6 iul. 1942). Se specula cazul relevat de Antonescu în "Pe marginea prăpastiei" în legătură cu răpirea grecilor, spunându-se că din cauza aceasta a căzut guvernul (cazul Boborodea – Bujin). Câtă mişelie! Ce-ar fi făcut dacă ei ar fi fost în situaţia mea, şi eu în a lor! Deci şi în cadrul Mişcării după cele avute în cadrul Statului român pe chestia fanarioţilor. De asemenea încercarea lor de a forma şi asmuţi alte grupe împotriva macedonenilor (fără succes), dar ca intenţie (cazul Rozu cu prahovenii).

10. Insinuări făcute printre legionari că aş fi "omul nemţilor" şi că pentru acest motiv mă apreciază cu toate că ştia că eu afirmam poziţia de demnitate la care ei, din interese personale, renunţau într-un mod dezgustător. Asta o făceam cu toate neajunsurile ce au rezultat şi vor rezulta din ea (vezi 3 oct. 1942).

11. Insinuarea că vreau să plec în Italia şi acolo să fac disidenţă în Mişcare, punându-mă în slujba italienilor. Pe această temă încerca să insinueze în cercurile germane, legându-se de faptul că problema noastră din Macedonia vine în atingere cu interesele Italiei în Balcani. Toată campania prin Cerna, Biriş etc. cred ca s-a dus pe această temă. Mişelia este cu atât mai mare cu cât se ştia că nimeni altul ca mine în conducerea Mişcării n-a făcut o distincţie între cele două laturi. Problema macedoneană intră în sfera de interese ale Italiei pe când cea a Statului român în primul rând în sfera intereselor germane şi ar fi o mare eroare politică de a se face echilibristică în acest sens atâta timp cât independenţa statului şi interesele româneşti nu sunt ameninţate. (aflat la 3 oct. 1942.)

12. Insinuarea cu pregătiri de comploturi pentru a lua şefia având ea complici pe Gârneaţă, Horodniceanu, Trifa, Dragomir, Groza, Virgil Mihăilescu etc. Raportul lui Nae Smărăndescu 22 Sept. I942 şi 5 oct. 1942). Şi multe alte asemenea calomnii care vor trebui pe larg denunţate odată. Dar câte îmi sunt necunoscute şi care într-o zi vor ieşi la iveală?

Motivele din care izvorau aceste calomnii erau două principale:

1. La început acelaşi incurabil complex de inferioritate excitat probabil de faptul că în unele cercuri s-ar fi vorbit despre mine mai ales în cercurile germane şi se temeau ca persoana mea să nu constituie o soluţie pentru criza în Mişcare

2. Mai târziu însă provocările erau de aşa natură încât desvăluiau o intenţie de debarasare sub pretextul neînţelegerilor interne pentru ca după aceea să poată face un degradant compromis pentru a-şi salva situaţia personală, sacrificând onoarea Legiunii şi poate însuşi viitorul Ţării (se va vorbi odată pe larg). Toată ura pornea şi din această lipsă de libertate pentru a face compromisurile*

Această psihoză de calomniere luase pentru aceleaşi motive un caracter general. Orice valoare a Mişcării care ar fi putut prezenta o soluţie trebuia torpilată. S-a lovit cu voluptate-în distrugerea personalităţilor fiindcă incapacitatea de înălţare a necesitat coborârea altora. Clica urăşte fiind

compusă de persoane anexe slabe.

1. În fața frontului la Rostock s-a vorbit că Comandanții Bunei Vestiri nu sunt decât „nişte sfinte zdrențe", punându-se problema de generații!

2. Că Iasinschi este slab dar că-i place să fie şef.

3. Că Georgescu este un bețiv şi lacom (Cazul de la Rostock 29 ian. 1942). Curios este că aceşti doi oameni s-au făcut vinovați de mare docilitate şi toleranță pentru toate turpitudinile lor şi totuşi erau terfeliți după ce erau lansați aşa cum le cerea interesul.

4. Că Gârneață este un om de nimic şi afemeiat etc.

5. Că Mironovici este o păpuşă care se poate vinde oricui.

6. Încercarea de înlocuire a lui Smărăndescu la Berlin pentru că este om drept.

7. Denigrarea familiei Căpitanului, a Prof. Codreanu, a Mamei Căpitanului şi în special a surorilor lui cu epitete care încrețesc carnea. (Mama Căpitanului eră făcuta zgripțoroaică) Această mentalitate a făcut pe unii legionari să spună cinic că moartea profesorului Codreanu este un bine pentru Legiune pentru că "Comandantul" scapă de un concurent la "şefie".

8. Însăşi persoana Căpitanului - „a lui Corneliu Codreanu", cum i se spunea de cele mai multe ori de „clică" - a fost pusă, fie lansându-se Moța într-un mod nu pentru a-i releva incontestabilele lui merite ci pentru a se diminua Căpitanul (aşa cum încercau politicienii să facă), fapt care l-ar scârbi pe Moța fiindcă el însuşi recunoştea că fără Căpitan el nu s-ar fi putut valorifica); fie comparându-l cu HORIA SIMA. În acest sens i s-a dat material lui Iosif Dumitru la Viena pentru a se susține la un seminar la Universitatea de acolo. Din această comparație reieşea că Căpitanul a fost un simplu "vizionar", iar HORIA SIMA o puternică personalitate politică plină de înțelepciune. Ura împotriva Căpitanului, diminuarea lui .... Dar încercarea de a coborî Căpitanul este, după acelaşi criteriu masonic, atacul la temelie. Ce se ascundea? Acest caz, mai mult ca toate, a desvăluit o incurabilă infirmitate sufletească. Invidierea Căpitanului mi s-a părut o monstruozitate.

9. Cultivarea unui regionalism abject şi de oameni de casă.

10. Sistemul amenințărilor completa pe acel al calomniilor. După cum spunea Fow la 9. 11. 1942 Stoicănescu a dat ordin lui Boeru să amenințe cu împuşcarea pe Cuțumina şi Nicu Caranica. Acest lucru i-a propus şi lui.. 18. 11. 1942. De asemenea şi HORIA SIMA i-a spus lui la .... Se năruiau sufleteşte legionarii cei mai buni şi se transformau în canalii şi mişei cei slabi. În această mentalitate se poate cloci crima laşă. La 12 Febr. 1942 spunea Stoicănescu că-i pare rău că băieții n-au curățat pe ascuns pe Bălănescu etc. Încercare de punere în aplicare: "În timpul marilor bombardamente la Rostock, spunea Lefter, i-a spus Țâlnaru, - s-au găsit unii legionari care erau hotărâți să folosească acest lucru pentru a lovi pe la spate şi curăța pe Nicu Caranica şi Sțavre Cuțumina spre a se scăpa de ei". Cea mai oribilă degradare omenească pe care nici ultimul borfaş nu o atinge! Iată unde a adus noua şcoală a mişeliei! Ți se încreţeşte carnea! Se răsuceşte Căpitanul în mormânt! Când legionarii găseau pe cineva de pedepsit mergeau la lumină şi îşi luau răspunderea faptelor. Dar Cuțumina şi Caranica sunt băieți curați şi acest lucru constituie o piedică pentru cei care deviau de la linia Căpitanului.

11. Mentalitatea complotistă din ultimul timp a fost rezultatul climatului creat la Rostock. În acest climat a putut pescui orice iresponsabil din Mişcare şi orice adversar al Mişcării. Nu este exclus deci ceea ce s-a descoperit la începutul lui Decembrie 1942 să fie fructul: 1. Al şcoalei făcute de Petraşcu (suspectă este chestiunea pentru ce n-au venit informații asupra cercetărilor); 2. Al Siguranței din Țară care prin agenții provocatori infiltrați demult vroia să provoace în aceste momente grele tulburări chiar aici pentru ca apoi să pună problema poate a extrădării sau compromiterii; 3. A gazdelor pentru a justifica punerea la un loc sigur spre a proteja viața în cazul când nu s-ar fi ajuns la o înțelegere cu Antonescu.

12. Tendințe de sustragere la unii de la serviciul militar sub masca refugiatului politic. Este îngrozitor cum ar putea deveni un asemenea element legionar? Şi totuşi - îmi spunea Smărăndescu - Stoicănescu îi cultivă şi încurajează la Berlin (23 nov. 1942).

13. Deformarea sufletească evidențiată de mulțumirea sufletească ori de câte ori se anunța un insucces militar al armatei noastre care putea fi speculat asupra lui Antonescu fără să se țină seamă de răul care rezultă pentru Țară şi pentru poporul român. Câtă deosebire de educația făcută de Căpitan de a judeca orice problemă prin prisma scării de valori: Legiunea, neamul şi Dumnezeu, pentru a avea certitudinea liniei legionare. Din această descompunere morală a Mişcării se încearcă să se extragă forța materială pe criterii abjecte de esență iudaică. Mişcarea era atinsă în inima ei.

Reacțiunea mea a fost dozată în mai multe etape de gândul constructiv de îndreptare.

Era atât de lipsită de sens această inconştientă operă de disoluție internă a Mişcării - chiar din punct de vedere personal al lui HORIA SIMA - încât la început am considerat că este rezultatul urii neputincioase a acelui nenorocit de Petraşou, multiplicat de fantezia intrigantă a lui Stoicănescu. Nu credeam pe HORIA SIMA să coboare atât de jos.

Mai târziu însă faptele m-au convins. Toată această operă de disoluție era organizată. Chiar numirea şi menţinerea prin cramponare a lui Petraşcu .ca şef al grupului de la Rostock avea mai mult rostul ca acesta să poată denigra din postul de acolo după necesitată iar facerea lui Stoicănescu ca curier de legătură pentru colportarea tuturor infamiilor. Cu aceşti doi, HORIA SIMA putea să pună la cale toate infamiile, el făcând pe inocentul. Toată criza şi toate eforturile celor doi ani de zile şi mai bine a fost că aceşti oameni să se cramponeze în aceste locuri de răspundere spre a putea face mal mare rău Mişcării. Dar rău Mişcării poate face oricine. Nu este lucru greu mai ales în actualele împrejurări.

Această evoluţie primejdioasă am putut-o urmări mai de aproape cu toate încercările de camuflare prin împiedicarea contactului sau trucarea ştirilor pentru că:

1. Cunoşteam metoda ipocrită de lucru a lui HORIA SIMA.

2. Toţi băieţii buni veneau să-mi destăinuiască frământările lor sufleteşti în legătură eu ceea ce vedeau. Deci fără serviciu de iscodire eu aflam multe lucruri.(Fw. la 9 dec. 1941)

3. Grupul băieţilor noştri (macedoneni) prin sănătatea lor şi linia morală superioară pe care se mişcau sesizau mai bine toate devierile morale sau rău intenţionate. De asemenea băieţii din Ţara (Ionel N.) m-a pus la curent de incorectitudinea lor sufletească (23 Ian. 1942)

4. Din atitudinile când arogante când mieroase şi linguşitoare atât ale lui HORIA SIMA cât şi ale anturajului. Acesta era barometrul cel mai sensibil şi tot odată destul de ridicul pentru că această variaţie era în funcţiune de lucruri cu totul lipsite de importanţă. Chiar ridicole! Toate aceste lucruri nu m-au făcut să pierd calmul necesar pentru urmărirea liniilor mari utilizând aproape clinic metode pentru îndreptare, pentru că principiul afirmării unităţii Mişcării pe care m-am pus de la începutul acestui de al doilea exil trebuia să primeze.

Pentru acest motiv la început, cu toate calomniile ce le auzeam răspândite pe seama mea într-un moment când apăram cu ardoare pe HORIA SIMA, eu am continuat să recomand linia superioară tuturor celor care mi le aduceau la cunoştinţa. Mai ales nu vroiam să fac caz anume în Împrejurări grele pentru ei, pentru că să nu se creadă că vreau să profit de situaţie pentru a le face dificultăţi. De acest sentiment de răspundere care mă anima s-a abuzat în mod ruşinos. Apărarea călduroasă, în momentul când atacul lor era mârşav şi poziţia foarte slabă era singurul răspuns legionar care se poate da. Salvarea unităţii cu orice preţ personal. De multe ori Îmi era scârbă de mine însumi pentru mişelia pe care o vedeam că se întâmplă în Legiune. Alteori vedeam în ura lor neputincioasă un omagiu adus poziţiei mele morale. M-am hotărât să dau lupta de înălţime pentru probleme interne. Adică să-i depăşesc atât de mult cu neluarea în seamă a mârşăviilor lor şi continuarea liniei legionare încât sa se simtă şi ei ruşinaţi. Depăşirea în înălţime atrage antrenarea spre Înălţime §i prin contrast punerea în lumina adevărata a celui meschin. Desigur pentru cei care au altă concepţie decât cea legionară lupta de înălţime ar părea o naivitate dacă nu chiar o slăbiciune. Pentru concepţia legionară însă este esenţială . Mi s-ar putea deci imputa greşeala de a fi mers pe linia legionară chiar când am văzut la ceilalţi incorectitudinea patentă. Totuşi ştiam că poziţia mea morală ii deruta fiindcă şi încercările lor de calomniere ricoşau. Mă înspăimântau însă proporţiile care începeau să le ia mârşăvia şi minciuna. Adesea mă întrebam disperat dacă n-au fost altoite în sânge în ultimii secoli de iobăgie şi trebuie educaţie multă pentru a fi smulse. Ce specimene de oameni şi ce suflete nesimţite trebuie să fie dacă nici cuvântul de foc al Căpitanului şi nici jertfa lor nu i-a putut îndreptă! Nici suferinţele şi lacrimile care au adăpat crezul legionari ani de-a rândul. Prin atâta suferinţă Legiunea a devenit un altar, şi în faţa altarului şi sălbaticii au respect (19 Mai 1942). Nu poate fi decât un blestem sau o mare încercare.

M-am pus pe poziţia să încerc o îndreptare - tratând clinic acest fenomen de descompunere în următoarele direcţii.

1. Sfătuirea sinceră a lui HORIA SIMA asupra diferitelor probleme interne şi în special asupra necesităţii de restabilirea încrederii faţă de toţi legionarii pentru a se desăvârşi structurarea iar Mişcarea să-şi capete siguranţa şi posibilităţi de acţiune noi şi sporite

2. Înlăturarea lui Petraşcu de la Rostock fiindcă se dovedeşte incapabil pentru a doua oară prin structura lui sufletească un element de discordie. Este un om care din cauza urii congenitale îşi devorează organizaţia. I-am spus că numai un duşman poate să-i dorească să-l ţină acolo pentru că în primul rând îi face rău lui fiindcă îi consumă din prestigiu care în aceste vremuri grele trebuie păstrat pentru Mişcare. De asemenea face rău Mişcării pentru atmosfera nelegionară care o răspândeşte la Rostock. Rezistenţa are şi ea o limită. O mare putere de disciplină îl face pe legionar să suporte orice. Aceasta însă nu poate merge la infinit. Când se rupe zăgazul tot ce a fost comprimat se revarsă tumultuos.

3. Încercare de îndreptare a lui Stoicănescu printr-o apropiere sufletească, pornind de la concepţia care nu o aveam despre Petraşcu că acest om ar avea şi calităţi care pot fi valorificate pentru Mişcare.

Prin îndreptarea lui vedeam încă o posibilitate de a-l corecta şi pe HORIA SIMA în mod indirect: pe de o parte că l-aş feri de o influenţă rea sau fantezistă a acestuia iar pe de altă parte i s-ar da sfaturi mai bune, constituind o supapă de siguranţă. De asemenea el fiind elementul de legătură multe probleme rumegate i-ar da posibilitatea să nu alunece în aceste luări de contact în fantezii puerile sau perfide spre care are o predispoziţie organică. Astfel cele mai importante pe lângă sfaturile zilnice. La 15 Noiembrie 1941 l-am chemat în odaia mea şi i-am atras atenţia asupra spionării arătându-i crima ce se face pentru sufletul tânăr. 1) Cum va putea Smultea, deformat sufleteşte, să educe noi vlăstare în credinţa pură a copilului după ce şi-a pierdut puritatea printr-o asemenea misiune infamă? 2) Când cineva îţi dă toata încrederea şi onoarea în mână cât de josnic este să-l spionezi? 3) Cine are interesul să se nască asemenea problemă? 4) Să nu se facă abilităţi ieftine şi şmecherii desgustătoare; 5) Orice a-ar face eu nu voi clarifica aceste lucruri acum fiindcă mă gândesc la interesul Mişcării, cu toate - şi mai ales - că am poziţia de a răspunde masiv:

1. La 20 febr. 1942. Prin încercarea de apropiere sufletească prin sinceritate i-am pus formula "Totul pentru Ţară" ca soluţie pontau criza politică.

2. La 3 Martie 1942. Sfaturi (pană la 3 noaptea) de a nu se cădea în mentalitatea de clică - HORIA SIMA să nu adopte faţă de germani o poziţie înţepenită fiindcă nu este în interesul lui şi nici al Mişcării. Să nu treacă de la soluţia (ipoteza 1-a la soluţia III şi nici la soluţia aservirii. În caz când se recurge la ultima formulă, sunt dispus pentru a o împiedica prin jertfa totală. Am manifestat intenţia de a scrie lui Rademacher pentru că nu pot exista dubluri în probleme vitale. Îmi luam răspunderea personal.

3. La 17 Martie 1942. Mi s-a plâns că Smultea şi Cerna îl lucrează pe el la HORIA SIMA. Aceştia îi fac pe plac lui HORIA SIMA şi nu îi rezistă cum face el fiindcă pe el îl interesează în primul rând Mişcarea. Indiferent dacă era sincer sau perfid - simulare - eu i-am recomandat să nu ajungă la o ruptură dar să-l influenţeze în bine şi i-am atras atenţia însă să nu se manifeste în condiţii ca să facă să fie atins prestigiul de conducător al lui HORIA SIMA, lăsând să se creadă că el trage sforile, aşa cum a început să se vorbească.

4. La 28 Martie 1942: Mi-a spus că HORIA SIMA l-a certat pe Petraşcu. Că acesta este un om imposibil, spovedindu-mi greutăţile care i le-a făcut lui cu Biriş, când au fost în vizită oficială cu tineretul în Germania. De asemenea de cazul von V. - Ionescu. I-am atras atenţia asupra primejdiilor cu ameninţările spunându-i că n-a făcut bine că a dat ordin lui Boeru, fiindcă s-ar putea ca cei ameninţaţi nu numai să nu se intimideze dar să acţioneze ei şi atunci iese un dezastru. (A rămas perplex de această demascare). (Desigur simularea certei cu Petraşcu era pentru derutare.).

La 8 Iunie despre alunecarea lui HORIA SIMA la şedinţa din 22 mai, iar la 30 iulie 1942 despre ravagiile spiritului poliţist.

5. De asemenea acest procedeu l-am întrebuinţat şi cu Borobaru - care pare cel mai curat dintre toţi oamenii de casă ai lui HORIA SIMA. El mi s-a g plâns că sunt foarte mulţi oameni care vin în jurul lui HORIA SIMA şi vor să-l îngroape în .minciună. Acei de la poliţie - spunea el - trebuiau împuşcaţi. De multe ori a plâns HORIA SIMA când auzea că aceştia nu-l ascultă. Au încercat să-l lucreze şi pe el (22 Martie 1942.) Borobaru însă nu se amesteca în probleme de conducere. (N-am exclus nici aici o notă de simulare.)

Şi multe alte încercări.

Rezultatul însă nu se vedea. Dimpotrivă părea că se agravează prin o foarte gravă problemă de aservire. Se schiţa o tendinţă de debarasare pentru ca să poată, merge nestingherit pe acest, drum dezonorant.

În şedinţa Forului de 5 de la 27 Dec. 1941 s-a pus problema vieţii legionare arătându-se că înfrângerea noastră din 21 Ian. 1941 se datoreşte faptului că s-a ieşit de pe liniile trasate de Căpitan, Iasinschi spunea impresia lui Hartig după ce a cetit cartea Căpitanului că nu suntem aşa cum cere Căpitanul!" A spus că el merge singur!! De omul nou, ţinuta arogantă, pentru disciplina sălbatică, iar la comemorarea unui an de la 21 Ianuarie a pretins că n-a făcut politică, s-a purtat loial cu Antonescu şi de aceea a fost lovit. Şi că de acum încolo "va face numai politică". (Nenorocirea a fost că n-a făcut politică şi a făcu politicianism.) La 30 ianuarie 1942 pune problema unei ocupări a Ţării şi necesitatea pentru Mişcare de adaptare. De acest lucru s-a pomenit pentru prima dată la 30 August 1941 când se vorbea de o ocupare şi pe urmă de predare a puterii Mişcării Legionare. De asemenea la 4 Dec. 1941. Am Înţeles ieşirile de mai înainte şi tendinţa de pregătire într-un anumit sens şi am făcut legătură cu apropourile lui Legath în legătură cu schimbarea titulaturii Mişcării - vizita lui Smd etc. (23 Nov. 1941) (?). Dedesubt desigur au fost mai multe. (Vizita cu Iasinschi la Gune. Berlin. Geissler. 3 ian. 1942.)

La 28 Februarie 1942 îmi spune că dacă el „se face instrument ... intră călare în ţară! Cinismul cu care mi-a spus nu exclude să fie chiar un început de hotărâre.

<u>Reacţiunea (jertfa mea):</u>

Prima reacţiune publică. Imputări că nu se poate înţelege cu ... Smd. (10 mai1942)

La 21 Aprilie 1942 aflăm de trimiterea lui Petrovicescu de către Langenecier de la Viena la Rostock să facă sugestia în sensul de a se schimba şefia, iar Mişcarea să facă ce se spune de Germani şi să renunţe la Ardeal.

La 17 Martie 1942 limpezire prin facerea popasului sau mai bine zis împărtăşirea lui pentru a da jaloane de orientare după un an de exil şi a evita ieşiri excentrice fie într-un sens de aventură (soluţia III) , fie în degradare. Am stabilit linia Mişcării ţinând seamă de realităţi şi principiile de bază fixate de Căpitan. 0 tendinţă de împăcare a politicului cu a spiritualităţii. Optimismul arătat la 15 Martie 1942 sau era pueril sau ieşit din perspectivele unei târguieli în plus. După ultimele simptome - spunea - am intrat în altă fază de unde se poate merge spre victorie. Din prizonieri am devenit iar factor politic...!!

La 22 Mai 1942 tendinţa de provocare a fost evidentă.

1. Imputare sieşi că a avut considerente morale faţă de Antonescu. Pe viitor nu va mai avea.

2. Înadins a numit pe Petraşcu. Să plece de la Rostock câţi vor, el tot îl va menţine pe Petraşcu acolo.

3. A fost îngăduitor! Pe viitor nu va mai fi.

4. Există „hiatus" între el şi grupul de conducere şi ea se gândeşte la elementele de 25 de ani etc.

Tonul arogant şi vădit provocator. De data aceasta în şedinţă comună. (Ce-l făcea pe acest om să aibă această aroganţă el care în momentele grele face pe mierosul? S-a aranjat?! În sensul celor spuse şi acuma se consideră călare pe situaţie! Fără a monopoliza patriotismul şi dragostea de neam şi ţară, dar un om care pentru ambiţia de mărire personală poate tolera cele mai mari mişelii, spionări, căutări prin buzunare, calomnii, desconsiderări ale intereselor mari ale neamului (cazul cu .Ardealul) sub pretextul tacticei, poate fi suspectat - mai ales că sunt atâtea indicii - pentru alunecări degradante. La considerentele de menajare de până atunci se adăuga unul de natură negativă. Grija ca din observaţiile noastre să nu se simtă cu bază în Mişcare mai şubrezită fapt care să constituie un motiv de alunecare pe panta dezonoarei spre a-şi căuta punct de sprijin pentru ambiţia sa. Tendinţa sfaturilor şi- a observaţiilor va trebui deci dozată în aşa fel încât să îndrepte cât mai mult fără ca totuşi să ducă la o ruptură - mai ales că uneori acest lucru era dorit - periclitând astfel ca steagul Mişcării ţinut în mână ca acest om să fie compromis în mod definitiv.

Această îngrijorare şi linie de conduită am împărtăşit-o lui Ilie Gârneaţă la 26 mai 1942 spre a fi atent şi a-i potoli revolta care o avea ca urmare a provocării de la şedinţa anterioară din 22 mai 1942.

<u>A doua reacţiune</u> publică a fost în legătură cu structura internă a Mişcării şi pentru a avea un caracter constructiv am evitat partea iritantă a enumerării faptelor şi am arătat răul numai în principiile de bază ale Mişcării Legionare. Pentru a evita răstălmăciri şi a da un caracter serios care să implice răspunderi an luat forma comunicărilor în scris.

În următoarea şedinţă de Vineri (29 mai 1942) şi cea de la 5 iunie 1942 am tratat subiectele următoare, cu tot calmul ieşit din sentimentul răspunderii :

1. Primejdia fragmentării în generaţii (în legătură cu începerea luptei cu cei de 25 de ani);

2. Despre disciplina legionară (în legătură cu abuzul care se face de cei care conduc pe alte principii);

3. Eliminări şi autoeliminări (în legătură cu afirmaţia: să plece toţi, dar să rămână Petraşcu);

4. Instituţii legionare (în legătură cu necesitatea de a se forma efectiv instituţia Forului);

5. "Omul cuiva" (în legătură cu tendinţa de a-şi face oameni de casă şi selecţionarea pe acest criteriu);

6. Regionalismul (în legătură cu tendinţa de a se cultiva regionalismul ardelean);

7. Infiltrarea elementelor streine în Mişcare (comunicat la .... în legătură cu acţiunea eteriştilor încurajaţi de Petraşcu şi Stoicănescu);

8. Psihoza spiritului poliţist şi

9. Primejdia fariseismului (comunicat la 9 oct. 1942 în legătură cu decăderea poliţismului intern şi cu anumite simptome degradante ale lui Stoicănescu şi alţii ca urmare a tendinţei de aservire).

Imediat a doua zi am simţit anumite gesturi de vădită provocare ale lui Cerna (se vedea că consideră că nu-i reuşeşte misiunea din cauza mea, iar la 7 iunie 1942 HORIA SIMA mă avertiză că ii este frică ca şoferul lui Cerna care a fugit din lagărul de la Rostock să nu încerce vreun atentat împotriva noastră. Era avertisment sau ameninţare? În orice caz Cerna pare a fi fost infiltrat în grup cu vreo misiune. La 1 iunie HORIA SIMA şi Stoicănescu îmi spuneau că el insistă pentru admiterea condiţiilor pentru a nu lăsa ca alţii să o ia mai repede. Supralicitare. Neputând a îndeplini în sensul celor dorite s-a pus pe tema ruperii din grup încercând să rupă şi pe alţii. Cazul cu Ghiţă Dragomir căruia ii spunea să plece din grup, că cei de astăzi nu pot conduce ţara etc. (22-23 iunie 1942).

De acum încolo tendinţa spre compromisul degradant a început să se manifeste vizibil şi rezistenţa în acest punct slab va trebui sporită. (Se va arăta succesiv când se va vorbi special de această problemă.)

Pe scurt a urmat :

1. Pledoaria la 12 iunie 1942 indirecta pentru a se ajunge la distrugerea lumii vechi. La 23 iunie 1942 vizita lui Dr Mauch: a vorbit de pe poziția întărită a lui Antonescu, amenințarea cu ocuparea, intrarea legionarilor în ...., cazul G.

2. La 26 iunie 1942 mi-a spus :*„De acceptarea schimbării numelui Mişcării depinde întoarcerea noastră în Țară".*

La 3 iulie 1942 spune că trebuie să se schimbe conducerea pentru a se ieşi din impas, iar la 7 iulie: „Cialera" să fie şeful nostru, sau concesii (Vezi P-P).

3. La 8 Iulie 1942 repetă pretențiile germane. I-am răspuns că asta înseamnă să ne sinucidem pentru a nu fi omorâți

4. La 10 iulie 1942 pune în şedința colectivă problema revizuirii tactice „Pentru ieşiri în larg dintre cele două primejdii (Scyla §i Caribda) trebuie sa vedem daca nu se poate renunța la unele principii rigide fără am a se renunța la esență"! Se referea la aceeaşi problema. Ceilalți poate n-au sesizat problema şi în principiu au afirmat principiile de bază ale Mişcării. Văzând acest lucru am renunțat de a o pune precis.

5. La 23 August 1942. Îmi repeta: *„Dacă ne dăm în mâinile acestora Mişcarea poate ieşi la suprafață"*

6. La 26 August 1942. Într-o discuție largă îmi spune că chiar dacă 100% din Mişcare ar fi contra el ar accepta condițiile aservirii Mişcării (vezi nota 26-27-28 August 1942. Nu ştiu chiar dacă faptul ofertei gaj era consumat. Cred că Stoicănescu intrase deja în combinații - vezi 26 August 1942 şi 3 August 1942).

7. La 29 Sept. 1942 aflu de acțiunea Consulului prin Mitică Predescu, începută în iulie 1942 în legătură cu concesiunile care trebuie făcute pentru ca să fie admis să rămână şef.

8. La 22 oct. 1942 pune problema în For şi înclină să accepte compromisul pentru a fixa problema realist!

Toată problema deci pentru a nu se retrage înclină să renunțe la principii de bază, să renunțăm la independență; să admită dizolvarea Mişcării Legionare etc.

În acest timp au fost lansate şi întreținute cu calcul că eu râvnesc la şefie, că macedonenii vor să se despartă în grup (7 Iulie 1942) că sunt omul germanilor sau al italienilor, că vreau să plec acolo ca să fac disidență etc.(3 August 1942) Asta pentru a se ascunde probabil incorectitudinea care se pregătea.

La 26 August 1942 arătându-i primejdia acestor insinuări pentru Mişcare mi--a spus că el nu are nici un amestec. Asemenea insinuări au pătruns până la Frățiile de Cruce.(Un frate de cruce întreba pe Voinea dacă eu urmăresc să devin şef al Mişcării (29 Sept. 1942). Intenționat se urmărea deci deplasarea chestiunii pe terenul divergențelor ambițiilor pentru şefie? spre a sa camufla divergența în cazul aservirii. Acest lucru s-a auzit până şi în țară şi Corneliu Georgescu îmi spunea la 13 oct. 1942 că cei din țară sunt mâhniți, că nu ne înțelegem, eu cu HORIA SIMA. Acesta însă era rezultatul tocmai insinuărilor făcute de ei. Se încercau insinuări în legătură cu cazul Bitaracu spunându-se că a fost trimis să ia contact cu Bidianu şi Noveanu, cu toate că se ştia câte eforturi s-au făcut din partea noastră ca să fie oprit (15 oct. 1942). Acesta cred ca a fost. o victimă a clicii de la Rostock. Pentru crearea unui alibi erau chemați pe lângă băieții, în grupuri de 20 (3 Oct. 1942 - 28 Sept. 1942.) în vederea stabilirii legăturii directe pentru .ataşament personal, compensând ravagiile făcute de Petraşcu, dar şi băieți mai răsăriți cărora li se punea problema aservirii, montată de acolo (Rostook) pentru acceptare, iar el să ia poziția intransigentă (contra) de dragul principiilor legionare. Din acest plan a ieşit zvonul lansat de Ponta, în problema complotului făcut de mine în complicitate cu Gârneață, Horodniceanu, Trifa, Groza, Dragomir etc. Acesta să fie prilej de ruptură pentru ca ei să-şi poată consuma mişelia sub aceste alibiuri.

Dacă totuşi chestiunea aservirii nu s-a consumat cauza cred că a fost că n-a fost găsită ca actuală fiindcă necesitățile de război cereau soluția retragerii lui HORIA SIMA cu toate că el era dispus să accepte .

<u>A treia reacțiune publică</u> (în şedință comună) referitor la insinuările că complotul prilejuită de încercările de lămurire ale lui HORIA SIMA în sensul că totul a fost o exagerare a fantasiei bolnăvicioase a lui Ponta. Cu acest prilej am pus în plin toate racilele care rod Mişcarea amintind o serie întreagă de fapte pentru ilustrarea crimei care se face față de Mişcarea Legionară şi năruirea noastră interioară: ne sufocăm. Muze poate vorbi de centre de rezistență din moment ce atmosfera de intrigă, calomnie, mişelie, le descompune şi le sfarmă. Am arătat tot ce a făcut Petraşcu cu toate infamiile lui şi spiritul destructiv de la Rostock, am arătat toată intrigăria lui Stoicănescu care era de față (a început să plângă). Am vorbit două ceasuri de spovedanie descărcând prin aceasta atmosfera apăsătoare. La sfârşit Horia Şina a declarat solemn că Petraşcu nu va mai fi secretar general al Mişcării Legionare (16 oct. 1942.) N-am vorbit de tendința lor spre compromis pentru că demascarea

planurilor ar fi iritat şi poate ar fi dus la rupturi - provocând tocmai ceea ce mă temeam: alunecarea lor pe acest teren greşit. Lucrurile spuse în aşa fel şi dozate cu toată gravitatea lor au făcut o descordare, părea că ar urma o îndreptare. Ce este în sângele omului însă cu greu se poate schimba.

Frământată de asemenea zguduiri interne care atingeau însăşi esenţa ei, Mişcarea şi-a pierdut capacitatea de manevră. Meschinăria i-a descompus această capacitate. Cramponarea lui HORIA SIMA la şefie şi spiritul de neîncredere o va face incapabilă să-şi cucerească în lupta politică poziţii mai bune sau să poată folosi conjuncturile favorabile. Sfaturile bune în asemenea atmosferă nu dau roade şi fiind suspectate pot face rău întrucât s-ar face invers de cum se spune. În această privinţă mi s-ar putea face imputare de ce am dat sfaturi bune şi dezinteresate. De asemenea mi s-ar putea imputa scrupulele excesive pe care le-am avut din punct de vedere moral. Ar putea fi considerate chiar slăbiciune, ar nu din punct de vedere legionar!. Nici la cele mai monstruoase minciuni şi insinuări cu "plecatul în Italia", care făceau rău în primul rând rău Mişcării, n-am răspuns cu contra insinuări. Căci puteam să întorc manevra şi să spun ;„Dacă Petraşcu sau Stoicănescu sau HORIA SIMA spune că plec în Italia este adevărat. Da, dar plec cu consimţământul lui. Mişelia însă este acum evidentă fiindcă ei îmi atribuiau planul pe care se dovedeşte că îl cloceau ei, încă de atunci pentru cazul când n-ar fi aranjat cealaltă soluţie a aservirii pentru satisfacerea ambiţiilor personale.

Din asemenea mobile nici nu pot ieşi lucruri mari. Niciodată tendinţa bolnăvicioasă a egocentrismului n-a putut stimula energiile creatoare comune. Egocentrismul n-a creat niciodată condiţii prielnice pentru - fapte mari în colectivitate organizată fiindcă oamenii bolnavi şi otrăviţi de această meteahnă n-au nimic sfânt şi pot trece peste orice considerent moral sau interes colectiv dacă nu se satisfac ambiţiile lor personale, cei care sunt roşi de această meteahnă şi n-au viziuni mari, devin găinari politici. Trăiesc din minciună, ipocrizie şi păcăleală prin cultivarea părţii negative din om. Şi într-o zi totul se va descompune sau denatura. În acest sistem se intră în cerc vicios şi Îndreptarea este grea. Elementele înconjurătoare se împart şi ele. Clica concură activ la agravarea răului. (Cazul Stoicănescu, Petraşcu). Elementele care nu văd sau se prefac că nu văd, punându-şi ca struţul capul în nisip, se\ fac vinovate de toleranţa fiindcă lasă răul să se întindă pentru a nu se pune rău. Deci atât intrigantul, calomniatorul cât şi laşul sau interesatul accentuează criza. De asemenea şi cel care se resemnează. Cei care văd şi nu lasă răul să se întindă trebuie să ia de multe ori atitudine protestatară care n-are nici darul măcar să îndrepte, fiindcă răul atinge însăşi sâmburele conducerii.

De multe ori în acest al doilea exil mi-am pus întrebarea dacă Mişcarea noastră cariată acum de intrigă şi împănată de atâţia oameni incorecţi în posturi de conducere, ar putea, înainte de a-şi vindeca aceste metehne, să-şi îndeplinească misiunea sa politică şi educativă pe care i-a dat-o. Căpitanul. Aceasta chiar dacă conjunctura şi lupta ei ar aduce-o din nou la putere.

Şi această îndoială a constituit tot timpul un balast pentru elanul de luptă cu forţele externe adverse. Totuşi ardoarea de a merge înainte n-a încetat nici o clipă. În special menţinerea unităţii a fost o condiţii esenţială pentru a putea duce lupta pe celelalte fronturi. În această privinţă adevărul rezultat din fapte este că HORIA SIMA si oamenii săi n-au servit niciodată unitatea Mişcării cu toate că îşi face din aceasta un principal merit. Unitatea s-a păstrat datorită abnegaţiei legionare de a-l accepta la conducerea Mişcării cu toate că se observau lipsuri fundamentale. Toate eforturile făcute pentru a crea un prestigiu conducătorului se anulau fiindcă era folosit de paraziţi (clică) spre a lovi în noi. (13 August 1941)

Omeneşte am făcut tot ce a fost posibil pentru a îndrepta lucrurile,: stăruind cu o răbdare şi un calm mai mult de cât poate suporta temperamentul meu. Sentimentul răspunderii mi-a dat această tărie!

Aşadar criza de conducere din Mişcare va fi o criză principală spre a explica de ce pe plan - politic au ratat atâtea soluţii de rezolvare crizei interne care totuşi erau posibile.

II. Aspectul extern

După cum am mai spus, în popasul de orientare făcut acum un an, am relevat trăsăturile crizei din România privindu-le mai mult sub aspectul extern. Factorii principali au fost: 1) Mişcarea Legionară; 2) Lumea veche şi 3) Factorul german.

Am văzut schematic aspectul intern al Mişcării.

În cele ce urmează să vedem raporturile cu factorii externi, în raport cu criza de conducere în Mişcare.

A. <u>Poziţia lui Antonescu</u>

Pe plângă cele menţionate în popasul din anul trecut (ca exponent cu voie sau fără voie al lumii vechi) se pot menţiona următoarele:

1. 0 greşeală istorică se va imputa lui Antonescu că n-a avut înţelepciunea şi tactul necesar să soluţioneze criza de generaţii care bântuie de 20 de ani Statul Român. .Această răspundere apasă şi asupra noastră.

2. Agravarea acestei crize va anemia mult Statul Român şi dacă Mişcarea va cădea în mâini

iresponsabile poate chiar să-i primejduiască însăşi existenţa fiindcă se poate uşor transforma în situaţia de a face rău fără să vrea. Pentru alunecarea în acest sens o vină ar avea şi Antonescu - judecat ca om de stat român - pentru că nu recunoaşte răul ce rezultă din această încordare internă în toiul unor evenimente atât de neprevăzute.

3. Atacul de fond dat de Antonescu în cărţile "*Pe marginea prăpastiei*" asupra esenţei legionare arată că el, fie că n-a înţeles nimic din lumea nouă a Căpitanului, fie că a fost şi este duşman calculat. Renunţând de a mai face diferenţa intre legionarii realmente bine crescuţi de Căpitan şi cei slabi denaturaţi în ultimul timp, înseamnă că este ostil Mişcării în întregime. 0 greşeală cel puţin tactic din punctul lui de vedere.

4. Cererile de extrădare (dacă sunt adevărate) arată vechiul plan al lumii vechi de a extermina cadrele Mişcării, folosind această conjunctură pentru a scăpa de un pion de constrângere în orientarea externă şi la rigoare a invoca incapacitatea Mişcării Legionare că nu are cadre de guvernare.

5. Regimul lui Antonescu lipsit de centru de greutate la început. A trăit din necesitatea de război şi din necesitatea de a câştiga timp a lumii vechi. Mult timp a trăit din prestigiul acordat de Fuhrer combinat cu şantajul făcut lumii vechi cu germanii şi vice versa. (Curios: în conjunctura favorabilă pentru Mişcarea Legionară Antonescu şi-a întărit situaţia prigonind pe legionari, aşa cum au făcut şi politicienii democraţi. Acum s-a stabilizat pe tripedul: lumea veche, armata şi necesitatea de război externă mărită şi prin lipsă de seriozitate pentru a fi o soluţie viabilă a conducerii Mişcării Legionare.

6. Caracterul lui voluntar şi ambiţios l-a făcut de la început să se pună pe o temă intransigentă fapt ilustrat prin executarea Colonelului Zăvoianu şi a celorlalţi camarazi precum şi condamnarea celor de la 3 Septembrie 1940 pentru acţiunea care l-a adus la putere! De asemenea a respins, după mărturiile sale, încercarea de mediaţie a Mareşalului Goring. Ar fi spus: "*Domnule Mareşal, în politica externă este o singura soluţie pentru România: alături de Axă. În politica interna sunt o sută de soluţii din care una fără Generatul Antonescu.*" Altă variantă spusă lui Lupu. "*În politica internă sunt o sută de soluţii însă nici una nu este cu legionarii.*" Deci, profitând de conjunctură, afirmă intransigenţă absolută (2 dec. 1941) de la început cu mai mari posibilităţi de menţinere în actualele împrejurări când situaţia de pe frontul de răsărit reclamă o mai mare menajere a lui Antonescu. Pe de altă parte Antonescu are posibilităţi de presiune directă asupra legionarilor din închisori.

7. Suportul de elan Antonescu crede că-l va găsi în spiritul tranşeelor, folosind asociaţiile (invalizilor) patriotice cu care crede că va depăşi Mişcarea Legionară hărţuită sub raport moral şi fizic.

8. Tendinţa de creare a unui organism politic (partid) ca suport prin care să înlăture necesitatea formală a Mişcării Legionare, acest lucra făcut sub egida germană.(Ar fi fost chiar înţeles cu Fuhrerul în acest sens. (Inf. Fs) Eventual concentrarea cuziştilor. (4 Nov. 1942).

9. Armata reprezentată, prin statul major are ambiţia de a-şi menţine rolul politic în stat şi deci - după cele întâmplate - ea este contra revenirii Mişcării la putere. Poate chiar lansarea lui Dragalina ca succesor al lui Antonescu în eventualitatea morţii lui să aibă şi acest tâlc în suportul lui Antonescu (pe lângă influenţa anturajului masonic există şi un punct de vedere al Statului Major şi el poate, în mare parte, masonizat.

10. Tendinţa de a-şi asigura continuitatea prin Mişu Antonescu care este preocupat de a-şi găsi un loc de frunte în cadrul generaţiei sale. Toate încercările de manevră pornesc din această tendinţă care pare că înmoaie intransigenţa Mareşalului Antonescu. S-ar putea deci pune problema (ca tendinţă) a unei reconcilieri sub preşedinţia lui Mişu Antonescu. Concepţia de bază a lui Mişu Antonescu este că orice înţelegere cu legionarii înseamnă-pieirea lui. Această greşeală n-ar mai face-o el mai ales după experienţa din trecut (8 Martie 1942.) Din tendinţa lui de manevră ar trebui presupus că urmăreşte (Germanii au folosit acest lucru prin lansarea zvonului că după Mareşalul Antonescu urmează Mişu.) :

a. Faţă de Germani să arate că nu are o poziţie înţepenită şi că armata este aceea care nu admite înţelegerea iar Mareşalul se teme să nu iasă încurcături (îmi spunea Rademacher la 1 nov. 1941 că Ică ar fi spus că el îşi dă seama că nu se poate merge la infinit împotriva Mişcării Legionare);

b. Să întreţină iluzia la legionari că nu este ostil pentru a nu atrage întreaga ură şi a slăbi coeziunea lor. Aşa spunea el (M. P.) că nu are nimic cu legionarii, că este prieten bun cu fruntaşii legionari, că s-a rupt definitiv de partidul liberal etc. (25 oct. 1942.);

c. Colaborarea cu elemente care să-i ofere garanţia că nu sunt prepuşi ai lui HORIA SIMA şi care reprezintă o realitate în Mişcare pentru ca - sub forma aceasta - să ancoreze în Mişcarea Legionară.

În mod real deci numai această posibilitate există şi există de când s-a făcut ruptura la 21 Ianuarie 1941. Toate au convers spre această ţintă. Aşa a fost staţionarea maşinii preşedinţiale în timpul rebeliunii în faţa casei noastre. Telegrama de care vorbea Bolschwing etc. Prin această manevră se satisfăcea şi tendinţa Mareşalului Antonescu de a realiza unitatea de comandă în stat prin

luarea şefiei Mişcării Legionare, care a fost mărul discordiei în guvernarea regimului naţional-legionar.

11. Centrul politicii româneşti fiind Antonescu, iar germanii fiind din motive de război dependenţi de ăl fapt confirmat de atâtea ori prin numeroasele vizite şi declaraţii (vezi Rademacher, Ahrens -18 Sept. 1942) etc. nu aveam de ales decât următoarele căi :

a. Să ieşim de pe arena politică şi să ne resemnăm în expectativă până după război.

b. Să manevrăm speculând tendinţele amintite prin elemente care să inspire încredere partenerului în reuşită şi garanţii Mişcării, invocând totodată şi considerente superioare pentru soluţionarea crizei de generaţii şi evitarea fricţiunilor dăunătoare pentru prestigiul şi poziţia Statului Român în exterior.

c. Să aşteptăm crezând ta imponderabilul făcut mult mal probabil prin exageratele şi desigur tendenţioasele zvonuri în legătură cu diferitele boli ale lui Antonescu care au început să circule de la sosirea noastră.(că suferă de cancer am auzit de la 21 ian. 1941;11 Iunie 1941; sursa Pşc. că este nebun".) Necesităţile de război ale Germaniei o făceau să fie foarte de aproape interesată de criza politică internă românească şi prin forţa lucrurilor în neînţelegerile dintre Antonescu şi Mişcarea Legionară lor le revenea rolul de arbitru. Numai prin ei deci se puteau modifica sau accentua anumite tendinţe amintite mal sus.

B. <u>Poziţia Germană</u>

Am schiţat-o mai pe larg în liniile ei mari în expozeul (popasul de orientare) făcut acum un an. Ea s-ar putea rezuma :

1. Interesul militar al Germaniei a fost deservit prin ruptura colaborării Mişcării Legionare cu Mareşalul Antonescu ca urmare a rebeliunii din 21 Ianuarie 1941.

2. Tendinţa era de revenire la colaborare în mod treptat prin infiltrare şi manevră, înlăturând piedicile care ar împiedica-o şi în primul rând prin renunţarea la şefie a lui HORIA SIMA, considerat vinovat pentru declanşarea acestei crize prin nevenirea la Fuhrer când poate s-ar fi putut aplana.

3. Metodă până la desăvârşirea acestei operaţii şi până la dobândirea încrederii în regimul lui Antonescu:

a) O aripă să se infiltreze în Ţară prin împăcare reprezentată de personalităţi care să angajeze, fapt care să le dea lor posibilităţi de mediaţie cu tendinţa de a despresura pe Antonescu de lumea veche, iar

b) O altă aripă formată de grupul indezirabililor de Antonescu în frunte cu HORIA SIMA să rămână în Germania ca supapă de siguranţă dacă acţiunea primei aripi nu reuşeşte şi eventual ca mijloc de constrângere, urmând a se întoarce pentru colaborare totală imediat ce asperităţile vor fi netezite.

c) Grija ca această operaţie să decurgă în condiţiuni care să nu aducă perspectivele unor noi tulburări ieşind dintr-un element relativ cert şi aruncându-se în necunoscut.

d) Pivotul întregii acţiuni rămâne pentru perioada războiului Antonescu, Mişcarea Legionară oferindu-i cadrul de siguranţă şi elanul de masse.

e) Această tendinţă principală de readucere a Mişcării pentru colaborare cu Antonescu a fost tulburată de două tendinţe accesorii:

1) Una de necesităţile de presiune (şantaj) asupra lui Antonescu atunci când nu-şi satisfăcea obligaţiile sau făcea alte dificultăţi, fapt care făcea să înceteze presiunile în prima direcţie şi lăsa înadins impresia (pe care ei ştiau că va transpira în cercurile lui Antonescu) că situaţia Legiunii s-a îmbunătăţit şi deci poate râvni la întreaga conducere a Statulul Român. Acest mijloc de presiune prin Mişcarea Legionară se adaugă la celelalte şi anume: Interne :1) Regele; 2) pretextul bolii sale; Externe: 1) Ungaria; 2) Retragerea girului german şi eventual chiar perspectiva unei ocupări armate.

2) Folosirea (exploatarea) într-un mod curios a unei tendinţe de supralicitare ieşită din ambiţia lui HORIA SIMA în legătură cu anumite soluţii care să atragă servituţi asupra Mişcării şi Statului Român, despre care vom vorbi mai departe.

Tendinţa principală însă a rămas aceea a înţelegerii cu Antonescu pentru a întări frontul intern din România în vederea ducerii războiului. Aceasta era actuală fiindcă necesităţile de război primează în toată politica dusă de Cancelarul Hitler.

.0 recapitulare sumară a faptelor indică şi mai precis acest lucru. Din aceasta se va putea vedea şi de felul cum am ştiut noi să folosim posibilităţile oferite şi cât a stricat meschinăria şi incapacitatea conducerii în intervalul acestor doi ani de exil.

Părerea de bază a conducerii germane este :

1. Mişcarea Legionară după masacrarea cadrelor şi asasinarea Căpitanului şi-a pierdut capacitatea de guvernare

2. Antonescu nu se poate susţine fără sprijinul lor

3. Infiltrarea în conducere de stat a Mişcării Legionare este necesară pentru dobândirea experienţei (Kp. Iulie 1941)

I. Indicații pentru înlăturarea lui HORIA SIMA

Acestea au fost făcute alternativ după cum cerea jocul politic. Firul conducător oficial însă a fost menținut pentru înlăturare iar când necesitățile cereau se făceau atenuări mai mult cu caracter neoficial sau semioficial. *În menționarea acestor indicații care urmează, cele de atenuare vor fi prevăzute-cu semnul întrebării la început.*

Încă de pe când eram la Legație contele de M. mi-a strecurat aluzia că afară se vorbește că eu aș fi fost primit de Antonescu în vederea rezolvării crizei politice determinată de „rebeliune". I-am spus că sunt zvonuri, fapt care se dovedește că mă găsesc aici încă de la începutul conflictului. Mi-a spus că totuși aceste zvonuri au o semnificație. Se vede că prin aceasta vroia să facă o anumită sugestie.

În mod cronologic indicații într-un sens sau altul privitoare la schimbarea de șefie a lui HORIA SIMA s-au făcut în felul următor :

1. La 1 martie 1941 Bolwsching a întrebat pe Cerna dacă Mișcarea Legionară se poate despărți de HORIA SIMA. Acesta a răspuns că este imposibil.

(?) **2.** La 8 aprilie 1941 - Rademacher și Legath n-au vrut că stea de vorbă cu HORIA SIMA în mod ostentativ când au venit în Ahornallee și au vorbit cu Iasinschi și Papanace.

(?) **3.** La 8 Aprilie 1941 Hess ar fi spus lui Langenecker "*Nu s-a jucat decât actul I.*"

4. Discursul lui Killinger din aprilie 1941 net în favoarea lui Antonescu.

(?) **5.** La 15 mai 1941 - vizita lui Rademacher și Legath la Berkenbruck. Spune: "*Germania va repune Mișcarea Legionară treptat, primul pas s-a făcut: amnistia parțială.*"

6. La 20 mai 1941 vizita lui Rademacher și Legath: Scrisoarea trimisă de HORIA SIMA Cancelarului Hitler a produs o impresie foarte proastă. A amenințat cu extrădarea.

7. Consulul de la Constanța: "*Rezerva cercurilor conducătoare germane nu este față de Mișcarea Legionară, ci față de HORIA SIMA.*"

8. Killinger: "*HORIA SIMA nu poate domina Mișcarea Legionară*".

(?) **9.** Wolf justifică la 14 Iunie 1941 de ce i s-a făcut primirea lui Antonescu în condițiunile știute. Rostul justificării era restabilirea echilibrului nostru sufletesc!

10. Clodius: păreri defavorabile despre Mișcare ca și Legația. SS - păreri favorabile. (10 Iulie 1942 - Wolf).

11. Rademacher refuză să stea de vorbă cu Petrașcu la Rostock. Recomandă mergerea în Țară ca voluntari (11 Iulie 1941).

(?) **12.** Imediat după cele spuse de Rademacher altcineva pus înadins ... i-a spus lui Petrașcu să nu se întoarcă în Țară? (Deci Rademacher a spus de circumstanță pentru a auzi Antonescu că celălalt a restabilit situația.) Sau sunt două atitudini?

13. Acțiunea lui Schlim la Rostock (rupere și izolare a conducerii sau infiltrare?)

14. Kp. Kepler prin Flondor (Iulie 1941): Recomandă infiltrare pentru căpătarea experienței de guvernare.

15. La 5 August 1941 vizita lui Rademacher. A spus: "*În urma invitației, Fuhrerul și-a pierdut încrederea în HORIA SIMA și în Mișcarea Legionară, atâta timp cât o conduce el. Are încredere în Gl. Antonescu și atâta timp cât guvernează el, nu se poate pune problema unei schimbări.*"

16. La 19 august 1941 cu ocazia predării protestului pentru cazul Zăvoianu, Geissler a spus că problema legionară nu se va pune decât după terminarea războiului.

(?) **17.** Articolul din Sudost-Echo (l6 aug. 1941) atacă lumea veche pe chestia conspirației cu Belgradul.

18. Discursul cu epitete de "pigmei", "hoți de drumul mare" etc. al lui Killinger, luarea mesei cu Prof. și lauda lui după spusa lui Greceanu că ar urmări împărțirea Mișcării în două (Septembrie 1941)

19. Expunerea lui Killinger: "*Mișcarea este bună, dar nu este bună conducerea*". (12 Octombrie 1941)

20. În Octombrie Rademacher a spus la Rostock că "*va merge în Țară să înmormânteze Mișcarea.*" După ce a plecat i s-a imputat lui Petrașcu de ce n-a cerut să se împace cu .Antonescu. (17 Oct. 1941)

(?) **21.** La 19 Octombrie 1941 Legath spune că situația este rea de tot în țară și că tot ce se face este joc.

(?) **22.** După spusele lui Greceanu Neubacher ar fi spus să nu se dea concurs lui Ică.

23. Licos insinuează ... cu mașina (2 Nov. 1941)

24. Vizita lui Rademacher. Printre altele spune: "*Fuhrerul a ales între cele două forțe care existau în România, între Antonescu și Garda de Fier, pe Antonescu. Și atâta timp cât durează războiul va avea necondiționat acest sprijin cât timp va fi loial. Interesează ordinea. Dacă nu va fi, vom face orice pentru a o înfăptui.*"

I-a spus lui HORIA SIMA "*Dacă Legiunea a ajuns în situația aceasta, cauza ești D-ta*".

HORIA SIMA face declarații că este dispus să se retragă în anumite condiții.

(Hartig spune că Rademacher este colaborator apropiat al lui Ribbentrop. De asemenea Usatiuc.)

(?) **25.** La 10 Nov. 1941 Wolf spune că nu trebuie să ne grăbim pentru o înţelegere cu Antonescu (joc).

26. Schimbarea lui Petraşcu este cerută de Legath la 23 Nov. 1941 pentru că nu poate face faţă. (23 Nov. 1941)

27. Killinger spune Prof. Puşc.: "*Greşelile lui HORIA SIMA sunt că: 1. N-a venit pregătit la guvern; 2. Credea că Antonescu nu face politică.*"

28. .Lindscheid i-a spus lui Gula (fratele lui C-tin Papanace): "Să nu aşteptaţi să veniţi la putere cu HORIA SIMA."

(?) **29.** Neubacher sfătuieşte să nu se intre în guvern (5 dec. 1941), iar acelaşi Lindscheid spune: "*Băieţi, nu este nevoie să vă expuneţi, aveţi puţină răbdare, momentul Legiunii va veni imediat şi foarte curând*".

30. Schimbarea lui Petraşcu este cerută de Schlim ca incapabil. (Venirea lui Crişu Axente)

31. Vizita lui Gune şi exprimarea de păreri foarte bune asupra lui Antonescu (30 dec. 1941) Antonescu este sincer şi fără el nu se poate face nimic.

32. Imputarea făcută lui HORIA SIMA că n-a lăsat pe alţii să conlucreze cu Antonescu şi dacă va continua aşa va fi înlăturat (cu înţeles de ameninţare - Ian. 1942).

33. Vizita Generalului Muller prin care a cerut declaraţia privitor la legăturile cu Ţara şi atitudinea lui tăioasă şi distantă indica situaţia reală. (7 ianuarie 1942)

(?) **34.** Geissler i-a spus lui Dimitriu: "*Că ar vrea să vadă Mişcarea odată stăpână pe situaţie şi atunci să ştie ce are de făcut în special eu ofiţerii*". (Obs. Intenţia de şantaj este vizibilă ştiind că de la Dimitriu va transpira.)

(?) **35.** La 12 Ianuarie 1942 ne-a vizitat Rademacher când a făcut declaraţii de mare atenuare a celor spuse până atunci unde intenţia de şantaj asupra lui Antonescu era vizibilă, bănuind că transpiră de la noi. 1. Legiunea este ultima redută; 2. Timpul lucrează pentru Mişcarea Legionară; 3. Nu-şi poate închipui că HORIA SIMA a refuzat invitaţia Fuhrerului; 4. Că HORIA SIMA a făcut ce putea prin punerea la dispoziţie a şefiei. În cazul când nu vor reuşi vor da libertate Mişcării; 5. Că de acum încolo este suficient ca Mişcarea să nu comită greşeli; 6. Că se cunosc părerile şi tendinţele antigermane ale generalităţii etc.

La Rostock a spus că au căzut toate acuzaţiile afară de aceea cu HORIA SIMA, cu el nu există speranţe.

36. Langenek: "Greşelile în politică nu se iartă".

37. Discursul insultător pentru legionari al lui Killinger (30. I. 1942).

38. Legath spune: "*Ministerul de Externe n-are ce face cu cartea pe care a pasat-o HORIA SIMA şi ar face bine să o ia înapoi şi să o joace singur adică în sensul ca chestiunea şefiei să fie rezolvată în cadrul Mişcării.*" (Febr. 1942) (Obs. Acest lucru încânta pe unii - Sțoicănescu etc. - pentru deşteptăciune. În realitate însemna încetarea şantajului după vizita lui Antonescu şi revenirea la vechea situaţie.

39. Presiuni, cu ameninţări poliţiste prin Geg. (ziarist) trimis de Fs care reprezintă anumite cercuri superioare. 1) Killinger a cerut de la Găvănescul schimţarea lui HORIA SIMA; 2) Geg. a spus lui Zh. că HORIA SIMA să se retragă, altfel va suferi Mişcarea. Antonescu se poate înţelege eu Mişcarea fără HORIA SIMA; 3) Fs. a spus lui Ică să se înţeleagă cu Mişcarea, iar acesta a răspuns că a vorbit cu Fuhrerul pentru a se face un partid naţional-socialist (21 Februarie 1942).

(?) **4O.** La 24 Februarie 1942. Wolf poate pentru faptul că ieri am trimis pe Stoicănescu cu propunerea „Totul pentru Ţară" a primit instrucţiuni să ne spună; "Voi nu sunteţi ca orice refugiaţi. Aveţi o misiune. Până acum n-aţi făcut nici o greşeală. Să nu o faceţi prin apropiere. Antonescu o să arunce toate asupra voastră." El a vorbit cu Muller şi o să vadă cum stă chestiunea. (24 februarie 1942)

41. La 26 Februarie 1942 s-a prezentat la Zh. Geg., trimis din partea lui Fs. şi i-a spus să trimită vorbă lui HORIA SIMA pentru a-şi da în fapt demisia (cu adevărat) pentru că ce a făcut până acuma nu este decât pentru ca să nu se spună că n-a făcut. Acest lucru se ştie. Altfel va fi curăţat. (Diminuarea importanţei mai târziu pentru atenuare. Crist. spune că Fs. este omul lui Antonescu iar Fabr: este neserios, trimis de HORIA SIMA.)

Legath a spus că şi Killinger a avizat pentru paza lui HORIA SIMA (Obs. Se vede presiunea fiindcă prin Fs. nu face aceasta fără un calcul.

42. Harţig spunea şi el că ne găsim pe o linie moartă dar cu Antonescu nu ne putem înţelege din moment ce urmăreşte să ne împuşte (2. II. 1942).

(?) **43.** La Rostock Gaspar spune lui Petraşcu în acelaşi sens ca şi Wolf la 24. 2. 1942: "Trebuie să aveţi răbdare. Guvernarea macină. Germanii pot sprijini după ofensivă". (4 Martie 1942)

(?) **44.** Wr. spune: că s-a convins până şi Fabricius că revoluţia din 21 ianuarie 1941 a provocat-o Antonescu, dar greşeala lui HORIA SIMA a fost că n-a venit în vizită. *"Pe Ică îl cunosc şi atunci când nu va mai da, va fi aruncat afară."* (6 Martie 1942)

45. Vizita lui Rademacher la 12 martie 1942 (ultima vizită la Berkenbruck) când s-a discutat formula Partidului "Totul pentru Ţară" (vezi discuţia pe larg după note bătute la maşină):

1. Nu crede în viabilitatea formulei;
2. Pe el nu-l interesează criza internă românească ci numai interesul Germaniei;
3. Lumea veche s-a dovedit superioară în strategia politică fiindcă a ştiut să ţină seamă de necesităţile de război ale Germaniei;
4. Greşeala de a ne fi lăsat provocaţi;
5. Contribuim la victorie stând liniştiţi aici;
6. Va comunica propunerea superiorilor.

46. La 12 Aprilie 1942 îndemn din partea lui Legath pentru a ne repeta cererea de a fi primiţi ca voluntari, iar la 20 aprilie 1942 spune lui Iasinschi că trebuie să stăm pentru a şti cum se conduce un popor. (Obs. Pentru a da prestigiu, şantaj sau lichidare onorabilă?)

Hartig spune că nu se va admite fiindcă conducerea Mişcării trebuie conservată.

(?) **47.** Legath spune la 2 mai 1942: Că s-a îmbunătăţit situaţia Mişcării la Fuhrer şi că formula Dobre a căzut, că în nici un caz nu s-ar face extrădarea. Legath a spus acelaşi lucru şi lui Petraşcu şi l-a întrebat de ce nu se bucură. Iar o persoană politică a întrebat dacă acum HORIA SIMA a fost la Hitler în audienţă. (11 Mai 1942) (Obs. Minunat şi abil sistem de şantaj asupra lui Antonescu.)

(?) **48.** Memoriu favorabil făcut pentru Mişcare de către Const. Papanace contra lui Antonescu (Legath)

(?) **49.** Plimbarea ostentativă a lui Wolf cu HORIA SIMA prin mijlocul Berlinului. (Obs. Tot pentru şantaj) (13 mai 1942)

(?) **50.** La 4 Iunie 1942 când a venit Legath să ne recomande pe cel care îi va lua locul (Ahrens) a spus: Că guvernul Antonescu înclină spre Italia, că situaţia se va menţine pană la terminarea războiului cu Rusia şi că alta ar fi fost situaţia dacă la 3 Sept. 1940 era curăţenie radicală. Acum trebuie pregătit dosarul pentru viitor ca să se ştie ce trebuie făcut.

51. La 8 Iunie 1942, sursa P.S.: "*Antonescu face încurcături pe chestia Ungariei*". Interes pentru Dragalina.

(?) **52.** În cercurile superioare germane ar fi acum Antonescu discutat! "*Nu poate aduce România în lumea nouă*" (M.M.)

(?) **53.** Boala lui Antonescu confirmată insistent de cercurile germane cu care avem legătură. (Wolf confirmă la 19 Iulie 1942; Schuler, Langenek - la 24 Iulie 1942)

(?) **54.** Se relevă în cercurile germane (?) că scrisoarea în legătură cu Antonescu ar fi făcut impresie bună şi că Ribbentrop este nemulţumit de stările din România. (29 Iulie 1942.). Langeneker spume că Mişcarea Legionară hotărăşte guvernul (27 Iulie 1942).

55. Vizita lui Rademacher la Rostock (6 Aug. 1942) şi refuzul de a veni la Berkenbruck. Categoric pentru schimbarea lui HORIA SIMA.

Aluzii la lagăr dacă nu se ajunge la o înţelegere (3 iulie şi 18).

56. Killinger: "*Atâta timp cât trăieşte Antonescu nu poate fi vorba de HORIA SIMA.*"

57. Succesorul lui Antonescu este Mişu (Externele).

58. Consulul de la Constanţa : „Fuhrerul nici nu vrea să audă de HORIA SIMA, şi atâta timp cât este el, Mişcarea va sta deoparte. (29 Sept. 1942.)

59. Rademacher a făcut caz: „*HORIA SIMA a promis că îşi dă demisia. S-o facă.*"

60. Crist.: Atâta timp cât este HORIA SIMA nu se pot normaliza raporturile cu Germania. Cercurile dirigente legionare să rezolve criza. Germania nu se amestecă. Dacă nu se rezolvă problema conducerii Mişcarea Legionară nu poate ieşi la suprafaţă.(9 Oct. 1942) Relevă pe larg incapacitatea lui. HORIA SIMA şi anunţă şi el mutarea de la Berkenbruck pentru a se evita contactul şi proteja viaţa.

61. Desconsiderări : Spusa brutală a lui Wolf: „*Toţi colaboratorii mei cu spus ca aceştia nu pot fi conducătorii românilor*". (5 Oct. 1942.) Bandă de ţigani: (D-na Hartig - 9 Oct. 1942)

62. Inginerul L. din cercurile germane: „*Germanii vor Mişcarea, dar nu vor pe HORIA SIMA.*"

63. Înfiinţarea condicii de prezenţă. 17 Oct. 1942. Prim indiciu de presiune. Geissler se eschivează de a primi în audienţă pe HORIA SIMA.

64. Lang. (Viena): "*HORIA SIMA trebuie să se retragă şi să lase la conducere pe Iasinschi*" etc. (N. B. unele ştiri primite prin elemente din clică trebuiesc primite şi cu rezerva unor deformări tendenţioase.)

65. La 20 nov. 1942 a invitat pe Stănicel, Roşu etc. şi le-a spus: „*Nu trebuie să luaţi în consideraţie tot ce spune Rademacher.*"

66. Avertisment cu lagărul făcut de Rademacher la Bety. (27 Nov.1942).

67. Foarte îndoielnică spusa lui Stoicănescu că la întrebarea făcută de Wolf lui Rademacher în ziua de ... de ce nu-l schimbă ar fi spus că este imposibil. "Mişcarea Legionară este legată de el".

68. Ultima vizită a lui Ahrens i-a pus problema retragerii. Cred, după cele precizate de gen. Muller la Buchenwald - că i s-a cerut categoric. Discuţia s-a făcut între patru ochi. HORIA SIMA a spus că se pune aceeaşi chestiune a retragerii (4 Dec. 1942).

69. Izbucnirea aşa-zisului complot la Rostock, tot un mijloc de presiune pentru intimidare sau pentru justificarea internării în lagăr după obstrucţia şi cramponarea făcută de HORIA SIMA pe chestia şefiei. Evident sunt şi alte dedesubturi puse la cale de clică. Anunţarea telefonică a lui Ahrens că viaţa tuturor şi în special a lui HORIA SIMA este ameninţată. (Pază) (8 decembrie 1942).

Din enumerarea acestor fapte - care nu sunt toate – rezultă că cercurile oficiale sau semioficiale cu care s-a luat contact, au precizat fără echivoc că raporturile intre Mişcarea Legionară şi Germania nu se pot restabili atâta timp cât HORIA SIMA va sta în fruntea Mişcării.

Este de remarcat că nici un german care are o funcţiune în stat oricât de modest ar fi el, nu vorbeşte la întâmplare. Totul este sincronizat şi spus dozat pentru un anumit scop. Asta chiar când precizează că sunt păreri personale. Dacă Germanii ar fi vrut să rezolve numai criza de şefie din Mişcare chestiunea ar fi fost mai simplă: n-ar fi fost anumite contradicţii aparente. Oficial să te indemne la înţelegere cu Antonescu şi semioficial să spună contrariul. În cazul când totuşi aceasta a fost intenţia atunci fie că n-a fost îndemnare la cei ce aveau misiunea, fie neînţelegere între anumite foruri – ceea ce este greu de conceput. Această presupunere nu poate sta în picioare cu atât mai mult cu cât raţiunea presiunilor s-a văzut mai vizibil în următoarele cazuri :

I. În legătură cu participarea pe front.
2. Punerea problemei Ardealului.
3. Înclinarea guvernului Antonescu spre orbita italiană
4. Probleme economice şi avantaje
5. Anumite interese ale saşilor din Ardeal etc.

N-au preconizat o soluţie pură legionară fiindcă convingerea lor de bază este că Mişcarea Legionară după pierderile de cadre avute, nu mai are capacitatea de guvernare. Pentru acest motiv în principal găseau mai eficace în vederea ducerii războiului, ca Mişcarea să fie un element de constrângere a lumii vechi de a duce războiul dacă ea nu putea colabora. direct la guvernare, sau după cum am spus, metode combinate. Pion de constrângere şi element de despresurare în interior a lui Antonescu. De asemenea chestiunea cu boala sau exagerarea ei erau poate tot un mijloc de presiune ca să justifice schimbarea atitudinii .

Pe aceste linii s-au mişcat ei în primul rând în interesul războiului, de victoria căruia stă legat şi interesul neamului românesc, deci al Mişcării Legionare. Atitudinea faţă de elementele refugiate a variat după aceste necesităţi - mai ales că conducătorul Mişcării n-a putut sesiza realitatea sau n-a avut interesul să o sesizeze - astfel: La început tendinţa de concentrare a tuturor elementelor refugiate peste graniţă, asta ca întreg pionul să fie în mană (şi ca o problemă de siguranţă), când Antonescu s-a angajat în război parţial, dispersarea peste graniţă (cazul Zaharia, Şocariciu, Răuţă, etc.), iar când s-a angajat total, scoaterea din funcţiune şi conservarea în lagăr. Acest lucru era însă de prevăzut de acum 10 luni pentru cazul când nu se soluţiona problema şefiei.

II. Indicaţii pentru soluţionarea crizei

1. Aducerea mea şi a lui Iasinschi pentru a putea începe tratative din libertate (Februarie 1941) .Aceasta ca urmare a constatării făcute de Antonescu în Ian. 1941 care după cum s-a aflat de la Şteflea: "*Singur Papanace are poziţie bună la Berlin*".

2. Fiindcă se vede că Iasinschi nu era agreat de Antonescu. sondarea lui von Bolschwing cu telegrama trimisă de Mişu Antonescu pentru tratative (12 martie 1941) pentru a începe eu tratative. (El a fost de părere să nu începem!).

3. Cu ocazia vizitei la Rostock, în faţa lui Petraşcu, Legath mi-a spus că aş putea fi cu succes un "Gegensatz" al lui Mişu Antonescu pe lângă Mareşalul Antonescu ("gegensatz": opoziţie, antiteză). Sugestii în acest sens! (3O Nov. 1941).

4. Aceleaşi sugestii le dă Rademacher la 12 Ian. 1942 spunând că: "*Antoneştii au păreri foarte bune despre capacitatea Dvs. în problemele de stat*" şi la obiecţiunea mea că acestea sunt trucuri pentru divizare, el a asigurat că "*le crede foarte sincere*". (Obs. Nu este exclus ca tocmai aceste păreri bune să-i fi pus pe acţiunea de ponegrire.) Poate să fie juste căci despre acest lucru am aflat prin multe părţi şi am fost informat de Bw. că la întrevederea avută cu Mareşalul Goring la Viena s-ar fi exprimat la fel.

5. Spusa lui Legath la 10 Martie 1942 că eu sunt văzut bine de Antonescu.

6. Părerile exprimate de von Vabel în faţa celor 4 băieţi dintre care şi Petraşcu etc.

7. Încercarea lui Killnger de a găsi o soluţie prin Prof. Ion Dobre (24 Ian. 1942) şi susţinerea

acestei soluţii de către Lindscheid la Berlin (8 Febr. 1942) (Agreat de Statul Major).

8. Soluţia Noveanu agreat de Antonescu pusă în mod serios de Geissler şi Ahrens la 3 Iulie 1942 când sonda venirea lui Noveanu pentru a lua contact pentru uşurarea .situaţiei.

9. Încercarea lui Killinger de a soluţiona criza prin Prof. I. Zelea Codreanu (Sept. 1941).

10. Soluţie Vojen. Von Bw. cere lui HORIA SIMA să nu se opună la intrarea lui în guvern. Vojen pretinde că ar avea 30 % din Mişcare.

11. Soluţia Prezan într-o anumită eventualitate

12. Posibilităţile de acţiune ale lui Iosif Costea pe teren pentru tratative şi găsire de soluţii etc. (Vezi ştiri 28, 29 Oct. 1942) (2 Dec. 1942).

13. Soluţia Radu Mironovici ca element al Mişcării Legionare.

III. Situaţii de fapt în Ţară

1. Închisorile pline de legionari suportând un tratament de uzură fizică şi morală insuportabil (problema nimicirii cadrelor);

2. Acţiuni dezorientate în ţară a cadrelor de acolo. Mulţi de acolo cer să-şi dea demisia HORIA SIMA;

3. Psihoza de panică după executarea col. Zăvoianu -şi descurajarea masselor;

4. Perspectivele înfiinţării unui partid sub egida Germaniei (N.S.);

5. Diverse rupturi în cadrul Mişcării (Boldeanu etc.), închisorile împărţite în două;

6. Formarea unei conduceri Dobre, Noveanu, Bideanu (29 Ian. 1942);

7. Acţiuni izolate ale lui Boldeanu pentru împăcare, şi Rotea;

8. Disidenţa Decebal Codreanu, Mişcarea intrată în convulsiuni;

9. În ultimul timp de la Ionel N. şi Costea:

a. Situaţia foarte grea;

b. Necesitatea unei acţiuni repede pentru a se salva ce este posibil;

c. Costea se plânge că HORIA SIMA nu-i dă voie să trateze;

d. Cei din închisori ameninţaţi cu viaţa lor;

e. Armata contra Mişcării Legionare;

f. Politicienii îşi strâng rândurile;

g. Antonescu este cu două feţe faţă de situaţia generală (2.12.1942).

Situaţia de pe frontul Africii şi iarna de pe frontul rusesc unde ofensiva sovietică ia proporţii din ce în ce mai mari îngreunează situaţia prin faptul că încurajează lumea veche. Aceasta cu atât mai mult cu cât Antonescu avea convingerea de marile posibilităţi de luptă ale Angliei şi despre rolul iudaic la viitoarele congrese de pace.

Toate aceste realităţi HORIA SIMA nu le-a putut îmbrăţişa cu vederile largi pe care le comportă funcţiunea de şef al singurei Mişcări care putea soluţiona criza politică a Statului şi poporului român. N-a avut nici sentimentul de răspundere corespunzător. Între problema Mişcării şi problema lui personală el a pus accentul pe aceasta din urmă. De multe ori a încercat pe toate căile să le identifice şi când nu s-a putut, a abandonat pur şi simplu interesul Mişcării Legionare.

Liniile pe care s-a mişcat în aceşti aproape doi ani de exil au fost :

1. 0 insistentă - aproape arogantă - acţiune de reabilitare şi justificare plină de milogeli şi lipsă de demnitate care nu cadra cu mândria de legionar şi cu atât mai mult cu aceea de conducător şi care nici măcar nu-şi atingea scopul fiindcă impresiona prost. (Memorii şi fel de fel de intervenţii cunoscute şi necunoscute prin M. Predescu, D-na Greceanu etc. - 3 Oct. 1942 - făcute chiar de el şi înaintate de alţii cu laude exagerate etc., cadouri, atenţii etc.). Deci toată libertatea în acest sens. Demnitatea stă şi ea în sânge.

2. Acţiunea de denigrare a lui Antonescu, lipsită de eleganţă şi călărirea pe tema neloialităţii lui pe care cu toţii aveam motive să o presupunem.

3. Tendinţa de a aluneca pe terenul supralicitărilor primejdioase fără ca să-şi dea seama că Mişcarea Legionară nu va putea concura pe un teren care nu este al său, cu oameni care au educaţie şi concepţie politică veche.

4. Admiterea manevrei numai dacă s-ar fi făcut cu câţiva oameni de casă de ai lui, lucru care de fapt era imposibil să se repete acum, şi torpilarea tuturor celorlalte posibilităţi prin suspiciune, denigrare şi sabotare.

N-a fost dispus pentru-manevra de înţelegere decât cu Petraşcu (Cazul Schlim ...) şi a torpilat rând pe rând toate soluţiile reale care puteau scoate Mişcarea Legionară din impasul greu în care a pus-o. Groaza ca cineva să nu scoată Mişcarea din impas şi se consolidează.

5. A jonglat pe chestia şefiei într-un mod care a agravat-o fiindcă a pus-o pe un teren de prestigiu pentru Germani în loc ca să evite acest lucru iar când situaţia a devenit foarte strâmtorată în loc ca să se retragă a cultivat problema aservirii a cărei evoluţie o vom arăta. Asta a făcut-o deşi în Sept. 1942 i-am spus-o într-o formă categorică că şi din punct de vedere personal greşeşte dacă se

fixează pe o poziție înțepenită. și o face problemă de prestigiu.

6. N-a prins esențialul și n-a știut să scoată avantaje pentru Mișcare și chiar pentru el personal, călărind pe necesitățile de război ale Germaniei care cereau ca el retras să stea ca supapă de siguranță în Germania iar alții să despresureze pe Antonescu pe teren. Asta cu atât mai mult cu cât și căderea de la guvern a venit din această cauză. Manevrele secundare nu trebuiau să deruteze acest lucru, indiferent care ar fi fost mobilul lor real.

Cramponarea de situația a fost atât de feroce încât el a alternat între totală aservire sau totală ruptură indiferent de dezavantajele care rezultă pentru Mișcarea Legionară. Drumul politic de la mijloc oare îl ducea înainte, nu l-a ales.

A spus într-o ședință că Mișcarea se găsește între Scyla și Caribda și trebuie să aleagă.

I-am spus: *Cu Scyla împotriva Caribdei – te înghite Scyla. Trebuie și cu Scyla și cu Caribda pentru a distanța Scyla de Caribda și eventual a le opune. Nu poți concura pe terenul renunțărilor fiindcă lumea veche are posibilități mai mari. Dacă Mișcarea Legionară se găsește între Scyla și Caribda unde a băgat-o să se dea la o parte pentru ca să vie altcineva să o scoată în larg. Deci nu cu Scyla și nici cu Caribda, ci el la o parte și Mișcarea cu direcția înainte.*

Așadar necunoașterea situației atât a adversarilor cât și a prietenilor îți ia posibilitatea de manevră. Cu atât mai mult când Intervine și interesul personal care derutează.

7. Incapacitatea de manevră nu venea nici din necesitatea fixării pe o poziție intransigentă fiindcă tot timpul a încercat să sondeze în vederea unei înțelegeri personale cu Antonescu cu toaie că în ședințele noastre (ale Forului) arăta imposibilitatea unei asemenea acțiuni (scrisoarea Olteanu etc.) și multe alte lucruri care nu sunt cunoscute în întregime (contactul emisarilor săi cu fratele lui Mișu etc.).

8. Toate nenorocirile pentru Mișcare și chiar pentru el au provenit pentru că acest om n-a vrut să colaboreze sincer cu mine și în permanență a avut teamă ca i-aș lua locul H Singura manevră de reușită era astfel izbită de neîncredere și ori de câte ori a lucrat singur a făcut greșeli iremediabile.

Poziția pe care am luat-o, precum și acțiunea desfășurată pe baza acestor realități a avut următoarele etape:

1. Primatul unității Mișcării și afirmarea ei cu intransigență. Toate discuțiile și atitudinile față de reprezentanții germani s-au manifestat hotărât și de multe ori voit (calculat) vehement în această direcție. Prin afirmarea masivă a unității noastre (care se datorește mai mult abnegației noastre cu toate mișeliile despre care am vorbit) s-a putut cristaliza nucleul care să reprezinte Mișcarea și să diminueze importanța acțiunilor centrifugale din Țară. Scopul a fost atins prin strămutarea centrului de greutate la Berkenbruck. Acesta a fost scopul discuției cu Neagoe Flondor la 3 Iulie 1941. Pe data de 27 August 1941 Greceanu comunică că organizația s-a restabilit și toate disidențele împăcate.

În această primă perioadă n-am socotit necesar angajări de manevre cu atât mai mult cu cât se tindea să se facă cu elemente prea colorat simiste și sub auspicii îndoielnice, dat fiind că germanii nu se angajau direct ci manevrau (dacă manevrau) prin Schlim la Rostock, un funcționar de la o întreprindere de acolo de importanță cu totul secundară în partid. Pentru ca tactica tratativelor să poată prinde acum nu trebuia dusă decât cu elemente pe care Antonescu le consideră că n-ar sta bine cu HORIA SIMA. Mai ales după experiența din trecut. Ori Petrașcu era și ca posibilități și ca poziție cel mai puțin indicat. Ținta acestei manevre din partea adversă era izolarea conducerii de cadrele de la Rostock care urmau să fie scurse pe această cale lăturalnică în Țară. Dacă ar fi fost vorba de & înțelegere în care Mișcarea Legionară să participe cu forță trebuia să se adreseze conducerii. Totuși la 18 Oct. 1941 prin Șeitan și Crișu Axente, HORIA SIMA a dat ordin ca Petrașcu să manevreze iar clica, când s-a cerut ca manevra să nu fie dusă de Petrașcu ci de altcineva care stă bine cu Antonescu, Atunci Sima a întrerupt manevra în loc să o continue cu altcineva care realmente ar fi putut-o duce cu succes pentru Mișcare. Deci elementul personal era decisiv și nu interesele tactice sau strategica ale Mișcării. Fiindcă Schlim punea insistent problema schimbării lui Petrașcu de la Rostock de altfel ca și Legath (23 nov. 1941) raporturile s-au rupt în așa fel ca să nu se mai poată relua chiar când ar fi fost interesul, pe această cale lăturalnică.

Deși declararea războiului cu Sovietele la 22 Iunie 1941 și discursul Fuhrerului punea problema unei împăcări totuși executarea colonelului Zăvoianu și a celorlalți camarazi care a urmat (august 1941) și apariția cărții "*Pe marginea prăpastiei*" în care se atacau principiile Mișcării și pe Căpitan (august 1941) impunea o amânare unei acțiuni în acest sens până când se ivesc condiții mai bune pentru Mișcare.

În acest timp conducerea Mișcării se cristalizase formal.

La 24 Iunie HORIA SIMA a pus și problema unei eventuale retrageri a sa de la șefie fixând după principiul legionar succesori la șefie în următoarea ordine: V. Iasinschi, C. Papanace și C. Georgescu. În acest interval de timp el era balotat intre tendința sau poate numai simularea ei, de a se retrage manifestat la 24 iunie 1941 (de ziua Legiunii) și tendința de ruptură cu Germania fiindcă aceasta nu-l

agreează şi orientare spre Italia pe care mi-a mărturisit-o la 26 Iunie 1941. Această a doua tendinţă i-am combătut-o categoric: nici interesul Ţării şi nici al Mişcării Legionare nu este să se facă o asemenea ruptură.

Efortul deci pentru această perioadă de afirmare a unităţii a fost să-l scoatem şi pe HORIA SIMA din impasul personal în care se găsea pentru ca Mişcarea să nu aibă o criză de şefie. Fiindcă chestiunea însă nu părea uşoară, după afirmaţiile Fuhrerului în discursul de la 22 Iunie 1941 prin care califica conducerea Legiunii ca necoaptă, i-am pus lui Iasinschi la 3 Sept 1941 problema în termeni ei reali care în esenţă erau :

1. Noi facem tot ce este posibil să-l salvăm pe HORIA SIMA;
2. Când nu va fi posibil nu trebuie să se identifice persoana lui cu Mişcarea.
3. Atitudinea Germaniei faţă de Mişcare poate fi determinată :

a. De o problemă de conjunctură de război
b. 0 problemă personală a lui HORIA SIMA
c. 0 atitudine de fond faţă de Mişcarea Legionară .

Noi ne considerăm că suntem în prima fază şi mergem pe ea. Dacă vedem însă că este ipoteza a II-a va trebui să soluţionăm în favoarea Mişcării şi nu a lui HORIA SIMA. Interesele Mişcării trebuie să primeze şi peste orice legături de prietenie noi trebuie, în calitatea de răspundere pe care o avem, să fim credincioşi intereselor permanente ale Mişcării.

În nici un caz nu ne putem arunca dintr-o dată în soluţia a treia de a considera atitudinea cercurilor conducătoare germane faţă de HORIA SIMA ca o atitudine împotriva .Mişcării şi să mergem la ruptură.

În cazul când va fi necesară soluţia a doua atunci este necesar pentru ca Mişcarea să nu aibă convulsiuni şi adeziunea (consimţământul) lui HORIA SIMA. Cred că Iasinschi n-a sesizat în – întregime - fixarea acestor jaloane de prevedere, sau poate din recunoştinţă personală pentru HORIA SIMA pentru ca după cele întâmplate cu D-sa în timpul prigoanei i-a dat totuşi importanţă deosebită în Mişcare, el privea subiectiv problema în favoarea lui HORIA SIMA.

Pe această temă m-am fixat şi mişcat în prima perioadă care la început a fost mai rigidă pana la afirmarea unităţii şi devenită treptat, treptat mai flexibilă cu cat această unitate era un fapt realizat şi cu cât anumite simptoame de alunecare în situaţii inadmisibile se făceau mai frecvente.

În această orientare trebuia ţinută seama de o serie întreagă de realităţi interne, externe cu diferitele tendinţe de manevre provenite din fel de fel de interese. Interesul Mişcării văzut în liniile lui mari, mi-a fost călăuză.

2. Soluţie de ordin politic, în anul 1942

După afirmarea unităţii legionare se putea păşi şi la o acţiune indirectă sau directă politică pentru a rezolva criza politică din România care anemiază Statul într-un moment atât de greu, ieşind din preocupările supralicitărilor dăunătoare şi pentru a călări pe necesităţile de război ale acestora (Germanilor). Aşa cereau şi interesele mari ale Mişcării. În principiu putea fi: 1. Flexibilitate cu cei din Ţară; 2. Fermitate pentru cei din Germania care constituie supapa de siguranţă (10.6.1942)

La nevoie însă. flexibilitatea se putea extinde astfel:

a) Acţiune indirectă:

Susţinerea oricărei schimbări căci o schimbare nu poate fi decât în bine în nici un caz mai rău, în actuala conjunctură. Concurs ori cărui guvern de tranziţie ca să uşureze manevrele şi să dea posibilităţi de respiraţie. Chiar daca în această combinaţie va intra elemente legionare din ţară. Acum după ce Mişcarea şi-a afirmat unitatea şi a strămutat centrul de greutate la Berkenbruck, nu este nici o primejdie. Dimpotrivă. În cazul cel mai rău, se uzează nişte elemente deja uzate şi nu se slăbeşte poziţia Mişcării . Deci să fie lăsaţi să manevreze cei din Ţară. Este vorba de Dobre, Noveanu şi Bideanu. (29 Ian. 1942) Indiferent de intenţiile lor, aceştia vor deschide drumul. De acest lucru însă avea groază HORIA SIMA. Credea că poziţia lui personală este pierdută daca aceştia reuşesc, cu toate că- noi, care reprezentăm intransigenţa eram şi ultima soluţie, fiindcă după angajarea acelora ar fi venit şi anumite concesiuni şi o relativă libertate pentru legionari spre a se afirma mai bine. S-a pus pe acţiune de torpilare, cu toate că în acest timp primea anumite sugestii inadmisibile.

Această acţiune negativistă se va menţine tot timpul ori de câte ori va apărea o formulă cu cei din ţara fie politicieni, fie combinaţii cu legionarii de acolo. Faptul este cu atât mai puţin explicabil cu cât era clar că Mişcarea nu constituia o soluţie singură, iar constrângerea lui Antonescu de a o accepta în întregime (adică şi cu HORIA SIMA) imediat era cu desăvârşire exclusă atunci. După cum am spus nu o problemă de menţinerea unei intransigenţe, absolute care poate fi de conceput pentru o Mişcare revoluţionară cum este Mişcarea Legionară, determina această atitudine, ci faptul că manevra nu se făcea cu oameni de casă. Şi totuşi din asemenea manevre ar fi câştigat latura intransigenţă a Mişcării.

b) Acțiune directă:

În preocuparea-de rezolvare a crizei politice printr-o acțiune directă am propus formula Partidului "Totul pentru Țară". Această formulă la care mă gândisem încă de pe timpul guvernării - ar fi satisfăcut ambiția de șefie a lui Antonescu atunci și ar fi evitat poate catastrofa -- era flexibilă și se puteau rezolva multe lucruri. Era atunci în discuți crearea unui partid politic în țară care să fie bază a regimului lui Antonescu iar noi să facem anumite insistențe care arată o desconsiderare totală a demnității noastre. Am sugerat-o la început prin Stoicănescu pentru a vedea cum reacționează HORIA SIMA, luându-i orice suspiciuni care ar putea să facă să nu fie acceptată unanim. Avantajele care le prezenta în momentul acela :

1. Preîntâmpinam prin aruncarea acestei formule intenția de creare a unui partid care dacă s-ar realiza - cu tot caracterul său artificial - ar pune Mișcarea Legionară în greu impas, fiindcă ar face-o în mod formal inutilă, pe principiul partidului unic în statul totalitar.

2. Preîntâmpinam în eventualitatea că s-ar face invitația făcută de germani de a intra în el sub motivul ca să se realizeze concentrarea de forțe pentru ducerea războiului.

3. Dam un instrument flexibil Mișcării pentru manevre în faza când trebuiesc apropiate și elemente care nu Îndeplineau toate condițiile pentru a deveni legionar.

4. Puteam satisface ambiția lui Antonescu pentru șefie dându-i rolul Generalului Cantacuzino, iar HORIA SIMA să se retragă pe planul spiritual reorganizând în acest timp și educând cadrele Mișcării.

5. Să se creeze un punct de contact mai neutralizat cu oamenii din lumea veche care nu sunt compromiși.

6. Formula nu angajează total Mișcarea etc.

La 22 Februarie 1942 am pus-o în discuția Forului. (HORIA SIMA, eu, Iasinschi, Ilie Gârneață, Corneliu Georgescu). După discuții am căzut de acord Am trimis pe Stoicănescu la Legath ca să o propună, el nefiind condamnat și deci cu posibilități de a se angaja în tratative. Legath și Geissler au găsit-o interesantă (23 Febr. 1942) și au referit-o la Externe.

La 12 Martie 1942 a venit Rademacher și am discutat pe larg (vezi discuțiile bătute la mașina după note luate pe loc – note asupra discuțiilor avute la 12 martie 1942 între d-nii Franz Rademacher, Hanns Legath și conducătorii legionari. Se vor reda în continuare notele luate simultan și aproape cuvânt cu cuvânt de Viorel Trifa și Virgil Mihăilescu). Rademacher a găsit-o artificială, dar a rămas să o supună superiorilor săi. Poate teamă de tulburări din Țară sau scăparea obiectului de presiune mai ales că s-a adus vorba și despre această funcțiune a noastră, ca răspuns la sugestiile inadmisibile (șantaj contra șantaj).

Poate erau anumite necesități de manevră momentană. Formula cred că ar fi reușit dacă s-ar fi persistat sincer în ea. De altfel eu cred că este singura care poate satisface Mișcarea Legionară atât pe plan spiritual cât și pe plan politic în perioada când vrea să-și ia răspunderea guvernării. Pe de o parte nu se alterează Mișcarea păstrându-și esența el iar pe de altă parte ii dă instrumentul politic. Eram hotărât să realizez acest lucru cu toate neajunsurile personale destul de numeroase care ar fi justificată o ezitare și anume:

Principial : După cele întâmplate și cu poziția care o avea acum Antonescu, rolul Mișcării era să fie mal minor decât cel din Septembrie 1940.

a. Știam că acești oameni care încearcă să te izbească pe la spate în momentul când îi aperi și ai poziția morală cea mai bună, cu atât mai mult vor încerca când vei întreprinde o acțiune de compromis chiar dacă este necesară pentru Mișcare.

b. În fond se repeta o manevră astfel că lumea veche era mai atentă. HORIA SIMA în vara lui 1940 a căzut în puț și a făcut tot posibilul să se salveze (fiindcă el nu concepe tactica compromisului afară dacă n-a fost aranjată întoarcerea) pe când eu trebuie și intru de bună voie.

c. Cu toate posibilitățile care le am totuși nu-mi place o tactică care nu este de esență legionară, cu combinații și sforării inerente mai ales într-un timp când colegii luptă pe front.

d. Neavând spatele acoperit și neavând restabilită încrederea intre noi, planurile unei manevre se desfășurau mai greu mai ales că pândește și intenția de compromitere.

e. Pretenția de amestec ar fi tulburat manevra și ar fi creat poate neînțelegere care odată angajat putea duce la o ruptură fiindcă manevra în actualele condiții presupunea răbdare și durată și asta cu atât mai mult cu cat prin structură eu nu mă pretam la rol de paravan ci înțelegeam în cadrul mare, concepția, inițiativa și aplicarea să-mi aparțină.

f. Necesitățile politice pentru țară și pentru Mișcare erau atât de imperioase încât eram totuși dispus să mă angajez cu toate că îmi puneam în joc tot prestigiul dobândit până atunci printr-o atitudine rectilinie legionară, fapt folositor Mișcării în diferite împrejurări grele.

Aceste lucruri le-am expus în ședința Forului de 5. Am observat la HORIA SIMA aceeași preocupare ca nu cumva eu să rezolv criza și el să cadă pe al doilea plan. La 8 Aprilie 1942 a venit

precis cu ideea că nu se poate face nici o înțelegere cu Antonescu. Astfel s-a renunțat la această acțiune atâta timp cât nu era încrederea şi consemnul general, fiindcă făcută sub auspiciile unei rupturi nu avea şanse de reuşită, iar Mişcarea împărțită devenea o pradă mai uşoară pentru adversarii săi. Deci soluția a fost torpilată de teamă de anu-şi pierde cumva situația. Aceeaşi torpilare s-a făcut unei soluții prin care Radu Mironovici să ia conducerea Mişcării în Țară, folosindu-se de elementele de acolo pentru destindere, sub pretextul că va conduce de fapt Noveanu.

c) Tendința de apropiere a lui Antonescu

A fost şansa cea mai bună care s-â oferit Mişcării de a intra onorabil pe scena politică sau cel puțin de a pune piciorul ca factor politic. Acest lucru s-ar fi făcut şi sub mediație germană ceea ce oferea o garanție de reuşită.

După ce ne-au anunțat de apropiata sosire a lui Noveanu la Berkenbruck ca trimis cu consimțământul mareşalului Antonescu pentru a găsi o soluție cu Mişcarea, la 3 Iulie 1942, au venit Geissler şi Ahrens şi au sondat punând problema înțelegerii şi din punct de vedere german. În esența au spus (după notele de atunci - vezi: 3 Iulie 1942.) :

1. Noveanu trebuie considerat ca trimis al Mareşalului Antonescu şi deci persoana lui să nu fie un motiv de a nu-l primi. (Obs. Spunea acest lucru pentru că imediat s-a auzit, de venirea lui a început să fie torpilat în special pe chestia originii ca ar fi jidan. Motivul adevărat este că HORIA SIMA şi Stoicănescu îl consideră primejdios pentru că şi acesta utiliza minciuna, lipsa de cuvânt şi poate chiar tragere pe sfoară - ca şi ei - astfel că era incomod şi nu oferea avantajul celorlalți conducători legionari care nu renunțau la linia legionară, din sentiment de răspundere chiar cană ei erau incorecți.).

2. Mareşalul Antonescu este acum definitiv angajat pe frontul de Est şi este imposibil de conceput că el ar putea duce o altă politică.

3. Este o ocazie ce vi se oferă de a ieşi din situația în care vă găsiți şi nu trebuie sa o scăpați.

4. Situația externă este de aşa natură încât lumea veche ar vrea să-i ia locul lui Antonescu.

5. Guvernul german care n-a adus în condițiile ştiute a avut multe neplăceri de pe urma acestui fapt. Şi astăzi situația este încordată din această cauză. Pe viitor el na va mai lua asemenea inițiative ca să aibă neplăceri.

6. Accidental - fără legătură aparentă dar în realitate cu, mult tale -a spus informația că s-ar pregăti un atentat Împotriva lui HORIA SIMA, şi a celorlalți conducători şi că ar fi necesar să ne mute din acest loc undeva unde supravegherea să se facă în condiții de 100% fiindcă ar fi o mare ruşine pentru guvernul german să se Întâmple aşa ceva. Într-un loc împrejmuit ar fi sigur (aluzie indirectă la lagăr). (N.B. La 18 iulie ne-a venit informația de la Ahrens că Himmler ar fi cerut internarea dar Externele s-au opus.).

7. Că ei ştiu că avem legături cu Berlinul şi Rostock şi că nici cei de la Externe nu sunt aşa de proşti ca să nu ştie & De remarcat a fost că această teză o reprezenta reprezentatul SS deci, de data aceasta atitudinea era unitară şi categorică, fără ca. să fi fost duplicitatea de altă dată. Amintirea cu atentatul, locul de siguranță, legăturile cu Berlinul etc. erau aluzii pentru constrângere în cazul când nu se acceptă această acțiune agreată de ei.

Poziția noastră stabilită a fost acceptarea în principiu a înțelegerii obiecțiuni asupra persoanei lui Noveanu cu dorința de a veni un altul (de ex. Radu Mironovici) pentru ca şansele să fie 100%.

În discuția avută însă HORIA SIMA secondat de lasinschi au făcut atâta caz de Noveanu încât era supra vizibilă intenția de obstrucție şi zădărnicire a acestei acțiuni inițiată de Antonescu şi admisă de guvernul german. La un moment dat a spus că el nu tratează, nu stă de vorbă cu Noveanu.

S-ar putea ca această acțiune a cercurilor germane să fi izvorât din două motive presupuse ipotetic :

1. Greutățile economice ale lui Antonescu îi fac să aibă nevoie de suportul legionar. Acesta este şi interesul german (Clodius a arătat situația economică proastă)

2. Încetând piesa de şantaj din moment ce Antonescu este considerat că s-a angajat definitiv în cadrul actual al războiului vor să-i restituie această piesă. Şi fiindcă nu vor să o dea brutal pentru a ieşi din echivoc satisfăcându-l complet pe Antonescu se urmăreşte o lichidare prin tratative etc. Nu se pot cunoaşte intențiile de acum. Trebuie presupus că se dă un atac de sfărâmarea unității de aici şi în special de la Rostock.

Problema care se naşte: Ce facem? Ar fi mai multe soluții :

1. Prima soluție: revenirea la o colaborare intre Mişcarea Legionară şi Antonescu cu toți legionarii inclusiv HORIA SIMA. Dacă Mişcarea Legionară nu este pusă în această situație ea nu poate colabora. În cazul când Antonescu nu acceptă, soluția este în afară de noi, s-ar putea să fie presiuni cu o completă izolare. Două lucruri vor trebui precizate: a. Guvernul german mediator, b. În caz de manevră: asigurarea rezervei.

II. A doua soluție: modus vivendi: Mişcarea Legionară nu participă la guvern ci dă numai sprijin şi se reorganizează.

III. Soluție tranzitorie: temporizarea pună la toamnă pentru a ne lămuri şi a prinde o conjunctură mal bună.

Toate aceste s-ar încadra în poziția intransigența! dar problema are alte aspecte :

1. Din simptomele de pana acum rezultă că se vrea folosirea Mişcării fără contur propriu;
2. Spatele extern nu este asigurat;
3. Ordinea nouă este durabilă;
4. Antonescu are nevoie de un organism politic;
5. Clasa conducătoare românească veche vrea să se aranjeze în noua situație;
6. Pentru pierderea conturului şi ei vor să folosească elementele din Țară ca dizidente.

Aceste lucruri pun problema manevrei. Obiectivul principal ar fi să nu creeze un organism politic sub egida acestora în care lumea veche să intre întreagă şi să cadă iar în picioare iar Mişcarea Legionară împinsă pe panta subversivă. Asta ar însemna pierderea bătăliei şi ar fi repetarea unei greşeli ca aceea a nevenirii la Fuhrer.

Toate aceste se pot torpila numai cu formula Partidului "Totul pentru Țară". Evită înscăunarea lumii vechi, îți creează casă proprie şi păstrez pentru orice eventualitate rezerva Mişcării prin HORIA SIMA şi alt grup de comandă. Antonescu este satisfăcut. Lumea veche poate în mică măsură escalada. Mişcarea este ferită iar aceştia nu au impresia că sabotăm. Aceste puncte am avut în discuție cu băieții (vezi notele 3 Iulie 1942). Pentru motive de ordin personal HORIA SIMA n-a vrut să folosească acest moment pentru a pune Mişcarea în picioare. Acest lucru nu este justificat nici prin adoptarea unei poziții de intransigența pentru aşteptarea unor soluții definitive în favoarea Mişcării.

Imediat a început să agite problema aservirii de care vom vorbi punând problema revizuirii tacticii la 10 Iulie 1942, după ce la 8 Iulie 1942 a început să sondeze activ cu sugestiile făcute de cineva lui Ponta.

Poate ambiția de cramponare care s-a observat cu această ocazie să fi încurajat formula aservirii spre care înclina. Imediat după conversația cu Geissler, i-am atras atenția lui HORIA SIMA că se pierde un excepțional moment pentru Mişcare, dacă nu vrea să se resemneze să aştepte terminarea războiului pe o poziție intransigentă. Simt cum Mişcarea eşuează din cauza unei neîndemânări în conducere ca un vas pe bancul de nisip.

La 28 Iulie 1942 afirmarea necesității unui guvern de tranziție în For (vezi discuțiile pe larg, 28 Iulie 1942).

În urma acestui refuz de tratative, Rademacher a pus la Rostock (6 August) în forma cea mal categorică problema şefiei lui HORIA SIMA şi tot în acest interval de timp s-a desfăşurat şi acțiunea pentru folosirea de aservire prin condițiile puse prin Mitică Predescu.

d) Acțiunea conducerii în Țară din toamna lui 1942

După multe eforturi era posibil să fie pusă Mişcarea în picioare în țară dacă nu pentru soluționarea crizei, cel puțin pentru deschiderea posibilităților de manevră. În acest sens venirea lui Sch. (29 Oct. 1942) trimis de Costea şi mai târziu a ing. 11. arată urgență şi părea ultimul moment. Pentru a zădărnici şi această încercare HORIA SIMA a început torpilarea prin ponegrirea lui Costea spunând că şi-a pierdut nervii şi că a căzut în mâna lui Noveanu. dându-se în acest sens instrucțiuni la Protopopescu. De altfel acțiunea începuse încă demult (9 Iunie 194§*) Să-ți torpilezi propriul tău reprezentant fără ca măcar să-i spui cinstit propriul tău gând, iată metoda caracteristică! Venirea iernii şi situația de pe front făcea mai necesară ca oricând colaborarea Mişcării. Lumea veche încurajată de unele succese pe fronturile aliaților a început să scoată capul. Acest moment era după cum a menționat în popasul de anul trecut, singurul care să facă necesară colaborarea Mişcării înainte de terminarea războiului. "*Mareşalul Antonescu* - spuneam atunci - *lăsat în pană şi poate chiar izbit de forțele care acum se ascund după el de nevoie, va fi nevoit dacă va fi sincer cu Germania să colaboreze cu Mişcarea Legionară pentru a putea face față situației*" (pg. 80). Răspunsul dat lui Costea însă a fost tot negativ.(Scrisoarea venită de la el nici n-a fost arătată)

Pentru a evita o totală dezorientare scris următoarele lui 11:

1. Să intre într-o fază de lămurire precipitată.
2. Trebuie păstrat calmul. Manevră nu prea încinsă.
3. Se poate folosi şi chiar trebuie Noveanu.
4. Elementele avansate: acțiune de parare a uneltirilor făcute de lumea veche: evitarea provocărilor şi înlăturarea conflictelor.
5. Să se pledeze urgent: necesitatea câştigării războiului.
6. Întărirea lui Antonescu dacă este sincer pe poziția germană.
7. Să se releveze că din cauza neînțelegerii se anulează mult din jertfele făcute. Evitarea supralicitărilor dăunătoare.
8. Se poate intra în guvern condiționând ca eliberarea celor din închisori să aibă loc înainte de participare sau se poate intra condiționând ca această eliberare să aibă loc imediat sau simultan.

Nu se poate intra pe simple promisiuni vagi.

9. Să spună că a văzut pe mine şi C. Georgescu : Georgescu a stat mai rezervat. A spus că Bidianu să nu intre în nici un caz în guvern.

e) Ultima acțiune a lui Ahrens

La 4 Dec. 1942 Ahrens a venit la Berkenbrlick împreună cu înlocuitorul său Timan şi între patru ochi i-a pus problema renunțării la şefie în mod categoric urmând ca după aceea să vină la Berkenbruck Rademacher pentru a sta de vorbă cu noua conducere. HORIA SIMA ne-a spus că a pus aceeaşi problemă a şefiei, arătând că Iasinschi ar fi agreat (aici nu este exclusă şi o denaturare) dar n-a subliniat - înadins - caracterul special aşa cum am aflat din cele spuse de Generalul Muller la Buchenwald că l-a avut această comunicare. Tot considerente de război impuneau, pentru situația internă a României, o înlesnire a înțelegerii între Mişcare şi Mareşalul Antonescu. Toate celelalte considerente lăturalnice (şantaj, aservire) se vede că au trecut în aceste momente grele pe un plan cu totul secundar.

HORIA SIMA însă nu s-a gândit nici de data aceasta la interesul Mişcării, ci a căutat să-şi găsească o soluție personală, indiferent ce consecințe ar ieşi pentru Mişcare sau pentru cadrele legionare. Această ieşire disperată o găsea el cu atât mai necesară cu cât prin complotul care se descoperise la 2 Dec. 1942 la Rostock - pus la cale suspect) şi pentru presiune şi justificare de aducere în lagăr, i se lua posibilitatea pentru moment a aservirii.

Pentru aceste motive el nu s-a gândit nici de data aceasta la necesitățile de război care, mai ales în toiul iernii cu ofensiva rusească dezlănțuită, erau hotărâtoare pentru însăşi existența neamului românesc şi n-a ales soluția care să convină Mişcării, Țării şi aliaților noştri, ci a căutat spre aventuri cu totul neserioase şi pregătite copilăreşte. Cramponarea era şi mai evidentă. Prin acțiunea lui sub masca că vrea să înlesnească o soluție în realitate încerca să o torpileze.

Jonglarea cu renunțarea la şefie

În legătură cu renunțarea la şefia Mişcării Legionare HORIA SIMA a jonglat de mai multe ori în cursul celor doi ani. Totul a fost făcut însă ca să-şi camufleze mal bina cramponarea. Astfel :

1. La 26 mai 1941 a spus: fiindcă nu este agreat de aceştia (germani), să meargă cu ceilalți! (italieni)

2. La 24 iunie 1941 după declararea războiului şi discursul Fuhrerului a spus că este dispus să se retragă de la şefie în anumite condițiuni.

3. La 1 nov. 1941 a declarat oficial lui Rademacher că este dispus să se retragă în anumite condiții pentru ca Mişcarea Legionară să ajungă la o colaborare. (După această declarație s-a început acțiunea de aservire.)

4. La 10 august 1942 în legătură cu cererea lui Rademacher de a-şi respecta cuvântul şi a se retrage de la şefie, a făcut teoria destinului pentru a justifica cramponarea.

5. la 26 august 1942 în lunga conversație care am avut-o cu chestiunea aservirii a spus că ar vrea să se retragă lăsând conducerea politică mie, Iasinschi şi Georgescu iar el să se ocupe cu educația.

6. La 23 Oct. 1942 după ce s-a înființat condica de prezență la 17 Oct. a amintit că este dispus să se retragă de la şefie dacă va ieşi ceva bine pentru Mişcarea Legionară, repetând acelaşi lucru ca la 17 Oct. că dă am acoperirea pentru cei care găsesc o soluție.

Tendința de aservire

În situația de deținuți în care ne găsim noi ar părea poate imprudent şi apolitic să aşterni pe hârtie unele gânduri care în aparență numai par a nu fi în interesul celor care ne-au dat ospitalitate în vremuri grele. Noi nu cunoaştem ce ne rezerva soarta şi nici ce se va alege de aceste manuscrise: Întâmplarea face că curtea rezervată nouă să fie curtea de execuție a lagărului. Aici se găsesc toate instrumentale în acest scop. Totuşi sinceritatea şi loialitatea absolută şi fără subterfugii trebuie să fie la baza raporturilor noastre cu Germania național-socialistă.

Cum am arătat şi în popasul din anul trecut consider cu totul inutilă şi primejdioasă nesinceritatea şi politica de păcăleli chiar dacă ar aduce unele avantaje personale efemere. Interesele mari insa ale celor doua Mişcări şi a celor două națiuni, nu se servesc. .Aceasta este concepția de bază fixată de Căpitan şi ea constituie mândria noastră. Deci lucid şi sălbatic de apolitic în sensul vechi pentru a arăta cât de esențială chiar din punct de vedere politic este linia Căpitanului. Şi îmi pare bine ca legionar că această subliniere o fac în preajma curții marțiale.

În repetate rânduri în decursul celor doi ani din acest refugiu i-au. venit lui HORIA SIMA sugestii de a accepta anumite condiții de aservire a Mişcării şi a Țării şi renunțare la Ardeal în schimbul scoaterii Mişcării la suprafață şi întoarcerii lui la şefie.

Aceste sugestii au venit de la persoane mai mult sau mai puțin autorizate şi au constituit un element perturbator pentru rezolvarea crizei de şefie întrucât HORIA SIMA chiar dacă nu le-a provocat cel puțin s-a complăcut în ele poate chiar cu gândul de a le accepta fiindcă numai sub forma aceasta

spera la o soluție favorabilă personală.

În popasul din anul trecut am discutat ipotetic şi problema unui plan de aservire (vezi pg. 55 şi urm.) şi am ajuns la concluzia că chiar dacă ar fi existat un asemenea plan – ceea ce pentru noi ar fi constituit o decepție, n-ar fi avut posibilități de aplicare în conjunctura ce război decât dacă România din aliată devenea duşmană. Altfel el s-ar fi amânat (în ipoteza că ar fi existat) Şi orice amânare aduce cu sine imponderabilii săi care, cum spuneam atunci, pot modifica sau adapta planurile inițiale. Pentru asemenea eventualități te poți gândi la problema de echilibru şi în primul rând cu Avlona fiindcă viziunea integrală a neamului românesc justifică asemenea preocupări. Şi tot în acest popas am precizat acum un an că linia de conduită

- <u>în legătură cu Mişcarea</u>: "*Orice renunțare legionară când interesele generale o cer, nu se poate face decât până la limita în care poziția legionară mu-şi pierde conturul, întrucât după spiritualitatea, concepția şi legămintele legionare, nu se poate concepe activitatea unul legionar în alt cadru decât al său, care l-ar lipsi de marea tradiție dă jertfă şi de luptă*". (vezi punctul II, pag. 96)

- <u>în legătură cu situația Țării</u>: „*În general în această perioadă critice .Mişcarea Legionară să nu apară ca o piesă minoră de .şantaj ci ca o supapă de siguranță conştientă pentru ca politica oficială a României să nu se aventureze iar într-o politică de duplicitate primejdioasă intereselor româneşti şi dăunătoare luptei comune. Iar pentru cazul când influențele străine ca şi în timpul lui Carol al II-lea împing România pe un drum primejdios, Mişcarea Legionară să fie o soluție serioasă pentru rezolvarea crizei, evitând ocupația sau alte soluții în care Mişcarea Legionară să aibă rosturi minore de camuflarea unor situații inadmisibile.*" (pct. 26, pg. 108)

- <u>în chestia Ardealului</u>: „*Mare atenție ca în problema Ardealului să nu fim folosiți ca element de constrângere (şantaj) - fără ştirea noastră - pentru ca guvernul român să renunțe la punerea acestei probleme iar tăcerea noastră să pară o împăcare cu situația actuală. Pentru a preîntâmpina o asemenea eventualitate, va trebui afirmat cu fermitate - aci orice considerent de tactică măruntă devine inutil - că nici un român nu poate admite ca definitivă actuala situație nedreaptă din Ardeal. Va trebui subliniat însă că în interesul luptei comune o asemenea problemă spinoasă poate găsi un moment mai potrivit de a se pune. Acest lucru caută să-l zădărnicească politica anglo-iudaică care manevrează şi îşi coordonează acțiunea de influență instigatoare deopotrivă de bine atât la Budapesta cât şi în cercurile masonice din Bucureşti, deci în acest caz vina să fie aruncată pe sistem şi nu numai pe oficialitatea românească.*" (pct. 27, pg. 108)

<u>În general</u>: "*Sublinierea fără echivoc a cadrului Mişcării Legionare din care nici un legionar nu poate ieşi, pentru a se preîntâmpina orice falsă credință că se poate lucra cu legionarii şi în afară de acest cadru, căci altfel dacă nu se arată acest lucru, s ar putea opri la soluții defavorabile atât Mişcării Legionare cât şi Statului Român.*" (pct.25, pg. 106)

A trebuit să fac aceste precizări şi altele în martie 1942 (acum un an) pentru că se anunțaseră o serie de simptome de înclinații spre renunțare - mascate de considerente tactice - la HORIA SIMA şi totodată începuturi de sugestii în acelaşi sens din anumite cercuri germane. Aceste două tendințe se condiționau reciproc şi se intra astfel într-un cerc vicios care tindea să se dezvolte primejdios atât pentru interesele Țării cât şi pentru onoarea Mişcării. Pentru oprirea acestei tendințe am încercat prin formula Partidului "Totul pentru Țară" în conversația avută cu Rademacher la 12 martie 1942 pe lângă soluția în sine, şi o presiune de contra şantaj în sensul că dintr-un abuz al lor de şantaj eu Mişcarea Legionară pot împinge la o împăcare cu Generalul Antonescu determinată de primejdia pentru Țară. Am făcut aceasta pentru interesul Mişcării chiar dacă personal mi-a adus şi îmi va aduce mari neajunsuri. Pentru problemele mari ale nației şi Mişcării invocările aşa-zise tactice sunt pretexte pentru camuflarea interesului personal (cazul Ardealului).

De unde a pornit totuşi zgândărirea unei asemenea chestiuni dacă nu cinice, pentru că se produce într-un moment când soldatul român îşi varsă sângele pe front, cel puțin cu totul apolitică prin inactualitatea ei

Să vedem deci în mod schematic după datele care le avem la îndemână geneza acțiunii de aservire şi contribuția fiecărei din părți în această dăunătoare problemă:

I. <u>Din partea germană</u>

Convingerea mea fermă este că de această acțiune de aservire prin Mişcarea Legionară este complet străină conducerea superioară germană. Nu pentru că dacă interesele germane ar cere-o ea nu ar recurge, ci tocmai pentru că interesele germane în actuala situație a războiului cereau imperios evitarea unor asemenea acțiuni perturbatoare care ar fi mărit neîncrederea. Asta cu atât mai mult cu cât întreaga propagandă străină se baza pe asemenea intenții ale Germaniei iar pe de altă parte Statul român - chiar dacă oficialitatea lui era suspectă, ducea lupta alături pe front. Oricât ar prima interesul de stat şi politica rece a realităților şi intereselor totuşi există o marjă a sentimentului moral care nu poate fi trecută - nu din motive etice, ci chiar politice - fără mari neajunsuri. Cred că această conducere a primit în această perioadă Mişcarea ca o supapă de siguranță pentru cazul când

oficialitatea românească ar încerca o schimbare a politicii externe.

Chestiunea a pornit şi a fost cultivată de cercuri periferice punându-se treptat în cercuri superioare ca o carte ce o pregătesc acum pentru viitor. Şi fiindcă, după cum am spus, nici un organ din aparatul de stat german sau din partid nu se mişcă necoordonat, această acţiune s-a bazat şi a avut aderenţe cu anumite lozinci generale în legătură cu organizarea Europei lansate pentru pregătire sufletească poate prematur.

1. Psihoza victoriei

a. Victoria strălucită din Franţa a dat certitudinea victoriei totale şi rapide şi faptul că s-au lansat înadins prin presă formule de inutilitatea armatelor naţionale a statelor mici, uniuni vamale, planuri economice centralizate etc., arată o vădiră subevaluare a potenţialului de luptă sovietic. Dacă forurile superioare îşi păstrau calmul şi măsură, fiind mai bine informate, cele periferice erau expuse primejdioasei beţii a puterii şi din aceasta euforie agravată poate dintr-o lipsă de simţ politic sau o nedesăvârşită educaţie politică, ieşeau păreri, iniţiative etc care puneau probleme vitale care nu erau de competenţa lor ca de ex. ocuparea unui stat aliat, aservirea unei Mişcări cu trecut eroic şi un pronunţat sentiment de demnitate, luarea unei provincii vitale ca Ardealul etc. Ceea ce este mai curios constituie faptul că asemenea tendinţe se manifestau în cercurile fără mare răspundere faţă de Italia care era un partener de prima mână şi fără de care chiar în acel stadiu al războiului avea prin poziţia ei, cheia victoriei.

2. Principial

- Reclasările .popoarelor spre răsărit pentru ca în felul acesta popoarele europene să-şt lărgească fiecare spaţiul vital în detrimentul colosului sovietic. Acest principiu general însă poate avea nuanţe şi conjuncturi de aplicare care formează elementul politic. Tocmai de acest lucru n-an ţinut seamă elementele periferice şi au crezut că se poate aplica simultan şi în Polonia inamică învinsă şi în România aliată.

3. Concepţia reanexării teritoriale aparţinute cândva Austriei reprezentată mai mult de elementele austriace în virtutea căreia noi eram izolaţi în problema Ardealului. (3 nov. 1942 Us.)

4. Aspiraţiile după ei legitime şi eu le pot înţelege, ca român de peste hotare, ale Saşilor din Ardeal, de a fi mai interesaţi în soluţionarea prin deplasarea popoarelor spre răsărit şi prin extinderea Imperialismului german spre sud-est. Pentru acest motiv agitaţia lor poate fi mult mai avansată decât cercurile conducătoare germane care au răspunderea politicii întregului popor german. Ei vor căuta să găsească formule chiar artificiale pentru ca să convingă şi să ispitească aceste cercuri superioare spre satisfacerea integrală a intereselor lor locale. Mai ales relevarea ca o necesitate că între România şi Ungaria nu va fi pace decât dacă sunt despărţite printr-o unitate politică autonomă. Drepturi asupra Ardealului au şi Ungurii, şi Românii şi Germanii care sunt de 1000 de ani (4 Septembrie 1942).

Toate aceste acţiuni grăbite pot indica că educaţia politică a poporului german începută cu atâta tenacitate de Cancelarul Hitler şi Mişcarea Naţional-Socialistă, n-a reuşit încă să fie desăvârşită. Este o grabă - ceea ce arată oarecare lipsă de măsură - de a se parcurge rapid etape peste etape într-o evoluţie istorică* Acest lucru pare cu atât mai nejustificat cu cât posibilităţile şi vigoarea biologică a poporului german, susţinute de o politică activă, sunt atât de mari încât după ce îşi va asigura spaţiul de expansiune în detrimentul Rusiei în mod natural puterea şi influenţa lui se va putea revărsa în toate direcţiile. Esenţialul pentru el este deci să-şi asigure acest spaţiu şi asta presupune eşalonarea problemelor. Nemenajarea partenerilor şi punerea unor asemenea probleme iritante înseamnă în primul rând o greşeală faţă de interesele germane şi ale luptei comune. De asemenea „spiritualizarea graniţelor" ca metodă nu se poate face prin afirmări brutale ci prin depăşiri în fapt, care printr-o formă superioară şi în evoluţia necesară să arunce în desuetudine lucruri şi prejudecăţi vechi care ar împiedica această "spiritualizare a graniţelor". Dacă soarta statelor mici va fi să se înglobeze într-un sistem al unui stat mare, atunci statele totalitare vor trebui să menajere sensibilitate naţională a popoarelor mici fiindcă altfel în mod inevitabil se naşte în mase o adeziune spre comunism care, având concepţie egalitară, convin mai bine popoarelor mici. Acest lucru nu poate fi neglijat căci altfel stăpânirea iudeo-bolşevică câştigă teren.

0 concepţie internaţionalistă nu o poţi birui decât printr-o adeziune totală a popoarelor ameninţate.

Toate acestea - precum şi altele - arată mai mult climatul în care s-a putut cultiva problema aservirii Statului Român prin aservirea Mişcării. Faptul însă şi-a putut pune problema unei aserviri prin Mişcarea Legionară, adică Mişcare cunoscută pentru sentimentul ei de onoare, aceasta cred că se datoreşte uşurinţei unor conducători legionari. Deci:

II. Din partea legionară

Convingerea mea fermă este că ideea aservirii prin Mişcarea Legionară a Statului Român a ieşit din un principiu tactic folosit de HORIA SIMA de a oferi adversarului sau partenerului cât mal multe

avantaje pentru a-l ispiti când ai nevoie de el sau eşti la strâmtoare, şi pe urmă a-l păcăli după ce ai trecut puntea. Acest principiu tactic - făcând abstracţie de concepţia legionară - ca orice principiu nu are o aplicare universală, adică în toate cazurile şi împrejurările. Din aplicarea cu totul greşită a acestui principiu a ieşit această încurcătură care a făcut şi va putea face atâta rău.

Iată împrejurările:

La 10 Aprilie 1941 imediat ce a venit în Germania mi-a spus HORIA SIMA că, faţă de nemţii de la Sibiu (unde era găzduit la Andreas Schmidt) s-a lăsat convins de teoria rasială (nota, vezi 10 Apr. 1941) în sensul că în poporul român sunt mari rămăşiţe germanice de la goţi şi gepizi iar în Ardeal a fost leagănul seminţiilor germane. Acolo s-a găsit cea mai veche svastică. Noi ne vom putea pune mai categoric pe teza tracică. Nemţii fac cercetări în Ardeal spre a justifica acest lucru. Andreas Schmidt spunea că Iasinschi, Gârneaţă, el, HORIA SIMA etc. au trăsături germane. Pentru motive tactice - el era adăpostit acolo şi spre a fi admis în Germania (spusa aceea a lui că n-ar fi venit dacă ar fi ştiut situaţia de aici este de circumstanţă, fiindcă el a făcut "diplomaţie" ca să poată veni) – s-a declarat de acord cu aceste teorii. I-am atras imediat atenţia că este o pantă primejdioasă. Evident saşilor le-a convenit de minune fiindcă în sfârşit găseau o nouă posibilitate de mari perspective de afirmare politică şi de convingere a cercurilor germane în acest sens. Caracterul rasist al expansiunii germane are în plan numai ţările nordice de anexare şi încrucişare întrucât în aceste ţări populaţia este de rasă nordică. Pentru restul Europei se iveşte piedica neamestecului de sânge care împiedică un imperialism în sens român care ar aduce „haos de. popoare". Cel mult, după cum spuneam în primul popas de acum doi ani, se pot face asimilări ale acelor indivizi din ţinuturile cucerite care au trăsături şi caracter nordic.

Consimţământul lui HORIA SIMA, ca conducător al Mişcării Legionare, la asemenea teorii, a făcut probabil pe saşi să raporteze mai departe - dacă nu pentru chestiuni de fond - ca posibilităţi politice de acţionat în acest sector. Şi desigur datorită acestor perspective HORIA SIMA a fost adus în Germania şi s-a salvat personal dintr-o situaţie grea. Dar avantajul mărunt tactic îl încurcă strategic atât pentru el, care a dat în alb această misiune care mereu i se va invoca, cât şi pentru Mişcarea Legionară într-o perspectivă de a fi transformată şi pusă într-o funcţiune, incompatibilă cu spiritualitatea şi trecutul său de jertfă. Desigur poate. această încurcătură să îi fi creat lui HORIA SIMA dificultăţi sufleteşti care însă din modul cum s-a comportat mai târziu se vede că nu erau adânci.

La 26 februarie 1941 într-o conversaţie avută cu toţii la vila de la Ahornallee în Berlin cu Andreas Schmidt, venind vorba despre o conversaţie pe care a avut-o cu generalul Iacobici în legătură cu tendinţa minorităţii săseşti de a face armată proprie de muncă şi nu în aceea a statului, acesta râdea de „noţiunea suveranităţii" care este o noţiune veche. A spus cu această ocazie:. *"Aceste lucruri au fost aranjate cu HORIA SIMA care le-a admis".*

La 23 noiembrie 1941 a pus problema schimbării Mişcării în partid Naţional-Socialist la care HORIA SIMA a răspuns negativ pe ocolite. Aceasta era prima scadenţă a promisiunilor făcute pe când era găzduit de A. Schmidt, fiindcă problema a fost pusă în legătură cu o eventuală vizită a lui Andreas Schmidt la Berkenbruck care însă nu s-a produs.

La 25 Noiembrie 1941 HORIA SIMA mi-a spus că germanii vor să pună în conducerea Mişcării un reprezentant de al lor fără de care să nu se facă nimic. Acest lucru l-a comunicat - aşa a spus el - numai mie şi lui Iasinschi.

Am avut impresia însă că după renunţarea în principiu la şefie care este dispus să o facă, aşa cum a spus lui Rademacher la 1 nov. 1941, mai mult el este înclinat spre asemenea aranjamente. Poate tot o chestie de tactică (şiretlic) care în fapt însă va agrava încurcătura. De aceea am spus că trebuie să se fixeze o limită până unde pot coborî lipsa de scrupule şi copilăriile. Altfel se merge spre un proces de deslegionarizare. (26 Nov. 1941)

Au urmat apoi indicaţiile de la 27 Dec. 1941, 30 iunie 1942 (problema unei adaptări în caz de ocupaţie, 28 febr. 1942, în care spunea că este călare pe situaţie dacă acceptă condiţiile puse de germani sau poate invocate de el. (vezi pag. 274-275)

I-am spus că nu se poate merge cu asemenea jonglerii, pe o problemă vitală şi care priveşte onoarea acelor care au murit şi a noastră. I-am spus că *"Eu prefer moartea fizică decât o situaţie care înseamnă adevărată moarte morală. Sunt dispus să scriu personal în mod deschis lui Rademacher spre a vedea ce seriozitate prezintă diferitele sugestii. Să cer clarificări."*

La 17 martie 1942 această problemă care nu era încă publică, am fixat-o în popasul de acum un an în termeni generali şi cu aplicaţii cu deosebire la acest caz.

Faţă de germani, în fond, principial, politică sinceră şi deschisă aşa cum a fixat-o Căpitanul dintru început, fiindcă cea dubioasă poate fi ca şi în trecut catastrofală. Păcăleala din aşa-zise motive de circumstanţă trebuie cu desăvârşire exclusă din raporturile cu Germania întrucât ea este în fond ineficace şi primejdioasă, dat fiind că se produce într-un ciclu de conjuncturi de lungă durată".(pct. 12, pag. 105). Pentru motive personale însă HORIA SIMA a continuat eu această jonglerie primejdioasă

prin încercarea de debarasare la 22 mai 1942 (pg. 276) pronunţându-se tendinţa prin pledoariile de la 12 Iunie 1942, 26 Iunie, 8 Iulie 10 Iulie (schimbări tactice, în şedinţă colectivă), 23 August - semnalate deja (vezi pag. 279-280) şi 26 August 1942 când mi-a spus că mi-a comunicat că chiar dacă ar avea 90% din Mişcare contra, el ar accepta condiţiile aservirii Mişcări. A avut loc următoarea discuţie pe care o dau după notele luate atunci, textual.

Revine discuţia la cele două primejdii : a clasei conducătoare străine şi cea externă. Îmi spune că este foarte muncit de această problemă şi că chiar dacă ar avea 90% din Mişcare contra el înclină sa se alieze cu factorul extern care este cei mai tare pentru a învinge factorul intern

I-am spus că această soluţie foarte grea, nu poate fi adoptată în mod pripit mai ales că este prematură.

Prin poziţia în care ne găsim noi se uşurează aservirea Ţării. Oricât de nevinovaţi am fi totuşi din ruptura noastră cu Antonescu s-a pierdut mult pentru Ţară. Trebuie să ieşim din această postură. În trecut această postură constituia o supapă de siguranţă. Acum nu mai constituie. Situaţia trebuie judecată pe traiectoria care o are Mişcarea Legionară. Noi suntem chemaţi să validam politica Căpitanului. Dacă ajungea la aservire atunci politica Mişcării Legionare a fost greşită şi Carol al II-lea a avut dreptate pentru tot ce a făcut. Înseşi crimele i se vor justifica! Noi trebuie să intervenim în sensul ca să oprim primejdia. Nu putem deci face o curbă pentru a decădea în servilism şi aservire. Mai bine se rupe linia decât să se îndoaie. Să rămână cel puţin direcţia. De altfel mă gândesc dacă generaţia noastră o reneagă, va veni o altă generaţie care se va lepăda de noi şi ne va imputa şi va relua firul traiectoriei înalte. Pentru prima dată neamul românesc, prin înaltă spiritualitate, tinde să intre în istorie în mod masiv. Noi nu putem minimaliza acest lucru. Avem multe scări de judecat situaţia* În primul rând trebuie să ne situăm pe linia mare şi treptat să vedem şi celelalte puncte de vedere mai de actualitate politică.

Din prisma mare văzute lucrurile momentele politice sunt mal rare. Nu trebuie pripeală deci. Situaţia noi o putem judeca în raport cu liniile mari şi ale adversarilor şi prietenilor noştri.

Eu cred că ne găsim. încă într-o fază de conjunctură de război. Hitler nu are decât aceste preocupări. Altfel chiar daca ai face oferte acum ele nu vor fi luate în considerare imediat şi soluţionare. Se vor înregistra şi va lua notă dar rezolvarea se va amâna pentru mai târziu. Astfel că te angajezi pe un drum rău, pripit şi fără rezultat imediat. Bat fiind intenţia lor, nici spatele nu-l vei avea asigurat fiindcă în loc ca să fii consolidat vei fi angajat pe pantă concesiunilor. Oferta ta o vor arăta lui Ică pentru a obţine de la el mai mult şi aşa mai departe.

"Trebuie să fim convinşi că nu putem concura pe un teren de renegări cu clasa conducătoare străină. Ar fi şi oribil. Eu recomand răbdare încă câteva. luni. Să se decidă războiul măcar în Europa. Să vedem ce climat se proiectează fiindcă problema noastră este a întregii Europe. Nu are nici un rost să ne pripim. De altfel o ofertă sub forma aceasta ar impresiona foarte prost, ori ar crede-o nesinceră sau ne-ar crede fără sentiment de demnitate şi răspundere."

An ieşit afară la plimbare. Mi-a spus că unitatea Mişcării Legionare este asigurată. Este grupul celor de afară care constituie o permanentă primejdie. Iar Găvănescul etc. sunt pe aceeaşi linie. Mişcarea fiind unitară se poate manevra. Să încercăm manevra.

I-am spus: „Prima grijă este să ieşim pe nesimţite din situaţia de prizonierat. Acest lucru cred că se poate manevra prin formula partidului "Totul pentru Ţară", fiindcă această formulă este maleabilă pentru manevră!" El îmi spune că se gândeşte să dea conducerea politică unui grup din for şi anume eu, Iasinschi şi Georgescu, iar el să se ocupe de educaţie. I-am spus că problema nu s-a repus în faţa noastră. Discuţiile de la Rostock noi nu le cunoaştem! Dacă se vor pune atunci să nu arăţi o poziţie înţepenită fiindcă aceasta irită şi creezi o adversitate mai mare. Spune că aş vrea să rezolv problema şefiei dar nu pot. Forul legionar nu este aici. Vreau să-l întrunesc şi să-i expun situaţia. A găsit o formulă bună.

Am insistat asupra necesităţii întăririi prestigiului Forului Legionar fiindcă acest organism trebuie să ofere posibilităţi de flexibilitate pentru un popor mic, împreună cu corpul Moţa – Marin va forma stâlpii edificiului legionar.

Mi-a vorbit de neajunsurile cu Consiliul de Coroană etc. Conversaţia a durat peste trei ceasuri (vezi notele 26 August 1942 şi continuarea).

Dacă pentru chestiunea aservirii, cu toate că atunci la 26 August nu aflasem încă de propunerile făcute de Consulul de la Constanţa prin Mitică Predescu de care voi aminti mai jos, am vorbit răspicat, pentru chestiunea şefiei. !-am vorbit mai mult prin sugestii fiindcă ştiam că la 10 August el se demascase complet în cramponare făcând teoria destinului. Deci amintirea că ar vrea să se retragă era şi de data aceasta mai mult de circumstanţă.

Abia la 12 oct. 1942 Mitică Predescu a cerut să aibă o întrevedere cu mine spre a vedea dacă sunt ţinut la curent cu anumite propuneri făcute de germani. Mai întâi mi-a comunicat N. Şeitan.. Iată ce mi-a comunicat Mitică Predescu : Pe la sfârşitul lui Iulie 1942 a luat contact cu fostul Consul al

Germaniei în timpul guvernării legionare la Constanța. Acesta i-a spus că HORIA SIMA să facă o cerere în care să propună prin Rademacher.

1. Modificarea Legii administrative şi aplicarea celei germane ținând, seama de condițiile româneşti;

2. Colaborarea Mişcării cu .Partidul Național-Socialist având fiecare cate un reprezentant (reciproc);

3. Saşii din România să intre în masă în Garda de Fier;

4. Şeful lor să facă parte din Statul Major iar organizația lor existentă va aduce o formație gata.

5. Formarea gărzilor legionare instruite de ofițeri SS germani şi de tineri legionari educați în şcolile germane;

6. Menținerea Misiunii germane pentru armata română;

7. Formarea unei armate legionare tot cu instructori germani;

8. Consilieri tehnici germani la fiecare Minister;

9. Diverse probleme economice;

10. Organizarea sportului românesc se tot cu ofițeri germani;

11. Organizarea tineretului cu elemente legionare formate în Germania;

12. Colonizarea românilor din străinătate inclusiv cei din Grecia în Transnistria (Nu s-a pus problema Ardealului).

Aceste propuneri să le facă HORIA SIMA când îi va spune el, către Rademacher.

Mitică Predescu mi-a spus că aceste condiții nu vrea să le primească HORIA SIMA. În realitate era un truc a lui HORIA SIMA pentru a-şi crea alibiuri aşa cum făcea şi cu chemarea altor băieți de la Rostock. El demult, de când a primit asemenea sugestii, s-a pus. pe tema să le accepte. Aşa se explică toate presiunile de care am amintit. Îi era teamă însă că nu-l urmează Mişcarea şi de aceea bătea în mod special la mine. De altfel cum voi arăta mai departe el şi după aceea a insistat pe această chestiune.

Prin Mitică Predescu, HORIA SIMA a făcut la 13 August o cerere-memoriu (despre care m-a spus nimănui) în care arăta toate meritele sale legându-se de declarațiile lui Rademacher de la 6 August 1942 prin care cerea retragerea lui HORIA SIMA. Acesta i-a spus că a dat cererea mai departe la unul Wolf şi că n-a primit încă răspuns, dar i-a spus că atât timp cât trăieşte Antonescu nu se va pune problema şi nu se face nici o schimbare până la terminarea războiului. Pe la 8 Octombrie 1942 s-a întâlnit din nou şi i-a spus cam aceleaşi lucruri. Atunci Predescu l-a întrebat dacă HORIA SIMA trebuie să facă cererea cu propunerile pe care el le-a sugerat pe la sfârşitul lui iulie.

Acesta a lăsat problema baltă. Abia la 22 Oct. 1942 HORIA SIMA în şedința Forului Restrâns a adus problema despre care mi-a comunicat Mitica Predescu. Se vede că a bănuit că mi-a comunicat şi a spus că tot ce fac Germanii tind ca să obțină concesiuni. A arătat punctele (nu însă pe toate) unde trebuie făcute concesiuni şi anume : armata, Mişcarea şi Ministerele, iar el să ceară să fie conducător al Statului. A spus că trebuie să ne gândim bine şi să privim lucrurile în mod realist, înclinând spre soluția compromisului. Am arătat că germanii lucrează pe două planuri: unul al prezentului, singur care contează pentru cercurile superioare şi care este acela de a menaja pentru necesități de război pe Antonescu şi altul al viitorului în care profitând de chestiunea cu şefia vrea să angajeze Mişcarea. Am demonstrat pe larg ideile discutate cu el la 26 August 1942 menționate în rezumat mai sus, atunci când nu ştiam de propunerile făcute prin Mitică Predescu şi am conchis: "*Chiar dacă D-ta faci cererea şi declari că accepți condițiile arătate tot ei nu te pot pune în situația care îți promit fiindcă conjunctura de război nu permite. Rămâi legat numai pentru viitor. Ei cred că vrei să rămâi cu orice preț la conducerea Mişcării Legionare. De aceea sugerează asemenea lucruri*".

HORIA SIMA însă cred că nu a renunțat la ideea concesiunilor şi credea că prin ele se va salva. Pentru a evita eventuale dificultăți din partea mea s-a lansat prin Ponta chestiunea complotului despre care am mai amintit făcut de mine pentru chestiune de şefie astfel (adică ambiții personale) să nu se poată face caz de probleme de principiu. De altfel de când a început să se pună această problemă Stoicănescu, Dimitriu, Şocariciu etc. s-au şi angajat în anumite funcțiuni.

Se vede însă că situația de pe front era de aşa natură încât problema care se punea acum pentru germani era cea prezentă şi anume de a face pe HORIA SIMA să se retragă de la şefie pentru a satisface pe Antonescu şi a crea condiții de colaborare cu Mişcarea pentru a-l despresura de lumea veche care căpătase curaj în urma debarcării anglo-americane în Africa de Nord. Acum oferta lui HORIA SIMA de a accepta condițiile propuse în Iulie nu .aveau şanse să fie luate în considerație. Se presa numai în sensul înlăturării de la şefie. De la aluzia &a lagărul făcută de Geissler şi Ahrens la 3 Iulie 1942, precum şi sfaturile date atunci de a găsi o soluție cu Antonescu fiindcă ei nu ne mai pot duce, după somația dată de Rademacher la Rostock la 6 August 1942, după întrevederea pe care am avut-o cu Cristoph care a spus că este imperioasă retragerea (6 Oct. 1942), au început presiunile. Înființarea condicii (17 Oct.), zvonurile de pregătirea lagărului de lângă Weimar, spusele lui

Rademacher către Betty că legionarii trebuie puşi între sârme şi în sfârşit complotul de la 2 Dec. 1942 de la Rostock.

La 4 Dec. 1942 Ahrens i-a pus categoric problema retragerii (asta rezultă şi din cele ce spunea generalul Muller). S-a auzit că era vorba să vie Antonescu şi ei vroiau sa aibă soluționată problema şefiei pentru a încerca o mediație de colaborare cerută imperios de situația interna din România. După acceptarea în principiu urma să vie Rademacher spre a o rezolva definitiv. Aşadar la 4 Dec. 1942 datele care se puneau erau următoarele:

1. Schimbarea de la şefie a lui HORIA SIMA era imperios şi categoric cerută de germani, celelalte elemente perturbatoare ale şantajului sau aservirii dispărând aproape complet;

2. În caz când nu se accepta acest lucru aducerea în lagăr pentru a opri huzureala şi plimbările pe la Berlin, era sigură;

3. înființarea condicii de prezența şi fixarea triunghiului de plimbare: casă – sat – gară - Waldhaus era primul indiciu;

4. Aşa-zisul complot izbucnit la Rostock era o ultimă presiune şi un preludiu pentru justificarea aducerii în lagăr în cazul când nu se retrage HORIA SIMA de la şefie sau din partea cealaltă folosit pentru plecare;

5. Se ştia aproape - nu-mi amintesc de unde - că mutarea se va face după sărbătorile Crăciunului, în lagăr, dacă nu intervin schimbările în vederea unei soluții cu Antonescu.

Din punct de vedere politic situația se prezenta clar pentru ambele părți după cum am mai spus.

I. Pentru Germani:

Aveau interesul determinat de situația frontului:

a. Să despresoare pe Antonescu de lumea veche prin o colaborare cu Mişcarea Legionară

b. Să păstreze pe HORIA SIMA şi un grup de fruntaşi indezirabil de către Antonescu ca supapă de siguranță pentru eventualitatea când încercarea nu reuşeşte.

II. Pentru Mişcarea Legionară:

1. Punea piciorul în situația politică interna revenind la suprafață;

2. Păstra o rezervă ca supapă de siguranță.

III. Pentru Antonescu:

Dacă era sincer în lupta care a început-o găsea un suport şi rezolva criza de generații în care se zbate Statul român.

IV. Pentru Țară:

Nemaifiind la mijloc persoana lui HORIA SIMA care pentru răscumpărarea greşelilor făcute se preta la anumite şantaje şi tendințe de aservire speculând ambiția lui, dispăreau asemenea elemente pentru relațiile de prietenie durabile cu Germania.

V. Pentru lupta comună:

Se întărea sectorul românesc ceea ce era şi este de o covârşitoare importanța pentru întreg sud-estul European mai ales că deja se schițase o viguroasă ofensivă rusească pe frontul de sud.

VI. Pentru HORIA SIMA personal:

Se degaja de o problemă de şantajară a ambiției sale care a provocat-o prin uşurința şi pentru a ieşi din încurcătură, în conversațiile avute cu Andreas Schmidt pe când era ascuns la Sibiu şi oferea posibilitatea Mişcării de a se edifica asupra acestor intenții, lichidând pretextul nevenirii la Fuhrer. Pe de altă parte nu se tulburau raporturile profund cu germanii şi rămâneau speranțe de îndreptare. Toate aceste realități însă n-au contat pentru HORIA SIMA când interesul lui personal şi ambiția lui era lezată.

Când a văzut că n-are şanse de a rămâne la şefie chiar prin admiterea condițiunilor de aservire s-a pus pe tema rupturii, indiferent de consecințele ce vor decurge pentru camarazii de exil, interesele prezente şi viitoare ale Țării, interesele Țării şi ale luptei comune, onoarea legionară etc. Toată toaleta alibiurilor forțate, a scrisorilor sentimentale lăsate către autorități etc., nu pot ascunde această realitate. Din cele ce cunosc pot afirma cu certitudine : HORIA SIMA nu s-a retras de la şefie şi a plecat nu cu intenția ca să uşureze rezolvarea crizei de şefie, ci dimpotrivă ca să o torpileze. Mai ales că ştia că sunt şanse de rezolvare prin venirea lui Antonescu. De asemenea toaleta patriotică este de circumstanță. Nu poți invoca considerente patriotice pe care luni de-a rândul le-ai nesocotit fiind gata pentru orice compromis atât în ceea ce priveşte problema Ardealului cât şi a suveranității naționale, numai pentru a-ți salva şefia. Această feroce - bolnăvicioasa cramponare - în proporțiile pe care le-am văzut, impune o revizuire a tuturor faptelor sale încă din timpul când era arestat Căpitanul. Garanția că nu se va face o degradare sub forma amintita a Mişcării, eu o văd în primul rând în sentimentul înalt al Cancelarului Hitler care nu va admite să facă asemenea lucruri, cu HORIA SIMA.

În orice caz dacă Mişcarea Legionară va trebui să aibă un rol de instrument de aservire, mai bine să nu existe.

VI. URMĂRILE FUGII LUI HORIA SIMA

Mai întâi o precizare: Din grupul de la Berkenbruck n-a ştiut de plecarea lui HORIA SIMA decât Borobaru care l-a însoţit pană la un punct şi Stoicănescu. Ceilalţi n-au ştiut. Nu cred să fi existând printre ei vreunul lipsit de caracter care a ştiut şi totuşi spune că n-a ştiut. Se vor arăta altă dată toate detaliile. De reţinut este că seara când băieţii erau îngrijoraţi ca HORIA SIMA nu se întoarce şi nici de urmă nu i s-a dat Stoicănescu râdea în ascuns plin de bucurie şi încredere şi satisfacţie şi oarecum ironizând alarma celorlalţi. Acest lucru - mai ales după ce am observat şi aluziile făcute lui Wolf care venise între timp - m-a făcut să-i fac imputări vehemente pentru asemenea comportări incorecte. Am precizat cu acea ocazie dacă HORIA SIMA a părăsit Germania călcându-şi cuvântul de onoare nu se poate duce decât în Italia sau Spania - nu cred că ar putea dezerta la inamic. Situaţia astăzi este de aşa natură încât oriunde ar fi, germanii îl pot lua înapoi. Acest lucru îl pot face chiar dacă ar avea asigurări că i se dă ospitalitate mai mult: chiar dacă însuşi Mussolini i-ar fi dat personal asemenea asigurări tot dat fiind situaţia frontului în Africa şi mai ales din Rusia, nu se va putea ţine de promisiune. Deci în cazul când a plecat într-acolo este o aventură cel puţin neserioasă, fiindcă va fi adus înapoi.

Râsul, voioşia şi siguranţa lui Stoicănescu însă m-a derutat. Când am aflat precis că a plecat în Italia am presupus că poate să pornească: - 1. Sau din inconştienţă pentru că nu-şi dă seama de urmările care vor surveni pentru Mişcare; 2. Sau este un aranjament făcut secret cu germanii (poliţia germană) să se monteze această evadare pentru ca în dosul ei sa. se poată accepta condiţiile de aservire. Nu este exclusă însă să fie produs de agenţi provocatori, dat fiind unele indicii din trecut care se manifestau. În acest sens mi-am adus aminte de extravaganta sugestie dată de Wolf la 11 Mai 1942 când spunea în grup la Berkenbruck să cerem de a merge în Italia şi să rugăm pe Mussolini să se ocupe de problema noastră. Această sugestie dată atunci am considerat-o fie ca o manifestare posterioară a urmelor lăsate de tifosul exantematic de care a suferit recent, fie o sondare în sentimentele noastre. Dat fiind însă că Stoicănesou a . păstrat strânse legături de meserie cu el am presupus ipoteza unui aranjament. Momentele erau însă prea grave pentru ca politica unui stat ca cel german să se angajeze în asemenea jocuri copilăreşti. Totuşi siguranţa lui Stoicănescu trebuie să aibă o bază pentru el fie oricât de puerilă. Am convingerea că s-au pus pe următoarea-temă:

1. HORIA SIMA după ce a văzut că nici pentru/cazul când acceptă condiţiile aservirii n-are şanse să se menţină la şefie, pentru ca să nu se retragă, a fugit în Italia simulând retragerea formală cu scrisorile lăsate care o anulau în fapt prin luarea libertăţii de acţiune.

2. Stoicănescu rămas aici urma să se ofere să accepte condiţiile în numele lui HORIA SIMA care este gata sa se întoarcă când nevoia va cere, bazându-se pe anumite servicii făcute în trecut, astfel caprin această ofertă extrem de avantajoasă tentezi ca pe de o parte să evite consecinţe personale - cu toată dispoziţia de jertfă pe care o simula teatral - iar pe de altă parte să împiedice o altă soluţie.

Poate din această şmecherie ieşea siguranţa de care am vorbit, dacă nu un aranjament mai dezonorant pentru el n-a existat de mai înainte.

Evadarea lui HORIA SIMA s-a produs într-un moment atât de critic pentru războiul din răsărit încât dacă conducătorii Germaniei n-ar fi considerat conducerea legionară necoaptă trebuia să presupună mâna unui agent provocator. În orice caz neseriozitatea afirmată nu mai dă garanţia că odată ajuns în Ţară n-ar face alte greşeli.

Pentru a doua. oară (prima dată a fost cu rebeliunea din Ianuarie 1941 când armata germană se găsea în cea mai primejdioasă formă a transporturilor) izbucneşte o năzbâtie din partea conducerii Mişcării fără să se ţină seama de cadrul exterior atât de gingaş. Aceasta mi-a pus problema unei suspiciunii a lui Stoicănescu de legături cu masoneria, luminând anumite indicii din trecut (jocul dublu din lagăr: făţiş intransigent, pe ascuns declaraţii; scăparea deşi afirmase atitudinea cea mai intransigentă, dacă chestiunea declaraţiilor ascunse nu este adevărată; legăturile cu colonelul Vorobchievici în timpul tratativelor şi libertatea de mişcare pe acel timp, frecventarea cercurilor masonice (informaţii Groza), scoaterea lui din procesul în care era implicat după rebeliune precum şi anumite tendinţe masonice în broşura lui despre Horia. Întreaga construcţie sufletească şi educaţie îl predispune pentru asemenea misiuni degradante şi dubioase.

Această problemă va rămâne deschisă şi va sta deasupra Mişcării ca o sabie a iui Damocles. Nu este exclus că oamenii roşi de asemenea mentalitate să pândească şi în cazul când cineva afirmă şi tinde să se consolideze în conducerea Mişcării să vină &n supralicitaţii degradante la străini (tendinţa de răspândire a diferiţilor băieţi să fi fost deja un început) (6 Noembrie 1942)

Dar făcând abstracţie de asemenea tertipuri consecinţele defavorabile atât din punct de vedere moral cât şi politic erau evidente (vezi reflexiile pe larg la sfârşitul anului 1942).

Din punct de vedere moral:

1. Călcarea cuvântului de onoare dat, ne lua marele nostru atuu moral care s-a câştigat cu atâtea jertfe şi suferinţe. HORIA SIMA ca şi ceilalţi toţi nu era supravegheat material şi avea în fapt toată libertatea de mişcare. Niciodată legionarii n-au fost aşa de liberi în prigoane să se organizeze să cânte, să scoată reviste în care să se scrie tot ce vor etc. Dezavantajul mare care a rezultat este faptul că acuma imputarea ce se va face pe bună dreptate sau interesat nu se va lega de o greşeală în legătură cu un eveniment, ci o problemă permanentă de fond. Oricând se va. putea invoca acest lucru - mai ales dacă va fi interes de descotorosire. Pentru atenuarea ei i--am recomandat lui Stoicănescu care era complice ca să ia o atitudine din care sa rezulte voluptatea răspunderii spre a reabilita noţiunea de legionar în faţa germanilor.(18 Dec. 1942.) Asta în raport cu cei dinafară de Mişcare. Din punct de vedere al educaţiei interne Mişcarea este atinsă prin această călcare de cuvânt, chiar în miezul sistemului său. Cu acest precedent şcoala Căpitanului este cariată şi alterată în stâlpul central care ii susţine întreg edificiul. Prin fuga lui HORIA SIMA se face consacrarea unui principiu negativ şi nelegionar care s-a manifestat la început prin evadarea lui Boian, prin sisteme care răsfrângeau întreaga pornire asupra camarazilor legionari sau a lui Popa Boldeanu, bineînţeles dacă informaţiile primite prin Stoicănescu sunt exacte. Acest sistem pe lângă marile neajunsuri mai-are dezavantajul că roade încrederea şi solidaritatea într-o colectivitate care suferă în prigoane. Lipsa de loialitate sfarmă unitatea.

2. Această călcare de cuvânt n-are nici măcar scuza apărării unei poziţii morale a Mişcării, ca urmare a sugestiilor de aservire făcute pentru că ea s-a produs după ce oferta de acceptare nu a fost admisa. De asemenea nu are nici scuza acea de a lua piesa de şantaj păgubitoare Ţării pentru că pretarea la care s-a supus HORIA SIMA pentru salvarea situaţiei personale în special în chestia Ardealului trecea de mult limita necesităţii de echilibru ca supapă de siguranţă în politica externă. Desigur se va încerca să se îmbrace haina patriotică pentru a se justifica această nechibzuinţă. Această mistificare însă nu va putea înşela. Şi apoi :să te gândeşti doi ani şi să ajungi la un asemenea rezultat este exasperant.

Din punct de vedere politic:

1. Se pierde o poziţie externă - în cazul că persoana lui HORIA SIMA se va identifica cu Mişcarea - pentru care Mişcarea Legionară a făcut atâtea jertfe ca să o cucerească. Această pierdere se face într-un moment foarte important.

2. Odată ruptura cu Mişcarea Legionară, germanii vor avea interes să consolideze în România pe adversarii Mişcării adică lumea veche împotriva căreia am luptat de aproape douăzeci de ani. Această lume deci urmează să cadă în picioare şi în ipoteza când Germanii ies biruitori iar Uscarea să alunece-pe panta opoziţiei negative.

3. Dezorientează complet cadrele legionare prin paralizarea întregii conduceri şi oferă posibilităţi lumii iudeo-masonice să mărească curentul antigerman în momentul cel mai critic pentru lupta comună.

Sunt convins, după cum am mai spus, că HORIA SIMA a plecat pentru a-şi salva situaţia personală şi a face impasibilă o soluţie în afară de el, după ce a văzut că nici pretarea lui la aservire n-avea şanse să-l scoată cel puţin până la terminarea războiului cu Rusia la suprafaţă. N-au existat calcule de altă natură. Dar făcând abstracţie de acest lucru şi presupunând că el s-a gândit în mod sincer la interesele Mişcării şi ale Ţării, totuşi fuga a constituit o mare greşeală politică.

1. România se găseşte în spaţiul german mai mult decât în cel italian astfel că interesul Germaniei va fi principal (mai activ) decât acel al Italiei care este secundar şi mai mult de echilibru. Este clar că dacă Germania va duce o politică de aservire şi anulare a esenţei româneşti instinctul de conservare naţional sănătos te va duce să-ţi cauţi puncte de sprijin oriunde şi în primul rând spre Italia. Dar acest lucru destul de grav nu-l poţi provoca prematur şi nici lega de probleme efemere personale, căci (sub forma aceasta) prin această lipsă de tact poţi împinge spre compromisuri clasa conducătoare veche care este capabilă de a face totul - aşa cum a făcut şi faţă de iudeo-masonerie, pentru a se aranja ea în detrimentul neamului românesc. Dacă totuşi o deplasare mai accentuată spre Italia ar fi fost necesară – ceea ce încă nu era cazul - ea trebuia să se facă în aşa fel încât să nu constituie o ruptură cu Germania. Dar tocmai şi pentru această ipoteză retragerea lui de la şefie ara necesară atât pentru a verifica sub noua conducere intenţiile lor cât şi pentru a se putea face eforturi de evitare dat fiind că acum n-ar fi fost chestiuni personale şi nici angajamente mai mult sau mai puţin tacite ca acelea luate faţă de A. Schmidt şi nici posibilităţi de specularea unei ambiţii personale.

2. Pentru a face o asemenea deplasare pe axă este esenţial asentimentul noului partener de care vrei să te apropii, în speţă al Italiei.

Ori era clar că în Decembrie 1942, Italia şi regimul fascist pe lângă problemele interne acut ridicate de bombardamente, opoziţia surdă a lui Umberto etc., era absorbită atât de situaţia precară a frontului propriu în Africa de nord cât şi al acelui comun de est. Astfel că nu-şi putea pune asemenea

probleme secundare în momentul acela oricât de mult i-ar fi stat la inimă. Era deci momentul cel mai prost ales cu putinţă, fapt care venea să nemulţumească pe partenerul la care te îndreptai şi să confirme încă odată pripeala şi necoacerea politică care ţi se imputa pentru greşelile trecute.

Nu era cu putinţă ca Italia în asemenea momente decisive însăşi pentru existenţa ei, să fie preocupată de cazul HORIA SIMA, să se pună rău cu oficialitatea românească, să periclitze contribuţia armatei române pe front şi să-şi încordeze raporturile cu Germania.

Este uluitoare această incapacitate de orientare pentru un conducător spre a-şi sincroniza acţiunea în cadrul care se mişca. Poate egocentrismul să fie o cauză principală în tulburarea unei elementare lucidităţi.

3. Problema fugii ar fi putut căpăta o bază mai serioasă - asta din punct de vedere politic - dacă de pildă, Mussolini ar fi luat sarcina unei mediaţiuni între Mişcarea Legionară şi Antonescu invocând în acest scop argumente convingătoare pentru Antonescu. Dar şi în acest caz - în ipoteza că reuşea - neajunsul se deplasa asupra Statului Român. Această vizibilă înclinare a României spre Italia ar fi adus ca contrapondere din partea Germaniei a Ungariei. Poate presiunea s-ar fi exercitat şi prin reînvierea vreunei Ucraine, cel puţin de circumstanţă. Rezultatul ar fi fost defavorabil României în legătură cu revendicările ei pentru că în cazul când axa va învinge cuvântul Germaniei va fi mai hotărâtor în viitoarea Europă decât al Italiei, în special pentru bazinul dunărean. Germania va fi pivotul principal al viitoarei politici europene. 0 problemă elementară de prevedere te face să nu duci la ruptură cu o asemenea putere, mai ales că Mişcarea Legionară a fost aceea care păstra legături prin jertfele făcute pe altarul luptei comune. Chiar dacă asupra intenţiilor de aservire n-ar fi existat nici un dubiu, totuşi reacţiunea în acest sens nu se face pripit şi -fără tact şi mai ales înainte de se încerca soluţionarea lor pe cale amiabilă şi pe raţiuni de interese reciproce.

4. Un aspect complet ar fi căpătat problema în ipoteza când Mussolini după ce ar fi rezolvat problema internă românească ar fi făcut şi a mediaţie de rezolvare a conflictului extern cu Ungaria, pacificând astfel acest sector şi luând posibilităţile de contra presiune. Ipotetic asemenea lucruri nu sunt excluse dat fiind că structural Italia are o tendinţă spre politica de echilibru. Astea sunt lucruri care depind de viitor şi care cred că se vor soluţiona printr-o înţelegere directă între Hitler şi Mussolini în repartizarea zonelor de influenţă. Momentul din Decembrie le excludea cu desăvârşire. Dar chiar dacă le-ar fi cerut era necesară o prealabilă pregătire. Acest lucru n-a existat pentru că nici HORIA SIMA nu şi-a pus aceste probleme în complexitatea lor realistă şi faptul că Mussolini l-a dat înapoi este cel mai bun indiciu dacă nu pentru altceva cel puţin să arate cât de prost a fost momentul fugii ales chiar când cineva ar face abstracţie de multe considerente arătate mai sus şi ar admite-o ca necesară în principiu.

Amestecul interesului personal în probleme mari tind să compromită orice acţiune serioasă.

5. Urmarea reală politică a fugii a fost că în momentul cel mai critic militar pentru Axă, a oferit un pretext (lumii vechi) lui Antonescu să amâne vizita în Germania proiectată pentru Decembrie 1942 şi să dea prilejul lumii vechi să dezorienteze cadrele răstălmăcind în acele momente de panică "*că şi legionarii s-au rupt de Germania fiindcă au văzut că se prăbuşeşte*". Deduc că aceasta a fost tema lor şi poate şi altele mult mai grave. Inevitabilele arestări, problema extrădării sau împuşcării noastre etc. au tulburat profund sufletul legionar. Acesta era aportul nostru în momentul suprem al încleştării între cele două lumi pentru care ne-a pregătit Căpitanul şi de care depindea însăşi existenţa noastră ea stat şi ca naţiune. S-a ratat un moment care putea pune Mişcarea pe plan politic.

Când HORIA SIMA a fost adus din Italia şi .Antonescu a fost satisfăcut, s-a cristalizat prin întărirea lumii vechi reprezentată de Antonescu (bineînţeles tot aceia care îl sabotează pe Antonescu) şi prin faptul că ea a căpătat siguranţa că în urma fugii lui HORIA SIMA s-a lichidat cu echivocul legionar. A ieşit un avantaj pentru lupta comună, iar pentru Mişcarea Legionară scoaterea ei de pe teren politic şi umilirea şi paralizarea prin lagăre şi închisori.

La 18 Dec. 1942 dimineaţa am fost arestaţi şi au urmat umilirile de la beciul Gestapoului central (Albrechtstrasse) şi de la Spandau pe care le-am putut suporta-datorită conştiinţei greşelii făcute de cel care ne-a condus şi marii credinţe în dreptatea-legionară.

De doi ani de zile s-a desfăşurat o activitate prin esenţă negativa, pentru reabilitarea şi-justificarea greşelilor făcute de HORIA SIMA Am fost in- postura acelor înţelepţi care se străduiesc să scoată din puţ piatra aruncată de un nebun. Acum o nouă piatră este aruncată. Parcă acest om a fost dominat de concepţia "*după mine potopul*". Trebuie reţinută experienţa trecutului şi calmul necesar pentru a ne mişca pe linia legionară. Iată poziţia pe care m-am fixat din prima zi a arestării (18 Dec. 1942) pe .care am împărtăşit-o şi camarazilor mei (o redau după note, vezi 18 Dec. 1942).

.Poziţia politică după elementele care le am la îndemână şi înainte de a lua contact cu organele anchetatoare, se fixează :

1. Dispariţia lui HORIA SIMA oricâte justificări personale ar avea, tulbură profund şi chiar periclitează poziţia Mişcării Legionare faţă de Germania.

2. Ataşamentul Mişcării Legionare faţă de Germania Naţional-Socialistă trebuieşte afirmat cu toată fermitatea. Orice echivoc sau duplicitate periclitează toate jertfele şi atrage primejdii grave pentru Ţară, fiindcă România prin situaţia sa geopolitică are de apărat interese vitale alături de Germania atât acum, cât mai ales în viitor.

3. Considerăm ca o greşeală politică dacă dispariţia lui s-a făcut fără consimţământul german ori cate justificări personaje ar exista.

4. În evidenţierea fermităţii pentru poziţia alături de Germania n-au nici un sens dezavuări la adresa persoanei lui HORIA SIMA, cu atât mai puţin solidarizări, elementul etic fiind exclus în judecarea şi aprecierea situaţiei.

5. Afirmarea necesităţii atât din punct de vedere legionar, cât şi din punct de vedere german de a se localiza acest caz la persoana iui HORIA SIMA, fără a se extinde asupra întregii Mişcări Legionare.

6. Afirmarea necesităţii de a se ajunge, atunci când găsesc ei necesar, la o colaborare activă a Mişcării în eforturile de război din România.

7. Exprimarea convingerii că HORIA SIMA nu va face dificultăţi acestor eforturi fiindcă trebuie să presupunem că oriunde s-ar găsi el ara sentimentul gravei răspunderi pentru situaţia creată Mişcării Legionare prin dispariţia sa.

8. Precizarea că toată această poziţie politică rezultă din necesitatea de a rezolva în spirit pozitiv situaţia care s-a creat şi nu din vreo teamă în ceea ce priveşte rigorile care ar veni fiindcă un legionar este gata să răspundă cu seninătate pentru orice.(Note 18 Dec., Spandau, celula 26/27)

Această poziţie i-am recomandat-o lui Iasinschi încă de la început în corpul de gardă de la Gestapoul din Albrechtstrasse. Nu ştiu însă dacă a înţeles rostul politic şi sentimentul de răspundere care ii aveau în maz acel moment faţă de Mişcare. De asemenea i-am repetat la prima întâlnire care am avut-o în camera comună de la Spandau, când am fost aduşi la cancelarie pentru înregistrarea obiectelor depuse. Cred însă că poziţia de apărare a lui HORIA SIMA pe care s-au pus dintr-un început primii interogaţi: Iasinschi, Stoicănescu şi Smultea au compromis apărarea intereselor Mişcării, fiindcă se vede că au întărit presupunerea unei complicităţi a întregii conduceri în această evadare. Lipsa aceasta de perspicacitate a lui Iasinschi de a apăra interesul Mişcării la o grea răspântie (afară de cazul dacă n-a fost şi el complice) a contribuit şi de data aceasta de a se scăpa o ocazie ca Mişcarea să-şi menţină o poziţie necesară.

Atitudinea mea a fost determinată în primul rând de interesul de a apăra o poziţie politică a Mişcării iar din punct de vedere legionar m-am pus pe poziţia de a nu dezavua în faţa unei autorităţi străine în mod ostentativ pe cel care l-am acceptat ca conducător pană atunci (deci am răspundere pentru acest fapt) spre a nu lăsa impresia că acest lucru porneşti dintr-o teamă de răspundere. Aşa am crezut că este legionăreşte chiar când am ştiut de toate comportările lipsite de loialitate, cavalerism şi corectitudine elementară. Mă gândesc ce atitudine ar fi avut ei dacă ar fi fost în situaţia mea şi eu în aceea a lor? Şi de data aceasta m-am pus pe tema luptei de înălţime şi acest lucru era cu atât mai clar pentru mine cu cat ştiam că ei înainte de a încerca această fugă în mod tendenţios - pentru a mă compromite în faţa Germanilor- a& lansat zvonul că eu aş urmări să plec cu Macedonenii în Italia spre a face disidenţă acolo. Câtă prostie şi câtă lipsă de caracter (mişelie)!

Declaraţia scrisă care am dat-o la 19 dec. 1942 (sâmbătă după masă) mi-a luat-o un domn Keller care s-a purtat foarte politicos şi elegant) s-a mărginit numai la chestiuni de fapt. I-am arătat împrejurările plecării aşa cum le-am cunoscut eu. În închisoare i-am spus verbal că problema are un aspect poliţist pentru stabilirea împrejurărilor in care s-a produs fuga precum şi un aspect politic. Precizări în această a două chestiune se vor face atunci când se va pune problema. Un lucru se poate spune acum:

1. Că dacă plecarea lui HORIA SIMA nu este făcută cu consimţământul german atunci este o greşeală politică; 2. Atât interesul german cât şi cel român şi legionar cer localizarea acestui caz la persoana lui HORIA SIMA, mai ales că el a renunţat la şefie. Ar fi o soluţie negativă dacă măsurile care se vor lua se vor răsfrânge asupra Mişcării Legionare.

Toată problema însă se mărginea atunci la stabilirea condiţiilor de plecare şi la posibilităţile de aducere pentru a restabili condiţiile cerute de Antonescu spre a face vizita la Fuhrer. În aceste Împrejurări critice era clar că măsurile represive care puteau fi luate puteau fi radicale. Problema extrădării nu era deloc exclusă, de asemenea darea mâinii libere guvernului din Ţară de a soluţiona cum crede de radical problema legionară. Jongleriile şmechereşti ale lui Stoicănescu făcute cu pathos de cabotin căruia i se oferă ocazia să joace pe o scenă mai importantă sublinia încă o dată neseriozitatea noastră. Sub masca că îşi ia toată răspunderea, cu afirmaţiile că el l-a expediat pe HORIA SIMA în Italia şi că el îşi ia angajamentul de a-l aduce oricând, devotamentul care îl arăta teatral, scotea din HORIA SIMA un adevărata: manechin cu care acesta face orice îi trăsneşte fantezia lui dezordonată. 0 terfelire mai gravă a lui HORIA SIMA personal cred că nu se putea face.

Această postură m-a preocupat din punct de vedere legionar fiindcă vedeam că se iroseşte cu totul degeaba un prestigiu creat cu atâtea sacrificii de sânge.

Datorită acestor scamatorii Stoicănescu a reuşit să meargă cu Ahrens până la Roma ca să-l aducă pe HORIA SIMA. Asta înseamnă că după ce au dat de el se simţea nevoia convingerii din care rezultă că el s-a pus pe tema refuzului de a se întoarce. Când au ajuns la Roma chestiunea a fost aranjată şi deci n-a fost necesar contactul. HORIA SIMA urma să se întoarcă. Condiţiile de întoarcere însă nu le-a putut şti precis. La 28 Decembrie (Luni) 1942 Generalul Muller ne-a comunicat că HORIA SIMA este în drum spre Germania. Nu se ştie nimic de Borobaru iar Tiana care ar şti despre el şi condiţiile plecării s-a pus şi ea pe poziţia lui Stoicănescu că ştie dar nu spune.

În sfârşit, prin apariţia Tianei pe scena acestei tragedii jucate de cabotini a devenit bufă. Rămâi încremenit de atâta neseriozitate. Casa arde şi baba se piaptănă. Ţara românească, neamul românesc, Europa. ameninţai fi nai ne bălăcim în cabotinism.

Problema care se punea în legătură cu situaţia era :

1. Dacă HORIA SIMA s-a întors de bună voie atunci îşi dovedeşte buna intenţie şi deci partea morală se atenuează. Revenind însă la situaţia care a plecat după atâtea tulburări arată şi neseriozitatea faptului şi incapacitatea de orientare în realităţi şi chiar ridicolul.

2. Dacă este adus forţat situaţia este cea mai proastă pentru că falimentul aventurii este total. HORIA SIMA n-a câştigat nimic şi Mişcarea Legionară vârâtă în lagăre a pierdut totul prin faptul că nu mai poate desfăşura nici un fel de activitate în momentul acesta al iernii - greu şi decisiv pentru soarta luptei comune, când Mişcarea Legionară putea deveni un factor politic(pe care ii prevedeam anul trecut) în mod onorabil a fa& pierdut. Fiindcă am văzut că Iasinschi s-a pus pe tema fatalistă - chiar dacă era forţată - că "din asta o să iasă ceva bine", am simţit necesitatea de a ne strânge forul spre a ne fixa o poziţie cu atât mal mult cu cât se anunţase vizita generalului Muller. Poziţia fixată a fost o dezvoltare a poziţiei luată la 18 Dec. 1942 despre care am amintit mai sus. Ea se rezuma în următoarele puncte pe care le redau după note.(vezi 29 Decembrie (Marţi) 1942.)

a. Ţinuta serioasă şi sobră. Nici tânguiri şi nici înfruntări

b. Evitarea unei discuţii pe plan moral al cazului, Putem invoca că faptul că se Întoarce dovedeşte că intenţia a fost bună deşi procedeul greşit

c. Localizarea cazului: distincţie între HORIA SIMA şi linia Mişcării Legionare

d. Accentuarea necesităţii politice chiar daca el se menţine la consecinţe poliţiste.

e. Accentuarea tendinţei de a scoate partea pozitivă din această împrejurare şi a nu se limita la partea negativa a măsurilor poliţiste.

f. Dacă se cere o precizare definitivă: răgaz pentru a lua cunoştinţă de scrisorile lăsate (trimise) şi consfătuirea pentru fixarea ei

II. Perspectivele ce trebuie schiţate.

a. Relevarea că acum există şanse de colaborare cu Antonescu în vederea ducerii războiului.

b. Tratative se pot duce numai cu Mişcarea Legionară.

c. Se garantează ordinea şi liniştea.

d. Se poate asigura spatele lui Antonescu faţă de lumea veche devenită mai ostilă acum.

e. Formule tranzitorii se pot accepta dacă Mişcarea Legionară nu-şi pierde conturul.

f. Contact strâns cu ei pentru sincronizarea acţiunii în vederea războiului.

Complet izolaţi şi lipsiţi de gazete sau radio, noi nu putem gândi decât mai mult pe lucruri ipotetice, pe baza realităţilor care cunoscute mai înainte.

Problema cea mai urgentă care se punea era aceea a conducerii Mişcării (a şefiei).Am aflat indirect ca HORIA SIMA în scrisorile adresate autorităţilor germane ar fi dat trei posibilităţi de rezolvare: una cu Iasinschi, una cu mine şi una cu Corneliu Georgescu, lăsând pentru fiecare caz şi câte un apel către legionari. De asemenea ar fi adresat şi p scrisoare către grup prin Iasinschi. Nici unul din aceste lucruri nu ne-a parvenit. Problema succesiunii la şefie a fost reglementată în şedinţa de la 24 Iunie 1941 când s-au fixat înlocuitorii în ordinea: Iasinschi, Papanace, C. Georgescu.

Condiţiile în care se punea acum problema însă era mult mai diferite ,pentru că o noua şi mare greşeală venea să arate pe lângă celelalte de până atunci adâncimea crizei de conducere în Mişcare.

VII. REZOLVAREA CRIZEI DE CONDUCERE

Următoarele **principii** mi s-au părut absolut necesare pentru a fi avute în vedere la rezolvarea crizei de conducere:

1. Din experienţa făcută cu conducerea Mişcării după asasinarea Căpitanului, rezultă că este primejdios de a da puteri discreţionare de la început celui care îi ia locul şi înainte să-şi fi dovedit calităţi superioare de conducător multilateral, chiar dacă structura totalitară a Mişcării reclamă acest lucru. Căpitanul nu poate fi înlocuit integral. Numai dacă se va ivi vreo personalitate puternică şi multilaterală care să se apropie de Căpitan, atunci să i se dea, după verificări, puteri cât mai largi.

2. Pentru ca Mişcarea după moartea Căpitanului (fondatorul ei) să aibă posibilităţi de perpetuare trebuie creată instituţia de pondere care să formeze centrul de greutate şi un corectiv al tendinţelor excentrice. Ordinul comandanţilor Bunei Vestiri - organizat şi reglementat în aşa fel ca să fie capabil să îndeplinească o funcţiune în timp, printr-o selecţie foarte severă şi să iasă din caracterul de distincţie de până acum, poate constitui - dacă se afirmă ca instituţie efectiv - şi mediul pentru creşterea şi lansarea conducătorului unic, şi frâna pentru excesele lui. De asemenea structurarea Mişcării şi educarea cadrelor pe toate planurile.

3. Evitarea inerentelor fricţiuni în legătură cu structurarea Mişcării după alegerea unui nou şef prin crearea obiectivităţii de conducere care să nu aprecieze şi selecţioneze decât după criteriile legionare şi nu după tendinţa noului conducător de a-şi aduce la posturi de conducere numai oameni de ai săi, scoţând din uz sau nefolosind valori încercate.

4. Condiţiile în care se producea criza de şefie erau de natură să pună la grea încercare unitatea Mişcării şi ar fi oferit maxi posibilităţi de manevră prin supralicitare a adversarilor Mişcării, astfel că soluţia dată trebuia să ţină seamă şi de această situaţie de fapt. Mai mult: se deschideau posibilităţi de manevrare care să prevină anumite primejdii care s-au manifestat şi să ofere fundament pentru rezolvarea crizei de stat, restabilind totodată raporturile normale cu ţările prietene.

5. Să fie efectivă şi pozitivă înlăturând orice tendinţe de camuflare - inadmisibilă, iresponsabilă şi dăunătoare - pentru ca să nu arunce Mişcarea în convulsiuni interne pe chestia răspunderilor care pot să o zdruncine profund în împrejurările actuale.

Pentru asigurarea unui vad prin care curentul legionar să se poată scurge netulburat în timp şi spaţiu, conform principiilor şi necesităţile! arătate-mai sus am crezut că numai comandanţii Bunei Vestiri (ca fondatori ai Mişcării) pot constitui nucleul iniţial şi pivotul acţiunii de rezolvare a crizei de conducere şi scoaterea Mişcării din toate aventurile şi denaturarea în care a fost aruncată. În acest scop am avut mai multe consfătuiri atât cu comandantul Bunei Vestiri Gârneaţă cât şi cu Georgescu.

Teza susţinută a fost :

1. Că ei poartă răspunderea cea mai mare dacă abdică şi de data aceasta de a constitui elementul de pondere şi continuitate al Mişcării, oarecum şi echilibrul ei;

2. Să ia funcţiuni de răspundere;

3. Să se pregătească cadrul pentru Mihai Moţa în cazul când acesta i pe lângă numele şi sângele moştenit va avea pi calităţile necesare unui conducător polarizând astfel noile generaţii şi rezolvând radical criza (vezi 7 Dec. 1942. - conversaţia cu Georgescu).

La 1 Ianuarie 1943 Corneliu Georgescu şi Ilie Gârneaţă îmi spun că poate ar fi bine să desemnăm noi pe şeful Mişcării decât să lăsăm forma numirii prin HORIA SIMA sau cu sugestii din altă parte. Am fost de părere să ne oprim la Iasinschi ca să respectăm şi forma stabilită cu succesiunea noastră; şi să corespundă cu asentimentul Germanilor care l-ar agrea mai mult. (Chestiunea agreării aşa cum a ajuns la noi are mai multe dedesubturi ieşite din interese deosebite care vor fi discutate altădată.) Am fost de acord, dar simpla această desemnare nu ia în cercetare întreaga problemă a conducerii care este destul de gravă şi nu-i dă o soluţie efectivă. Am insistat asupra necesităţii ca să formăm instituţia legionară durabilă în care să-şi ia posturi de conducere activă.

Pornind de la această concepţie am formulat **Hotărârea Forului de la 1 Ianuarie 1943** (vezi Hotărârea) **care cuprinde în esenţă următoarele puncte:**

1. Comandanţii Bunei Vestiri preiau funcţiuni active: Familia jertfei legionare, Secretariat general, Corpul Moţa - Marin) pentru asigurarea linie morale a Legiunii

2. Iasinschi şi cu mine funcţiuni politice.

3. Afirmarea de ataşament faţă de Axă.

4. Exprimarea voinţei de normalizare a raporturilor cu Antonescu în vederea soluţionării crizei politice din România şi ducerea războiului cu mai mult elan.

Această Hotărâre a fost adusă la cunoştinţa Reichsfuhrerului SS Himmler cu adresă-memoriu semnat de Iasinschi (vezi adresa).

Rostul acestei hotărâri a fost:

1. Să soluționăm rapid problema șefiei Mișcării într-o formă solemnă, spre a preveni vreo eventuală soluție în Țară cu elemente incerte din punct de vedere legionar la care să ni se impună să aderăm.

2. Această hotărâre să aibă un caracter independent și fără legătură cu recomandările lui HORIA SIMA pentru a fi un fapt efectiv, și sustrasă suspiciunii de a fi considerată un paravan al vechii conduceri. Prin asta se lua și posibilitatea de a se consacra principii vechi care au provocat criza.

3. Să afirme unitatea masivă legionară prin aderarea și înțelegerea a exponenților mai principali ai Mișcării Legionare spre a preveni în aceste momente critice izbucnirea pasiunilor provocate de vechea conducere și să constituie nucleul de structurare și ierarhizare după absolută obiectivitate ă interesului Mișcării înlăturând criteriile care duc la formare de oameni de casă. (Aceasta a fost rațiunea ca Secretarul general să-l ia un comandant al Bunei Vestiri care prin faptul că a fost din primul cuib al Căpitanului, poate fi mai obiectiv în selecționare, nefiind prin această situație dependent de nimeni.)

4. Să se dea garanția unor hotărâri noi mature ieșite din sfătuire spre a nu se repeta greșelile din ultimii ani care 'au dus Mișcarea Legionară în grele impasuri și prin strămutarea centrului de greutate asupra nucleului să prevină eventuale constrângeri pentru acceptare de lucruri inadmisibile mai ales pentru eventualitatea când plecarea lui HORIA SIMA ar fi avut la bază un asemenea aranjament. În acest sens am făcut și o încercare de demascare a planurilor lor prin mărturisire directă lui Stoicănescu când a venit.

5. Prin constituirea noii conduceri să se ofere lui Antonescu în cazul când ia cunoștință și vrea să colaboreze cu Mișcarea Legionară în vederea soluționării crizei de generații, garanția că schimbarea este efectivă și nu de formă, punând astfel bază pentru tratative. Acesta ar fi tentat și pe cei din țară care pot activa să încerce soluția cu noua formulă de conducere.

6. În totalul ei, spiritul Hotărârii a fost pozitiv în sensul de a rezolva criza mergând înainte fără a pune problema răspunderii și pedepsirii cuvenite, dând posibilitatea chiar celor care au greșit de a se încadra onorabil în noua formă.

Efectele de ordin politic produse până acum n-au fost cele scontate, Hotărârea constituind numai o bază pentru conservarea Mișcării (spre a evita o destrămare) conținând toate posibilitățile pentru viitor.

S-ar putea ca aceste nerezultate să se datoreze următoarelor cauze:

1. Poate Antonescu, folosind fuga lut HORIA SIMA prin călcarea cuvântului, să vrea să dea lovitura decisivă Mișcării, sau poate prezența lui Vasile Iasinschi în fruntea Mișcării - după antecedentele din trecut - să-i fi trezit suspiciuni că schimbarea nu este reală. Nu este exclus ca el să se fi oprit la soluția acordării șefiei lui.

2. Poate din diferite motive de a menaja susceptibilitatea lui Antonescu, cercurile germane nu i-au adus la cunoștință hotărârea, fie că au apreciat că în urma celor întâmplate, o colaborare îi arunca în necunoscut și deci funcțiunea de îndeplinit a Mișcării Legionare este tot aceea negativa a pionului de eventuală constrângere. Inițiativa stă întreagă în mâinile lui Antonesou.

3. Poate angajarea totală a lui Antonescu să fi lichidat și rostul negativ al constrângerii pe care l-a avut Mișcarea astfel că ambele părți au găsit necesar să o scoată din actualitate pentru a nu mai fi în noua fază un element perturbator. Fuga lui HORIA SIMA oferea justificare morală unei asemenea măsuri și chiar pretextul unei totale rupturi de orice angajament moral care ar fi rezultat din lupta noastră comună plină de abnegație de un deceniu și mai bine. Din următoarea discuție avută cu Generalul Muller la Buchenwald în ziua de 7 Februarie 1943 ar rezulta acest lucru: (Discuția reconstituită imediat după note redată aproape textual):

"Domnilor,

După ce am trecut pe la legionarii din Rostock și pe Iacei din lagărul de aici, cărora le-am adus la cunoștință îndatoririle la care au a se supune, am venit la Dvs. pentru a vă încunoștiința că împrejurările cer ca internarea Dvs. să se prelungească pentru mai mult timp.

Dvs Domnule Iasinschi, vă rog să întrebuințați autoritatea Dvs pentru ca grupul de față să se încadreze acestei situații, situație pe care n-am creat-o noi, ci este urmarea fugii lui HORIA SIMA, urmare ce ar fi putut să fie alta dacă soarta nu ar fi adus această întorsătură favorabilă Dvs. ca să rămâneți și pe mai departe în Germania. S-ar fi putut întâmpla ca să fiți predați guvernului român. Dvs însă rămâneți aici. Rămânând aici cred că înțelegeți că orice activitate politică vă este oprită și că neresepectarea acestei dispoziții ca și încercarea de a face legături cu România cât și vreo eventuală încercare a Dvs. de evadare, nu va rămâne fără urmări.

Totodată cred că sunteți de acord, D-le Iasinschi, dacă prin Dl Comandant al lagărului veți fi repartizați și Dvs în procesul de muncă în aceste momente în care nici o forță nu trebuie să rămână neîntrebuințată. Pentru aceasta va fi necesar ca să fiți mutații în alt lagăr unde condițiile vor fi mai

bune, eu însă neavând cunoştinţă de ele nu aş putea preciza cum vor fi.

Timpul de faţă, domnilor, nu e propriu pentru a face politică (politisie-ren) ci numai pentru fapte. Eu vă rog să urmaţi întru totul acestei hotărâri pentru ca să nu se mai ivească prilejuri de diferende între noi şi Dvs."

- Vasile Iasinschi: "*Războiul naţional-socialismului împotriva comunismului este şi războiul nostru, al Mişcării Legionare. Noi am dorit şi dorim din tot sufletul să participăm la acest război şi în acest scop am solicitat în două rânduri dreptul de a lupta pe front. Reînnoim în momentul de faţă, verbal, această cerere a noastră."*

- Generalul Muller: "*Cunosc dorinţa Dvs dar în nici un caz nu puteţi fi trimişi carne de tun, iar pentru o instrucţie militară temeinică şi necesară în tehnica modernă a războiului, va trebui cel puţin un an ceea ce durează prea mult şi ar fi deja târziu."*

- Constantin Papanace: *„Îmi permit să întreb dacă cele spuse de Dvs Domnule General, constituie o hotărâre definitivă şi dacă eventual Dvs sunteţi dispus să ascultaţi şi părerea noastră în această chestiune."*

- Generalul Muller: "*Este o hotărâre, sunt însă dispus să vă ascult.*"

- Constantin Papanace: *„Dată fiind susţinerea Dvs. D-le General, că măsurile ce ne-aţi adus la cunoştinţă sunt urmarea fugii lui HORIA SIMA, ar fi poate necesar să vedem dacă nu există şi posibilitatea să se scoată, ca urmare a acestui fapt, o soluţie pozitivă şi nu una negativă. Ne interesează hotărârea luată nu pentru că se referă la noi ca indivizi - nouă fiindu-ne indiferent orice s-ar întâmpla - însă noi reprezentăm Mişcarea Legionară. HORIA SIMA care ne-a condus a fost în urma unor anumite întâmplări un impediment în relaţiile dintre Mişcarea Legionară şi Germania şi intre Mişcarea Legionară şi Mareşalul Antonescu. El s-a retras pentru normalizarea acestor raporturi.*

În ceea ce priveşte modul în care s-a retras desigur constituie o greşeală şi politică şi morală, aspectul moral atenuându-se (anulându-se) în parte prin întoarcerea lui..."

- Generalul Muller: "*Dvs. vă găsiţi în greşeală. îmi permit să rectific: HORIA SIMA nu s-a întors, ci a fost adus!"*

- Constantin Papanace: "*În situaţia noastră (în care ne găsim) nu avem informaţiile necesare. Totuşi după câte putem şti, lumea veche pe care Mareşalul Antonescu este nevoit să se sprijine, bănuim că n ar fi exclus să-i creeze tocmai în aceste momente grele dificultăţi serioase. Acest lucru s-ar putea împiedica printr-o intervenţie a Mişcării Legionare în sprijinul său... Nu ştiu dacă aveţi timpul necesar la dispoziţie pentru a vă spune mai pe larg întreaga chestiune."*

- Generalul Muller: "*Dacă Dvs D-le Papanace, mi-aţi fi spus aceste lucruri acum trei luni de zile, deci înainte de fuga în condiţiile ştiute şi de călcarea de cuvânt a lui HORIA SIMA şi dacă HORIA SIMA ar fi predat de fapt comanda aşa cum de altfel am discutat şi cu Dvs D-le Iasinschi la Berlin (18 Dec. 1942) şi după cum i-am comunicat* (aici se întoarce spre Dl. Ahrens care confirmă; este vorba de ultima vizită, la 4 Dec. 1942) *s-ar fi putut sta de vorbă asupra propunerii de a întinde mâna Mareşalului Antonescu şi lucrurile ar fi luat alt curs.*

Acum ar fi pierdere de timp discutarea unui fapt asupra căruia s-a luat deja o deciziune. Mareşalul Antonescu nu este dispus, nici nu are timp să se ocupe de problema legionară. El este ocupat cu războiul împotriva bolşevicilor ce presează de la răsărit şi de aceea ar fi inutil să încercaţi legături direct sau prin noi cu el. El s-a angajat total pe această linie de luptă comună la care toţi trebuie să contribuim prin fapte. Pe de altă parte guvernul german nu se amestecă sub nici o formă în chestiunile politicii interne ale României. Dacă Dvs. doriţi să participaţi la efortul comun, o puteţi face în modul comunicat. Vă rog să fiţi în clar că chiar daca presupunând că Dvs cei prezenţi aici aţi fi împinşi spre soluţii extreme, în încercări de evadare când desigur că soldatul va trage sau de sinucidere, asta nu ar folosi nimănui. Nici Mişcării Legionare şi nici Germaniei. Prin atitudinea şi înţelepciunea Dvs. veţi putea ieşi cu timpul din desişul în care vă găsiţi.

Şi acum vă. rog să scuzaţi, timpul meu fiind scurt, va trebui să-mi iau rămas bun. Aş dori ca după ce ne despărţim să mai stau puţin de vorbă cu Dvs D-le Iasinschi şi Papanace."

Dă mâna cu cei de faţă. Ajungând la Stoicănescu îi spune că după D-nii Iasinschi şi Papanace ar dori sa stea de vorbă şi cu dansul. În sală mai rămân: Generalul Muller, V. Iasinschi şi C. Papanace. Ca traducător Viorel Trifa.

- Generalul Muller (luând o atitudine mai familiară): "*Desigur că în mintea Dvs. se pun în momentul de faţă, pe bună dreptate, fel de fel de întrebări. De ce aşa? Cum se poate asta? Cum s-a ajuns aici? etc. Eu n-am permisiunea şi nici posibilitatea a vă da toate amănuntele asupra dificultăţilor ce ne-au fost create prin fuga lai HORIA SIMA. Numai dacă aţi cunoaşte toate aspectele problemei aţi putea să vedeţi că a trebuit să procedăm aşa cam am procedat".*

- Constantin Papanace: "*Am avea următoarele două întrebări: 1. În situaţia de acum am dori să cunoaştem dacă o legătură de ordin strict familial cu familiile noastre va fi posibilă sau nu. Asta nu numai pentru legătura în sine, ci ca o liniştire necesară şi din punct de vedere politic deoarece nu este*

exclus să se fi răspândit în Ţară fel de fel de zvonuri. Astfel s-ar putea auzi acolo că legionarii la un moment dat au dispărut; 2. Dacă acum sau poate mai târziu ni s-ar deschide posibilitatea să ne ocupăm de-problemele programatice-şi studii în legătură cu Mişcarea Legionară, pentru ca astfel să avem conştiinţa împăcată că şi în asemenea situaţii facem ceva pentru Mişcare."

- Generalul Muller: *"Legături cu familiile nu veţi putea lua deoarece orice scrisoare, chiar dacă ar cuprinde doar textul: „sunt sănătos" ar putea fi socotită ca ascunzând indicaţii politice prin cifre secrete, cerneală simpatică sau alte mijloace. Chiar vă rog nici prin camarazii SS să nu încercaţi legături, periclitându-i pe ei şi pe Dvs.. De altfel de-abia acum cinci zile am reuşit să-l eliberez şi pe Hartig.*

În ceea ce priveşte liniştea familiilor Dvs. în România, se va cunoaşte- în parte e şi cunoscut - că Dvs sunteţi internaţi aici şi vor putea să sa intereseze la reprezentanţii Germaniei în Bucureşti.

În ce priveşte preocupările politice ale Dvs nimeni nu vă va împiedica să discutaţi politică fără însă să pară că sunteţi o celulă politică (eine Politische Zelle) şi mai ales fără să comunicaţi nimic în afară. Munca la care veţi fi supuşi cred că nu o să vă ia prea mult timp"

Se desparte de C. Papanace şi V. Iasinschi. În sală intră C. Stoicănescu.

Generalul Muller asistat de Ahrens.

- Generalul Muller: *„Dl. Ahrens mi-a comunicat că Dvs vreţi să-mi faceţi cunoscută o scrisoare în care Dl. Mihail Antonescu arăta că e dispus să conlucreze cu Mişcarea Legionară. Ai dori să vă întreb cui a fost trimisă această scrisoare şi în ce împrejurări?"*

- C. Stoicănescu: *"Un legionar de la Rostock care, după ce Dl. Leg. Rat. Rademacher le spusese că trebuie să colaboreze cu Mareşalul Antonescu, a venit la mine să-mi comunice cele spuse şi totodată să mă întrebe dacă nu ar fi cazul să încerce la Mihail Antonescu dacă o asemenea colaborare e posibilă sau nu. Eu i-am răspuns să încerce şi el a primit ca răspuns scrisoarea despre care este vorba."*

- Generalul Muller: *"Vă rog să aveţi toată încrederea şi să-i spuneţi numele pentru că vă declar că nu mă interesează pentru altceva decât pentru a şti dacă stă în grupul rămas la Rostock sau între cei aduşi aici, urmând ca D-ta împreună cu Dl Ahrens să luaţi contact**

- C. Stoicănescu: *"Vreau să am siguranţa că eu voi lua contact cu el pentru ca nu cumva să se distrugă scrisoarea."*

- Generalul Muller: *"De asta vă asigur eu."*

- C. Stoicănescu: *"Se numeşte Olteanu"*

- Ahrens : *"Există doi Olteanu. Care este numele lui de botez, pentru că unul se găseşte aici?"*

- C. Stoicănescu: *"Nu-mi aduc aminte precis, aşa că nu vă pot spune."*

- Generalul Muller (către Ahrens): *„Atunci urmează să vedeţi dacă e aici sau dacă nu, să vie Dl Stoicănescu la Berlin pentru a pleca cu D-ta la Rostock"* (Către Stoicănescu, mai mult în glumă): *"Dar nu cumva să încercaţi să nu vă mai întoarceţi, mai ales că Dvs. sunteţi vinovatul."*

- C. Stoicănescu: *"Da, sunt singurul vinovat. Însuşi Comandantul nu este decât o victimă a intenţiei mele de a contribui la schimbarea şefiei în Mişcarea Legionară pentru a ieşi din impasul în care ne găsim."*

- Generalul Muller: *"Timpul nu e pentru mea culpa, trebuie privit mereu înainte."*

(După notele restabilite de Trifa, Virgil Mihăilescu etc.)

Prin hotărârea comunicată de Generalul Muller. Mişcarea a fost scoasă de pe arena politică şi paralizată în acţiunea ei, întrucât toate cadrele au reuşit să fie sechestrate. Din ea rezultă:

1. Că dacă HORIA SIMA se retrăgea, aşa cum i-a comunicat Ahrens la 4 Decembrie 1942, efectiv de la şefie, lucrurile ar fi luat alt curs.

2. HORIA SIMA nu s-a întors de bună voie, ci a fost adus. Deci toate mistificările încercate de Stoicănescu după ce s-a întors, erau spulberate prin această precizare, iar HORIA SIMA a dovedit încă o dată că afară de persoana lui nu contează nimic pentru el; nici onoare, nici lupta unei întregi generaţii şi nici extrădarea sau împuşcarea camarazilor de luptă. Prin aducerea forjată s-a rupt şi ultima posibilitate de îndreptare a lucrurilor dacă, bineînţeles, totul nu a fost o montare.

3. Antonescu „s-a angajat total" pe această linie de luptă comună la care toţi trebuie să contribuie prin fapte, astfel că Mişcarea nu mai este pentru moment necesară.

4. Inutilitatea încercărilor de legături cu Antonescu nici direct şi nici prin ei, asta ca răspuns la adresa făcută de noi la începutul lui ianuarie 1943, cât şi la sondarea făcută prin comandantul lagărului de a ne adresa printr-un memoriu direct lui Antonescu.

5. Considerarea Mişcării ca dizolvată în toată perioada care urmează de aici încolo.

Pe lângă această atitudine generală semnificative au apărut următoarele chestiuni:

1. Schimbarea conducerii şi noua ei formă de constituire n-a fost amintită aşa cum am cerut oficial grupurilor de legionari de la Rostock şi Buchenwald spre a lua cunoştinţă de rezolvarea crizei (ne-a spus-o comandantul lagărului), Motivul ar fi fost că nu este recunoscută Mişcarea ca organizaţie

în Germania. Pe de altă parte legionarii sunt împărțiți în trei grupe: unii cu HORIA SIMA, alții cu Iasinschi şi alții cu Papanace.

2. Clemența şi de multe ori chiar atenția de care s-au bucurat cei care s au făcut vinovați de această perturbare - chiar dacă n-ar arăta un aranjament anterior, ar putea include posibilități de utilizare în viitor într-un mod inadmisibil. Dar este posibil să fie aranjament din moment ce sunt menținuți în aceeaşi situație ca şi ceilalți legionari.

3. Măsurile luate pentru a evita orice defecțiunea grupului ținând în lagăr pe cel dubioşi precum şi față de cei-care cereau să fie predați guvernului român. Poate o justificare ar fi menținerea intactă a pionului pentru orice eventualități, evitându-se destrămarea. Se vede că au considerat că după plecare HORIA SIMA nu mai este suficient, mai ales că a-a retras de la conducere.

4. Menținerea într-o formă amorfă pentru a fi mai mari posibilități de utilizare în viitor folosind eventual diversiunile şi ambițiile care ar aluneca repede pe panta renunțărilor prin supralicitare. Încadrarea făcută să nu fi fost considerată o piedică?! (Vezi discuția cu Colonelul; 6 Febr. 1943) (Îngerul Păzitor). Aceste simptome ar putea îndreptăți presupunerea (a fost atâta incorectitudine încât chiar facerea unui păcat este justificată) - unui joc dublu. Se risipeşte echivocul prin plecare, satisfăcând pe Antonescu şi se pregăteşte pentru viitor aservirea.

5. S-ar putea însă ca lipsa de fermitate a noastră (sau mai bine zis a lui Iasinschi) să fi fost considerată ca o complicitate şi să fi atras suspiciunea asupra tuturor. Pentru siguranță, deci paralizare.

Cu toate aceste neajunsuri judecând după situația creată şi posibilitățile ce există această soluție este cea mai bună ca să facă față necesităților prezente şi viitoare ale Mişcării. Este ultima soluție înțeleaptă ca să evite convulsiuni care pot duce la sfărâmarea Mişcării şi întărirea adversarilor Mişcării.

Cred că. poate reuşi să creeze vadul pană la selecționarea unui şef destoinic (cu calitățile corespunzătoare misiunii) dacă toți cart s-au angajat în această formulă sunt sinceri şi pătrunşi de sentimentul marii răspunderi care apasă asupra lor. Dacă nu reuşeşte, în mod inevitabil se va pune problema răspunderilor în mod anarhic de jos în sus.

Greutățile care pot veni deci ar fi următoarele părți :

1. Dacă cei care s-au angajat în această soluție au caracter ,energia şi conştiința să o afirme cu fermitate şi să o impună, adică dacă în primul rând Comandanții Bunei Vestiri (fondatori ai Mişcării) corespund misiunii lor. Dacă şi acest fundament se va dovedi şubred, atunci descompunerea a pătruns adânc.

2. Dacă HORIA SIMA, mânat de ambiția lui nu-şi da seama nici acum de răul făcut Mişcării şi în loc să se încadreze continuă să acționeze centrifugal folosind mitul la care cu toții am contribuit. Fiindcă el are o dificultate de ordin extern, fiind compromis în cercurile conducătoare germane, ar putea să călărească: **a)** Sau pe formula aservirii totale spre a-şi repara poziția precară făcând în situația care se găseşte concesiuni care să atingă onoarea Mişcării şi să. pericliteze chiar roadele sângelui vărsat; **b)** Sau dacă un asemenea joc nu l-ar admite sentimentul moral şi loial al acestora, atunci ar putea călări pe sentimentul antigerman cultivat de iudeo-masonerie, fapt care ar deruta masele legionare dând astfel posibilități lumii vechi să se întoarcă în aripa oportunistă (de la guvern) şi întărindu-i în acelaşi timp şi caracterul opoziționist al acestei lumi; **c)** De asemenea în interiorul Mişcării s-ar putea călări pe acele sentimente minore sau mai bine zis negaturizate ale sufletului românesc, cu romantism haiducesc, acțiuni conspirative (revoluționare) spre care are predispoziții în special tineretul. Totul însă lipsit de vertebra morală şi chiurasa severității dată de Căpitan care scotea din aceste sentimente tinereşti forța creatoare şi educativă pe toate laturile. Atunci se va aluneca în lupta de generații şi încordări chiar în aceeaşi generație. Ar fi crima cea mai mare împotriva Mişcării; **d)** Nu este exclus ca unitatea Mişcării să fie torpilată în viitor de clică pentru a se face caz că numai HORIA SIMA era acel care putea asigura unitatea.

Deci dacă HORIA SIMA nu se încadrează în soluția dată, atitudinea lui va avea un caracter perturbator negativ şi primejdios pentru Mişcare.

În asemenea eventualități – ceea ce eu însă cred că să poate exclude, aştept să văd pe ce atitudine se fixează - atunci se va tinde în mod inevitabil spre o luptă în sensul de a se distruge mitul creat, prin scoaterea adevărului şi de captarea elementelor tinere pe drumul Căpitanului încă de la sursă. De acest lucru vor. căuta să profite adversarii Mişcării.

3. Nu este exclus ca cei rău intenționați (lumea veche) față de Mişcare să încerce intenționat să identifice Mişcarea Legionară cu persoana lui HORIA SIMA pentru a-i împiedica o afirmare politică în conjunctura germana iar prietenii spre a se debarasa de ea, sau a obține concesii prin supralicitări şi aceştia vor avea tot interesul ca Mişcarea Legionară să nu-şi rezolve criza de conducere internă şi nici să-şi creeze cadrul care să ducă la această rezolvare în mod natural şi evolutiv. Nu este exclus că şi factorii externi interesați la slăbirea Statului român să albă interes ca Mişcarea Legionară să rămână

în permanență un factor de slăbire şi anemie în loc ca să devină un instrument de înălțare a poporului român aşa cum a conceput-o Căpitanul. Prin fuga lui HORIA SIMA s-a produs o ruptură şi nu este exclus ca în cazul când este rea intenție să se adâncească legând intenționat Mişcarea de această faptă şi nu de jertfa Căpitanului.

VIII. POZIȚII DE VIITOR

I. În general

Fața de faza în care se găseşte Mişcarea Legionară de la moartea Căpitanului şi în special după ultimele evenimente :

1. Crearea instituției (Forului Legionar) care să fie nucleul şi centrul de greutate al Mişcării cu posibilități de adaptare fără ca Mişcarea să-şi piardă esența şi traiectoria ei. Mişcarea nu se poate scleroza în principii lipsite de viață. 0 adaptare deci este absolut necesară. Esențialul este ca în evoluția ei să se păstreze acelaşi unghi de proiecție în infinit. Instituția să garanteze tradiția Mişcării şi să ofere mediu de dezvoltare a personalităților creatoare pe plan legionar. Rezolvarea crizei de conducere prin stabilirea unui centru de greutate pe o instituție de bază legionară, adică crearea bisericii legionare în sens de instituție. Oricine este sincer îşi poate aduce aportul. Cel care o sabotează trebuie considerat ca interesat şi tratat ca atare.

2. Evitarea de a se acorda din început puteri discreționare unui şef încă neverificat pe toate laturile de conducere, spre a evita şi tulburările bruşte de structurare.

3. Recâştigarea poziției de aici se poate face numai pe considerente înalte care împacă sentimentul de onoare, dreptate şi loialitate precum şi interesele comune şi în nici un caz prin umiliri degradante pentru că sunt şi inutile. Dacă naționalismul pentru popoarele mai mici (puțin numeroase) este anacronic şi lipsa de personalitate este preferată, linia legionară impune de a lăsa pe alta să se adapteze în umiliri spre a arăta măcar că neamul românesc nu este producător numai de secături. Căci tendința de adaptare prin renunțare la esențial, este trădare pentru interese personale care atrage desgustul chiar acelora care profită din asemenea umiliri. Drumul trasat de Căpitan este clar şi numai interese personale pot face pe cineva lipsit de caracter să nu-l vadă. Noua organizare a Europei în spații şi sfere de influență poate să nu fie propice elementelor idealiste din statele mici. Pentru România acest lucru poate răsturna situația în favoarea păturii conducătoare congenital servilă.

4. Sentimentul de răspundere că de noi depinde validarea sau infirmarea politicii Căpitanului pe plan extern, trebuie să fie mai puternici ca oricând. Oprirea cu orice jertfă pentru ca Mişcarea să ajungă dintr-un instrument salvator care era, într-o unealtă de anulare a rezultatelor dobândit e prin lupt e crâncene. În ceea ce priveşte lupta: Un legionar este măreț din felul senin cum acceptă moartea. Un conducător legionar însă pe lângă aceasta trebuie să ştie să conducă şi că creeze condiții de luptă pentru ca să obțină victorii cu cât mai puține jertfe, adică fără să-şi nimicească în mod inutil cadrele. Cinismul în a risipi viețile altora este monstruos.

5. Legionarizarea legionarilor prin întoarcerea la principiile sănătoase ale Căpitanului. Prin suferința de acum se restabileşte echilibrul atât prin ispăşirea greşelilor cât şi prin învățămintele trase. Dacă linia morală este salvată, este salvată şi forța politică adânc revoluționară a Mişcării Legionare. Trebuie relevate faptele greşite din punct de vedere legionar pentru că altfel, dacă nu s-ar face acest lucru, ele vor putea fi invocate în viitor ca precedente şi urmate denaturând spiritul Mişcării mai ales că cei care le-au comis vor rămâne cu o faimă nemeritată. Eroismul legionar este mai adânc şi se manifestă pe mai multe planuri. Nu se poate confunda numai cu vitejia. .Această este un element principal dar încadrată. Fiindcă aşa se găsesc viteji şi în Tercio etc. Vitejia lui Moța însă era de esență legionară. Atitudinea legionară este armonică. **Inteligenței i se preferă înțelepciunea, iar vitejia este în sensul legionar dacă este încadrată în întreg sistemul moral. Omul lipsit de scrupule oricât de viteaz ar fi el nu se încadrează spiritului legionar. Căpitanul s-a pus în gardă şi față de inteligenții secături şi față de vitejii zurbagii. Îndrăznețul fără o etică înaltă poate deveni un monstru.**

Revenită pe liniile de bază şi dacă conjunctura externă nu este ostilă, Mişcarea Legionară are forța proprie de a se valida prin procesul de interiorizare despre care vorbea Căpitanul. De aceea primejdia este ca oameni ambițioşi să nu o împingă mânați de ambiția lor oarbă pe drumuri rătăcite dând prilej lumii vechi să se aranjeze definitiv în noua conjunctură şi să o prigonească timp îndelungat.

Din punct de vedere intern calitatea principală a unui legionar este că reprezintă în mod sincer şi dezinteresat năzuințele adânci ale nației. Căci fără această calitate în primul rând n-ar avea dreptul să

aspire la posturi de conducere întrucât sub raport tehnic el este mal puţin pregătit şi lipsit de experienţă. Numai prin curăţenie sufletească se pot compensa la început aceste neajunsuri soluţionând crizele de conducere în stat care în primul rând, cum a spus Căpitanul, este o criză morală. Dacă se renunţă la acest atribut esenţial şi se judecă situaţia în mod sincer, atunci nu se vede rostul jertfelor făcute până acum - şi nici baza pretenţiilor legionare, fiindcă dacă era vorba de politică pentru politică în sens obişnuit se putea duce cu mai mult succes şi fără jertfe imense de sânge.

Mesianismul spiritual legionar nu poate fi decât pur şi exclude atitudini de lingău, târâtor, poltron şi timorat.

Mişcarea Legionară este tare atâta timp cât stă pe terenul său care este cel moral, fixat de Căpitan. Scoasă de pe acest teren îşi pierde orice forţă şi devine un instrument mediocru, fiindcă lumea veche cu care ea se găseşte în luptă este. atât de lipsită de şira spinării şi fără scrupule încât ea se poate adapta şi ploconi într-un mod uluitor. Ar fi cea mai mare greşeală să se creadă că poate fi concurată de Mişcarea Legionară pe acest teren, după cum s-a crezut, chiar dacă s-ar renunţa la criteriul moral. De asemenea **stilul revoluţionar legionar este esenţial deosebit. Formula lui HORIA SIMA** (vezi 15 iulie 1941) ***„că noi suntem o Mişcare revoluţionară şi deci nu interesează mijloacele"* a adus şi poate duce la completa denaturare a spiritului. Din această deviere au ieşit dezastrele şi de ele nu poţi scăpa chiar dacă în aparenţă învingi fiindcă şi atunci în realitate învinge tot mişelia.** (Dar pentru politica imorală se mai cere un lucru esenţial: inteligenţa politică, nu şmecherie ieftină.)

Căpitanul a fost mare fiindcă a dat bătălii renunţând la şiretlicuri şi a creat spaţiu pentru mari respiraţii istorice.

Criza de conducere s-a produs din cauză că cei care au rămas n-au putut respira acest aer tare. Adaptarea la împrejurări a fost minoră. Nu adaptare cu orice preţ prin distrugerea esenţialului şi nici existenţa timorată.

Tehnica curentă a omului mărginit este şiretlicul. Acesta este apanajul reminiscenţelor din iobăgie. În perioadele de afirmare însă nu este valabil. În conjunctura germană nu poate fi aplicată politica şiretlicurilor fiindcă devine primejdioasă întrucât nici nu se poate întoarce foaia şi nici nu trebuie ca să facă în mod iniţial pe prostul!

De asemenea nici boala după celebritate prin senzaţional. Faima afirmării trebuie să rezulte din principiile sale sănătoase. Altfel ea este de aceeaşi calitate în fond ca a lui Terente sau Brandabura.

Aşadar relegionarizarea legionarilor şi întărirea Mişcării este esenţială pentru vremurile ce se anunţă şi mai necesară decât orice efemer succes politic care duce la slăbirea şi alterarea ei. Şi în acest sens lupta trebuie să fie permanentă pentru a se asigura superioritatea binelui în lupta cu răul, cu atât mai mult cu cât sunt mulţi care simulează o credinţă, astfel că şi în acest caz elementele bune să prevaleze.

Jurământul gradelor legionare formulat de Căpitan să fie baza de plecare, înlăturându-se alunecările materializante din ultimii ani.

6. Ţelurile politice rigoarea legionară nu le poate atinge prin renunţarea la fundamentul său moral şi adaptarea unei tehnici amorale, ci numai **prin maturizarea cadrelor.** Bătălia maturizării rămâne deci mereu actuală. Necesitatea Mişcării de a-şi forma cadre calificate şi specializata în toate domeniile de activitate ale vieţii de stat pentru a putea face faţă fazei de guvernare. Daca Mişcarea nu se maturizează mereu va rămâne în minorat, se vor căuta şefi străini să o facă aptă pentru guvernare. Criza de conducere ar deveni permanentă din cauza acestui minorism. Numai maturizarea politică iţi dă priviri realiste pentru forţe creatoare. Marea nenorocire după moartea Căpitanului a fost că niciodată nu ne-am sforţat să înţelegem că poziţia în care ne-au aruncat evenimentele trebuie să aibă atât în concepţie cât şi în executare perspectiva situaţiei întregi şi nu aceea de luptători de cadre restrânse. Din cauza că o asemenea educaţie nu s-a făcut, urmărirea unei probleme în timp n-a fost ţinută în evidenţă.

7. Folosirea cadrelor vechi selecţionate prin luptă şi consacrate de Căpitan aste absolut necesară pentru a asigura osatura Mişcării fiindcă nesocotirea lor dezaxează Mişcarea şi se tulbură ierarhizarea dacă se urmăreşte înlocuirea lor prin ridicarea oamenilor de casă. Personalităţile. formează stâlpii unei Mişcări şi cum le dărâmă, dărâmă şi rezistenţa Mişcării.

Deci toate cadrele legionare pot fi folosite potrivit pregătirii lor dacă se încadrează în ierarhia legionară. Elementele care în timpul prigoanelor au avut atitudini criticabile vor fi judecate. În nici un caz însă nu vor fi admise acele elemente care au înjurat pe Căpitan pentru a se salva sau a-şi crea avantaje. Judecarea cazurilor însă se va face cu aceeaşi unitate de măsură. Completările se pot face cu cei care s-au distins în ultimele prigoane precum şi cei de pe câmpul de luptă.

8. Adâncirea educaţiei legionare. Ordinea şi disciplina nu trebuie considerate numai lucruri de paradă. Ele trebuie să-şi dea roade tocmai în vremurile grele. (Cu ocazia rebeliunii s-a constatat că nici o legătură n-a funcţionat normal.)

De asemenea **orice inițiativă presupune și răspundere**, căci inițiativa fără răspundere este lucrul cel mai oribil. În ultimul timp răspunderea a devenit o vorbă goală fiindcă mulți luau inițiative spunând că răspund verbal, dar se eschivau de a trage consecințele chiar când inițiativa lor aducea dezastre. (La japonezi unde aceste două calități sunt împerecheate minunat - se naște spiritul de faptă care duce și la torpila vie, dar și la *harakiri* atunci când o acțiune nu reușește. Inițiativa merge deci împerecheată cu sentimentul răspunderii. Dacă nu reușești, tragi consecințele, mai ales când aduci dezastre. Oamenii de onoare trag singuri consecințele; numai lașii și iresponsabilii se cramponează.

9. <u>Acțiunea politică</u> va trebui să țină totdeauna seamă de elementul spiritual al Mișcării care formează sursa sa de forță. Se poate **acționa politicește în stilul și spiritul Căpitanului**, ținând mereu seamă de noile împrejurări și de faza care se găsește Mișcarea. Căpitanul **pentru a împăca cele două laturi ale Mișcării** crease următoarele linii strategice:

1. <u>Pentru faza revoluționară</u>: **Legiunea - centru spiritual; Garda de Fier - instrument de acțiune revoluționară,**
2. <u>Pentru faza politică</u>: **Legiunea - centru; Partidul "Totul pentru Țară" - instrument de manevră politică.**

Toate însă erau străbătute de aceeași spiritualitate și aveau margini minime sub care nu puteau coborî, spre a nu altera esența spiritualității legionare. Pe aceste șabloane se poate acționa și în faza actuală accentuându-se latura politică care să avanseze prin funcțiunea pe care o îndeplinea Partidul "Totul pentru Țară" spre a se ajunge la perfectarea unui instrument de guvernare.

*Acțiunea politică deci să fie dusă pe linii mari în manevrarea forței creată de Mișcare, iar prin politică să nu se conceapă un lanț de minciuni și șmecherii ieftine (meschinărie) care în ultima analiză nu duc la nici un rezultat pozitiv politic și riscă să compromită și să anuleze atâtea jertfe. Fiindcă **politica de șmecherii constituie o mare primejdie deoarece societatea românească este predispusă din cauza împreunărilor spre acest stil minor de la care l-a smuls Căpitanul.***

Deci politica, după concepția Căpitanului, înseamnă acțiune dusă pentru atingerea unui scop (național sau social) care se desfășoară conform legilor legionare, satisfăcând legile de bază ale neamului și ale ordinei naturale create de Dumnezeu.

II. În situația actuală:

1. Internarea în arestul lagărului Dachau este o urmare a fugii lui HORIA SIMA și prin severitatea ei - cu toată amabilitatea și întreținerea cu hrană mai deosebită - constituie o pedeapsă care poate tinde pana la ruptură definitivă.

2. După interzicerea de a adresa propuneri de înțelegere direct sau indirect lui Antonescu și întreruperea oricărui contact, noi suntem complet paralizați și deci fără posibilitate de acțiune. Depindem total de necesitățile de afară și de inițiativa altora.

3. Situația se poate schimba:

a. Dacă Antonescu ia inițiativa unei înțelegeri cu Mișcarea sau pentru pacificarea țării, acum în preajma marii ofensive - imitând exemplul lui Franco - ar acorda o largă amnistie pentru a mări elanul și a aduce o contrapondere celor care îl sabotează. După caracterul lui ranchiunos, mereu iritat de lumea veche, acest lucru, deși este necesar din punct de vedere politic, totuși este puțin probabil. Deci depindem de bunăvoința lui Antonescu.

b. Dacă Antonescu, câștigat de lumea veche, refuză să se angajeze în război, acum când poziția Axei pare mai slăbită. Dar și acest lucru pare exclus, întrucât atât din cele spuse de Generalul Muller, cât și din primejdia bolșevică care s-a profilat în iarna aceasta, Antonescu, ca exponent al burgheziei noastre va duce războiul mal departe cu mai multă convingere. Nu este exclus să aibă și ceva promisiuni pentru Ardeal.

c. Dacă Antonescu, ca urmare a bolii de care s-a făcut odată caz și de cercurile germane, sucombă. Aceasta ar constitui o nouă situație din care însă, în situația în care ne găsim - după plecarea lui HORIA SIMA - nu se știe în ce măsură ne mai poate favoriza. Pentru Țară însă va fi un mare neajuns pentru ca o dezaxează într-un moment critic și zădărnicește multe probleme externe legate de persoana lui. Dar și această posibilitate nu se pune cu șansele care se punea la început, fiindcă se vede că au pus zvonuri în legătură cu boala lui înadins lansate sau exagerate după anumite interese.

4. Chiar paralizată de conducere Mișcarea își ține instinctiv conturul și canalizează multe nemulțumiri. Spre deosebire de trecut însă, când se afirma prin partea pozitivă, acum ea tindea să se mențină la suprafață mai mult prin partea negativă fiindcă situația este prea grea iar lumea veche incurabil de coruptă alimentează curentul legionar.

5. Ieșiri din situația actuală trebuie încercate prin prisma Mișcării ținând seama de întreg trecutul și viitorul ei.

Personal se pot găsi multe soluții. Colectiv este mai greu. Chiurasa pentru străbaterea acestor

vremuri grele trebuie sa fie eroismul răbdării, calmul ieşit în special din sentimentul ispăşirii greşelilor făcute. Dintr-o atitudine nervoasă au ieşit toate nenorocirile Mişcării Legionare de cinci ani încoace. Sângele rece pentru judecarea situaţiei este absolut necesar.

Poziţia părţilor interesate în cazul nostru ar fi cam următoarea:

a.. Lumea veche din România vrea să folosească această situaţie excepţională pentru a pune mâna prin extrădare pe toate cadrele legionare şi sub o formă oarecare să se scape de ele.

b. Interesul german este să aibă o posibilitate de manevră pentru eventualitatea - mai puţin redusă acum – că Antonescu nu-şi satisface angajamentele luate. În cazul însă când vor fi puşi în situaţia să termine într-un fel cred că momentul militar critic ii poate determina şi la sacrificarea Mişcării Legionare după cele întâmplate.

c. Interesul Ţării este să existe Mişcarea Legionară în momentele actuale, dacă nu pentru speranţele care le poartă cel puţin să continue a constitui o frână, ca şi până acum, spre a evita alunecări primejdioase în politica externă.

d. Interesul Legiunii este de a nu se ajunge la o ruptură ireparabilă cu Germania.. Fiindcă ruptură înseamnă pe lângă alte neajunsuri recunoaşterea dreptăţii lumii vechi şi că politica Căpitanului a fost greşită. Desigur de dragul acestei necesităţi nu se poate merge pană la infinit. Există o limită a demnităţii şi o onoare peste care nu se poate trece. Regimul pentru severă pază materială este justificat după călcarea cuvântului de HORIA SIMA. În ipoteza însă când se foloseşte acest lucru pentru a se umili şi a se ajunge la ruptură trebuie să ne amintim de formula lui Seneca pe care o trecuse printre lozinci legionare Căpitanul: "*Cel ce ştie să moară nu va fi rob niciodată*". Aşadar demnitatea de legionar impune ca să nu se admită umilirea morală - ceea ce cred după simptomele de până acum că nu va fi cazul. Ispăşirea de acum este necesară pentru repararea greşelilor făcute. Dacă n-ar fi fost greşeala evadării am fi scos forţa morală din suferinţa în cazul când am fi stat în lagăr. Unele măsuri excesive care au fost până acum (la Spandau şi în beciul poliţiei) pe lângă că ne pune în luptă pe terenul suferinţei, dar ne transformă din debitori iar în creditori şi pentru greşelile făcute să nu rămânem datori.

Din unele menajări făcute pana acum rezultă că nici germanii nu vor să rupă definitiv cu Mişcarea Legionară. Numai când o tendinţă va fi evidentă atunci se poate pune problema unei ieşiri onorabile prin:

a. Cerere colectivă de extrădare pentru a ispăşi pedeapsa în Ţară atât pentru greşelile personale, cât şi pentru acele ale Mişcării de orientare.

b. Linia creştină a suferinţei şi jertfei pentru a deveni un strigător caz moral, mărind caracterul jertfelor

c. Linia eroică şi de onoare în stil dacic pentru greşeala ce a făcut-o Mişcarea de a se fi înşelat în alegerea prietenilor, fiindcă pentru orice greşeală trebuie să existe răspundere. Deci: ideea jertfei salvatoare când politica legionară va eşua.

Astea însă sunt probleme care se pun ipotetic pentru eventualitatea când politica pentru care a luptat de 20 ani Mişcarea Legionară a eşuat complet sau s-a dezvoltat în detrimentul neamului românesc fiindcă drumul nostru trasat de Căpitan a fost atât de drept încât el nu are întoarcere. Plecarea lui HORIA SIMA a încurcat şi posibilitatea unei clarificări.

Ar fi însă o mare greşeală dacă din pripeală sau sub starea de nervi creată de apăsătoarele ziduri, ar determina în mod prematur adoptarea unor asemenea soluţii.

Datoria ceasului de faţă este să ne păstrăm încrederea în dragostea legionară şi să luptăm pentru validarea politicii Căpitanului, fiindcă sunt încă multe şanse. S-ar putea să se ivească din nou ocazia ca Antonescu să simtă nevoia unei înţelegeri cu Mişcarea Legionară, deşi pentru asemenea eventualitate există rezerve la germani că dinamul legionar lipsit în mare parte de frâna maturităţii este - cu toată bunăvoinţa - posibil de a aduce incertitudini şi chiar încurcături.

Sub raport individual (personal) problema na se poate pune dacă se ţine seama de cadrul disciplinat al Mişcării. Totuşi pot exista soluţii combinate. În momente mai grele - care însă nu justifica ruptură definitivă - se poate imagina situaţia- ca unii să ceara extrădarea - -chiar cu riscul de a fi împuşcat acolo, dar să existe certitudinea că rămân elemente care să păstreze onoarea Mişcării. Căci altfel ieşi-rea personală onorabilă cu preţul lăsării Mişcării în mâinile oamenilor incorecţi şi gata de fel de fel de tranzacţii, constituie o dezertare.

Eu unul sunt gata să cer extrădarea mea când va fi nevoie dacă aici rămân oameni care să păzească Mişcarea Legionară de a aluneca pe panta degradărilor.

Până la apariţia unui conducător cu toate calităţile, Mişcarea trebuie apărată spre a nu fi dusă şi rătăcita pe drumuri contrare esenţei sale. (vezi Reflexii - 25 Febr. 1943 - prima zi la Dachau)

Personal singura problemă care mă leagă este cea macedoneană. Sunt convins că dacă n-aş fi eu şi problema noastră şi-ar pierde importanţa în Mişcare dat fiind actuala formaţie a cadrelor

legionare, fiindcă acum nu mai este garanția Căpitanului, iar de respectul pentru jertfe mi-am dat seama după atitudinea care s-a avut față de familia Căpitanului. Şi mai avem ostilitatea lumii vechi. De asemenea toți cei care au mers să se jertfească (Iancu, Niki, Doru, Miti Dumitrescu) au văzut în mine o garanție că nu se va părăsi linia legionară.

CONCLUZII:

Mai întâi un principiu: greşelile politice se pot ierta fiindcă cu timpul ele se pot îndrepta. Cele morale însă nu, fiindcă ele ating esența Mişcării.

Recapitulând în general şi comparativ atitudinile în diversele etape scurse de la arestarea Căpitanului pe care le-am avut eu şi HORIA SIMA cu care împrejurările au făcut să conlucrăm aproape în continuu, apar divergențe şi completări determinate de structură, formație şi necesități tactice care însă reflectă:

I. <u>În cadrul Mişcării</u>:

În general, eu am reprezentat mai mult linia strategică, HORIA SIMA doar linii tactice.

1. În prima perioadă când Căpitanul era închis eu am preconizat-politica moderată pentru a nu expune viața Căpitanului care era totul pe când HORIA SIMA reprezenta acțiunea excentrică şi de intransigență absolută cu caracter revoluționar, terorist.

2. În primul exil, după moartea Căpitanului, eu am reprezentat poziția de absolută intransigență față de Regele asasin pe când HORIA SIMA, când a căzut în mâinile lui Carol, a adoptat politica compromiselor zise tactice care puteau duce la anularea poziției externe a Mişcării dacă nu se exercita frâna de grupul care a rămas în Germania.

3. În timpul guvernării am preconizat politica matură, pentru noua faza care începe fundamentata pe eroismul şi abnegația legionara, dată de jurământul legionar, pe când HORIA SIMA s-a mişcat pe planul materialist (liberalizarea cadrelor) şi cel romantic revoluționar prin menajarea elementelor exuberante şi iresponsabile care dezorganizau Statul şi măreau anarhia determinată de prăbuşirile de granițe.

4. În al doilea exil am reprezentat ideea unității pentru a se soluționa definitiv problema conducerii susținând pe HORIA SIMA chiar după greşelile făcute în limita intereselor Mişcării precum şi interesele Statului român, în special pe chestia Ardealului chiar cu riscuri personale, pe când HORIA SIMA a reprezentat mai mult punctul personal într-o formă de cramponare care aruncă noi lumini asupra multor evenimente din trecut. Bolnăvicioasa sete de putere şi o psihoză de Erostrat pentru celebritate i-a tulburat adesea vederile dace. Pentru a se face necesar personal, abandona sau neglija probleme vitale pentru neamul românesc. În raporturile personale orice aş fi făcut tot nu realizam o destindere sinceră din cauza complexului de inferioritate pe care o tulbura.

În toate aceste etape ideea unității Mişcării m-a pasionat într-o aşa largă măsură încât cred că a devenit o adevărată slăbiciune de care s-a abuzat de către acei care n-aveau nici un pic de sentiment de mare răspundere. Dar şi aceasta care are însă o margine, fiindcă ar fi absurd ca să menții unitatea cu prețul distrugerii .însăşi a esenței spirituale a Mişcării. Pe drumul dezonoarei nu se poate merge. N-ar avea rost după ce au murit atâția camarazi şi nici sens politic.

Criza de conducere în Mişcarea Legionară după moartea Căpitanului a fost agravată de interes şi mai ales din lipsă de sinceritate a lui HORIA SIMA. A fost o criză deci de sinceritate care n-a valorificat nici principiile şi nici forțele care i-au mai rămas Mişcării. Aceasta în primul rând a făcut ca Mişcarea să ajungă în situația de astăzi. Sfaturile date au fost totdeauna sincere şi dezinteresate fiindcă am considerat toleranța şi închiderea ochilor ca o mare greşeală care atrăgea răspunderi tot aşa de grele. Politica struțului este detestabilă pentru un legionar.

Ultimul act de înțelepciune este Hotărârea de la 1 Ianuarie 1943. Mai departe înseamnă slăbiciune şi chiar primă de încurajare dacă nu laşitate. Cel ce nu va înțelege situația grea a Mişcării, va fi blestemat din neam în neam. Atunci - în mod inevitabil - se va pune complet problema răspunderilor.

Ca rezultate politice, făcând abstracție de linia morală permanentă, evenimentele mi-au dat completă dreptate.

II. <u>În cadrul general</u>:

1. Criza de conducere atât a Mişcării cât şi a Statului Român a. fost determinată de asasinarea Căpitanului singurul care o putea soluționa radical. Răspunderea o poartă toți cei au contribuit la această moarte,

2. Organica soluţie a crizei politice în viitor nu se va putea face decât prin Mişcarea Legionară.

3. Mişcarea Legionară, pentru a corespunde acestei misiuni, trebuie să revină total pe liniile Căpitanului şi să-şi compacteze educaţia pe direcţia acestor linii prin maturizarea cadrelor pentru a corespunde fazei de guvernare. Nu poate rămâne în postura minoră de a face joc de-a soldaţii. Fără această maturizare venirea la guvernare fi o nenorocire.

4. Rezolvarea crizei de conducere care anemiază Statul Român poate avea loc dacă se pune problema pe plan larg pentru ca această necesitate să fie recunoscută şi de oameni de bună credinţă si cu sentiment de răspundere a societăţii noastre.

5. Ieşirea din situaţia actuală este mai mult opera imponderabilului, care pentru Legiune este Arhanghelul Mihail.

6. Rezistenţa trebuie să se bazeze pe conştiinţa că orice jertfă duce spre biruinţă şi în aceasta cred cu tărie.

Dachau (celula Nr. 3) Martie 1943